

Giới thiệu Nữ Chủ! Ta Giúp Người

Hứa Gia Vy trong truyện teen hay mang tên Nữ Chủ! Ta Giúp Người của tác giả Độc Cô khuynh Vũ là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc của tập đoàn lớn số một TG. Nàng là bông hoa hồng rực rỡ mà vạn chàng trai mơ ước. Nàng thông minh tuyệt đỉnh, xinh đẹp như nữ thần.

Vì yêu hấn mà nguyện vứt bỏ hết thảy cả công danh và địa vị, trở mặt nhìn cả gia tộc bị hủy hoại trong tay nàng, tất cả chỉ vì nàng quá yêu hấn. Nàng chấp nhận mọi lời tai tiếng về mình, chấp nhận bị mọi người khinh thường, chấp nhận mọi ánh mắt chán ghét của mọi người xung quanh, chấp nhận hủy diệt cả một gia tộc mà ông nàng gây dựng bao đời nay, thậm chí nàng chấp nhận tham gia vào thế giới ngầm trở thành sát thủ số một giúp hấn giải quyết những kẻ thù vương chân hấn để hấn có thể được bước lên đỉnh cao của danh vọng và quyền lực. Rồi một ngày, nàng biết được sự thật... hấn... chưa bao giờ yêu nàng. Người ta nói yêu càng nhiều hận càng nhiều, quả không sai. Chỉ trong một ngày, gia đình, tình bạn, tình yêu tất cả đã trở thành thứ xa xỉ nhất đối với nàng. Mọi thứ như sụp đổ, ánh mắt nàng từ từ khép lại, mọi thứ hóa hư không... Tranh đấu một đời rồi cuộc là vì thứ gì, tranh càng nhiều thì mất càng nhiều... không... vì vốn dĩ ngay từ đầu nàng đã chẳng có nên không có gì để mất... Khi ánh mắt từ từ khép lại trong đầu nàng chỉ tồn tại duy nhất một điều, nàng đã ước... nếu có kiếp sau nàng chỉ nguyện làm một người bình thường, không tranh giành, không tính toán, không so đo, một kiếp sống tự do tự tại không phiền não...

Sau khi xuyên không, nàng là đại tiểu thư đích nữ Hứa quốc công, nhưng một biến cố xảy ra với gia đình nàng, khiến nàng lại một lần nữa trắng tay. Trong lúc tuyệt vọng, nàng được Thừa Tướng đương triều Thẩm Vĩnh Hằng, nguyên là bằng thân thiết nhất của phụ thân, vì thực hiện lời hứa lúc lâm chung của phụ thân mà nhận nàng là 'nữ nhi giả' đón nàng vào phủ Thừa Tướng. Từ đây, nàng bắt đầu cuộc sống mới của mình với thân phận nhị tiểu thư Thừa Tướng Thẩm Gia Vy. Được vào phủ một cách không minh bạch khiến nàng bị mọi người trong phủ khinh thường, đối xử không hơn kém một thứ nữ. Nhưng nàng không quan tâm, làm gì cũng, đối xử với nàng ra sao nàng không quan tâm, người đã có ân với nàng, nàng tuyệt đối không quên...

*Hấn- Âu Dương Kỳ, Chiến thần Hấn vương, anh tuấn phi phàm không ai sánh bằng, lãnh huyết vô tình, lạnh lùng tàn nhẫn, không gần nữ nhân quá ba bước, ai dám quá phận chỉ có một con đường là chết...Hấn như thần tiên hạ phàm không vương chút bụi trần nhưng lại một lòng yêu thương nàng, sủng nàng đến tận trời, cùng nàng sống chết không rời...

- Song song với hai diễn viên chính trong truyện online là một dàn diễn viên phụ đỉnh đám đều là trai tài gái sắc, nam thanh nữ tú a...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Một Khởi Đầu Mới

* THÀNH PHỐ BẮC KINH- TRUNG QUỐC*

"Tại sao... tại sao lại đối xử với tôi như vậy... tại sao????..."

Cô gái trẻ khuôn mặt xinh đẹp đầm nước mắt, cô đưa hai tay bịt chặt tai không muốn nghe một lời nói nào của chàng trai trước mặt...

"Tại sao ư... vì cô quá ngu ngốc đến nỗi đã tin lầm người... yêu cô sao... cô đừng suy tâm vọng tưởng... người tôi yêu mãi mãi chỉ có Ngọc nhi... cô nghe cho rõ đây... từ trước tới nay tôi chỉ lợi dụng cô để cô phục vụ cho tôi mà thôi... nhưng cũng cảm ơn cô đã chịu nhiều tai tiếng như vậy vì tôi, nhờ có cô mà tôi và Ngọc nhi mới đến được với nhau thuận lợi như vậy... ha ha ha..."

Cô ngước mặt lên, đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhìn chằm chằm vào chàng trai tuấn mỹ trước mặt, cô muốn khắc cốt ghi tâm khuôn mặt chàng trai này, chàng trai đã làm cô đau khổ... cô đứng dậy chạy nhanh ra ngoài, cô muốn tránh xa thứ ghê tởm đó, phải cô ghê tởm hấn ta... tại sao... tại sao... cô hết lòng với như vậy... cô đã trao trọn niềm tin cho hấn, bất kể ai phản bội cô thì cô cũng mong người đó sẽ không phải là hấn... vậy mà giờ đây người cô tin tưởng nhất lại phản bội cô... từ nay cô sẽ không còn lòng tin với bất kỳ ai nữa, cô sẽ không nhu nhược làm một quân cờ trên bàn cờ của bất kỳ ai... đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô hối hận về việc mình đã làm...

Cô lao nhanh ra đường bất kể trời đang mưa lớn... Cô như mất đi lý trí chạy nhanh qua đường nên đã không để ý chiếc xe đang chạy ngược chiều kia... mãi đến khi ánh đèn kia làm cho lóa mắt cô mới chợt tỉnh ngộ... mọi thứ chỉ là phù du... tất cả...

"RẦM... KẾT..."

Đôi mắt cô từ từ nặng trĩu... nếu được làm lại từ đầu cô nguyện rũ bỏ tất cả... sống một cuộc sống bình thường như bao người để cô được hạnh phúc, để cô được điều khiển quân cờ trên bàn cờ số phận của chính mình.... cô ngước đôi mắt nhỏ bé mà đầy khát vọng lên bầu trời âm u trên kia, đôi tay cô vươn ra như muốn níu giữ một cái gì đó.... những giọt nước mưa mặn chát rơi xuống trên người cô truyền đến một trận lạnh đến thấu xương... cô tự hỏi không biết đây có phải là báo ứng của cô hay không... là báo ứng, cũng tốt thôi, cô đã làm ra rất nhiều chuyện không thể tha thứ, làm tổn thương đến những người cô yêu thương, trân trọng nhất... người nói thật không sai "Có không giữ, mất đừng tìm". Cô cười chua chát...tranh đấu, cố gắng một đời đến tận cùng là vì thứ gì để cô phải trả giá như vậy.... và rồi ánh sáng cuối cùng đó cũng vụt tắt...

-

* KINH THÀNH ÂU DƯƠNG QUỐC* _ Năm Minh Hoàng thứ hai

Phủ Hứa quốc công..

Căn phòng sáng lấp lánh ánh đèn, người hầu ra vào tấp nập, trong căn phòng vọng ra tiếng hét đau đớn của nữ nhân... phía ngoài căn phòng một nam nhân tuy đã qua tuổi tứ tuần nhưng khuôn mặt chỉ như vừa ba mươi đi qua đi lại vô cùng lo lắng, ánh mắt không kiên nhẫn lâu lâu lại nhìn về phía căn phòng...

" Tại sao lại lâu như vậy... đã qua hai canh giờ rồi..."

A Phúc đứng bên cạnh cũng không kiềm được lo lắng... lão gia nhà mình lo lắng như vậy cũng không phải là không đúng, phu nhân sinh khó dĩ nhiên là lão gia rất lo lắng... hắn không kiềm được lên tiếng trấn an lão gia...

" Lão gia đừng quá lo lắng.. phu nhân sẽ không sao..."

" Sao ta không lo cho được... nàng sinh khó cỡ như... cỡ như có chuyện gì..."

Hứa Gia Vỹ chưa nói xong thì bà đỡ đã chạy nhanh ra ngoài, ánh mắt vui mừng nhìn hắn... giọng nói gấp gáp...

" Lão gia... lão gia... phu nhân... sinh.. sinh rồi..."

" Cái gì... thật sao..."

Hứa Gia Vỹ gấp gáp đẩy cửa bước vào phòng... đi nhanh đến chiếc giường đang có một nữ nhân đang nằm... hắn nắm lấy tay nàng, một tay quạt đi vài giọt mồ hôi trên trán nàng...

" Nàng vất vả rồi..."

Nữ nhân tuy khuôn mặt không giấu được vẻ mệt mỏi nhưng cũng mỉm cười đáp lại...

" Không sao... vì chàng và hài tử của chúng ta... thiệp một môi một chút có đáng gì..."

Ma ma bế tiểu hài tử vừa chào đời lại cho Hứa Gia Vỹ nhìn...

" Thừa quốc công... là tiểu thư ạ..."

Hắn cũng không do dự đưa tay đón lấy tiểu hài tử...

" Nữ nhi của ta... từ đây tên của con sẽ là Hứa Gia Vỹ..."

Tiểu hài tử trên tay không quấy khóc, không quấy đạp... chỉ giương đôi mắt to tròn đen long lanh nhìn hắn như nhìn cả thế giới mỉm cười thật rạng rỡ, khuôn mặt bầu bĩnh trẻ con trông càng đáng yêu... hắn hạnh phúc đặt tiểu hài tử xuống nằm bên cạnh nàng...

" Nguyệt nhi... đây là nữ nhi của chúng ta..."

Hạ Mẫn Nguyệt đưa tay vuốt ve khuôn mặt nữ hài tử đang ngủ... môi nàng nở nụ cười hạnh phúc... con yêu của ta...

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bi Kịch Đắm Máu

* PHỦ HỨA QUỐC CÔNG*

" Tướng công... tướng công... "

Hạ Mận Nguyệt trên tay bế theo Hứa Gia Vy đã năm tuổi, nhìn phu quân của mình đang đấu với một đám hắc y nhân... Hứa Gia Vy vùng kiếm giết chết một tên hắc y nhân quay đầu lại nhìn Hạ Mẫn Nguyệt, hét lên...

" Nguyệt nhi... mau đưa con chúng ta đi mau..."

Một tên hắc y nhân nắm được thời cơ phóng kiếm về phía Hứa Gia Vy... Hạ Mẫn Nguyệt thất kinh vội thả Vy nhi xuống chạy nhanh tới, đưa tay ôm lấy Hứa Gia Vy, kiếm của hắc y nhân đâm lưng nàng... sự việc quá đột ngột cả Hứa Gia Vy cũng không kịp phản ứng đến khi thân ảnh nữ nhân mà hắc y nhân thương nhất ngã xuống thì hắc y nhân mới phản ứng, thét lên...

" Nguyệt nhi..."

" Mẫu thân..."

Không... không được... ông trời vừa ban cho nàng gia đình mới sao có thể nhẫn tâm lấy đi nhanh như vậy... nàng mới chỉ hưởng hạnh phúc gia đình ba năm, nàng còn chưa làm gì được cho họ... tại sao bị kịch lại xảy ra... nàng không cam tâm... đôi chân nhỏ bé của nàng chạy nhanh đến chỗ mẫu thân... nàng quý xuống, nước mắt từ lúc nào cũng đã thi nhau chảy xuống...

" Mẫu thân... mẫu thân đừng bỏ Vy nhi... Vy nhi không muốn..."

Từ miệng Hạ Mẫn Nguyệt trào ra một ngụm máu tươi... nàng nghiêng đầu nhìn Vy nhi, mỉm cười... một nụ cười hiền hậu nhưng ánh mắt lại ảm đạm đến nỗi u buồn khó thấy, giọng nàng dịu dàng nói...

" Cảm ơn con... Vy nhi... sinh con ra thực sự làm mẫu thân rất hạnh phúc... mẫu thân sẽ yêu con từ bây giờ cho đến mãi mãi..."

Rồi nàng quay đầu lại nhìn Hứa Gia Vy...

" Chàng hãy chăm sóc hài tử của chúng ta thật tốt... ừc..."

" Không... Nguyệt nhi... nàng không được rời bỏ phụ tử chúng ta... không..."

Hứa Gia Vy nhìn thân thể mẫu thân vô lực ngã trên tay phụ thân... tại sao... cùng một ánh mắt... cùng một giọng nói... và cùng một ngữ điệu... tại sao lại giống tới như vậy... nó làm nàng nhớ đến người mẫu thân kiếp trước của nàng trước khi chết cũng từng nói như vậy... cuối cùng vẫn phải ra đi trong vòng tay hoa lửa, người vui rồi phải không...

Hứa Gia Vy đặt thi thể nương tử đã không còn thở xuống... nàng đã hy sinh tính mạng của nàng cho hắc y nhân... hắc y nhân không thể để nàng hy sinh vô ích như vậy... hắc y nhân bắt bọn người này trả giá... Hứa Gia Vy điên cuồng tàn sát hết người nàng đến người họ... hắc y nhân thay nhau ngã xuống dưới chân hắc y nhân nhưng hắc y nhân vẫn tiếp tục tàn sát... nhưng một mình hắc y nhân sao có thể thắng được... mặc dù về võ công thì hắc y nhân chắc chắn không thua nhưng số bọn hắc y nhân này quá nhiều... đánh một hồi hắc y nhân cũng rất mệt mỏi vì nên đã bị thương cũng không ít...

Lúc này một đám người mặc áo đen từ cửa xông vào... người dẫn đầu mang mặt nạ màu huyết che đi nửa khuôn mặt làm lộ nửa khuôn mặt, ánh mắt băng lãnh sâu thẳm như muốn đóng băng tất cả, đôi môi bạc hơi nhếch lên một cách ma mị...

" Mau bắt lấy đứa trẻ kia cho ta..."

Đám người mặc áo choàng đen phía sau kính cẩn tuân lệnh...

" Ân..."

Bóng người lướt nhanh như gió tiến gần đến chỗ của nàng, ánh mắt nàng toát lên sự sợ hãi nhìn chằm chằm những người đang bước đến... họ là ai, là địch hay là bạn, trên người bọn họ mang hơi thở của sát khí mạnh mẽ, nàng có thể cảm nhận được nó lạnh đến nhường nào, cảm giác thật giống như lúc đó..... không không thể được, tại sao vẫn còn có thể kết thúc nhanh như vậy... sao có thể đến cả một nước cờ nàng còn chưa kịp đi, tại sao nhanh như vậy đã bại... không... không... nàng muốn sống để có thể trả thù cho mẫu thân nàng không muốn... nàng không muốn kết thúc tại đây....

Hứa Gia Vy tận lực đưa nàng về phía sau bảo hộ, tay nắm chặt trường kiếm chuẩn bị nghênh chiến... ám vệ đang được Hứa Gia Vy triệu tập để bảo vệ nàng... hai bên lao vào nhau như thiêu thân, Hứa Gia Vy tập trung chiến đấu phía trước mà không để ý đến phía sau thuộc hạ của hắc y nhân đã không còn được mấy người... người cầm đầu bọn áo đen đi từng bước nhẹ nhàng về phía nàng... nàng kinh hoàng lùi bước... người hắc y nhân muốn nhắm đến, chính là nàng sao... nàng xoay người muốn chạy trốn nhưng hắc y nhân đã nhanh hơn một tay vươn ra ôm lấy cả người nàng bỏ thuốc mê... rốt cuộc đến cuối cùng là hắc y nhân muốn làm gì... ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ... mọi thứ như mờ dần trước mắt nàng... nhưng nàng vẫn kịp nhìn thấy trên cổ tay của hắc y nhân là một hình vẽ vô cùng kì lạ...

Đôi môi mòng nở nụ cười man rợn... đây hẳn là một vật tể vô cùng giá trị hahaha....

" Vy nhi..."

Hứa Gia Vy nhìn thân thể nhỏ bé nữ nhi của hắc y nhân đang bất tỉnh nằm trong lòng hắc y nhân lòng chợt nhói đau... hắc y nhân đã không bảo vệ được nương tử của

mình... nhưng tuyệt đối nữ nhi của hần thì hần sẽ bảo vệ được... Hứa Gia Vỹ tay vận nội công đánh bay đám người đang vây quanh, thi triển kinh công lao nhanh đến chỗ hắc y nhân kia, gào to..

" Thả nữ nhi của ta ra..."

Hắc y nhân vẫn ung dung đứng đó, một chút sợ hãi cũng không có, nở nụ cười lạnh lẽo... thân ảnh Hứa Gia Vỹ cách hắc y nhân một thước, hần vung tay bắn ra một chưởng lực cực đại đánh bay Hứa Gia Vỹ, rồi xoay người biến mất, những tên còn lại cũng nhanh chóng ly khai không chút bóng dáng...

Hứa Gia Vỹ thân thể suy yếu phun ra một ngụm máu tươi... thị vệ xung quanh đồng loạt kinh hô...

" Quốc công..."

" Phụt..."

Hứa Gia Vỹ không chịu được lại phun ra một ngụm máu tươi.. cắn răng chịu đau ôm lấy ngực thở dốc không ngừng...

Từ ngoài cửa phủ, một đám người lại xông vào... thuộc hạ cảnh giác nhìn đám người vừa bước vào...

" Chuyện gì đã xảy ra.... Hứa Gia Vỹ... huynh có sao không..."

Thẩm Vĩnh Hằng dẫn theo một đám thuộc hạ của mình tới... hần nhận được tin phủ quốc công bị thích khách ám sát nên mới cấp tốc đến đây... nhìn người bằng hữu thân nhất của hần bị các mũi kiếm xuyên qua lòng hần chợt nhớ lên một cổ đau xót... là do hần tới chậm nên cơ sự mới ra nông nổi như thế này... hần bước nhanh đến ôm lấy người Hứa Gia Vỹ đang kịch liệt suy yếu...

" Gia Vỹ... Gia Vỹ..."

" Khụ... khụ..."

Hứa Gia Vỹ nắm lấy bàn tay của Thẩm Vĩnh Hằng... thều thào nói...

" Vĩnh Hằng... ta không sao... huynh không cần lo cho ta... khụ... Vy nhi đã bị một đám người áo đen bắt đi... huynh hãy thay ta đi cứu Vy nhi... ta trông cậy vào huynh..."

" Được... được... ta đồng ý... huynh yên tâm..."

Tay Hứa Gia Vỹ trên tay Thẩm Vĩnh Hằng vô lực ngã xuống... Thẩm Vĩnh Hằng ôm chặt lấy thân thể vô lực của Hứa Gia Vỹ thều thào nói...

" Huynh đừng lo... ta nhất định sẽ cứu được Vy nhi cho huynh, thay huynh chăm sóc cho nàng thật tốt..."

Thẩm Vĩnh Hằng nói với chúng thuộc hạ... rồi lập tức thi triển kinh công cùng một đám thị vệ đuổi theo đám người mặc áo đen....

" An táng bọn họ thật tốt cho ta..."

" Ân, chủ nhân..."

-

-

1 NĂM SAU

* NGOẠI THÀNH*

Thẩm Vĩnh Hằng đứng trước ngôi mộ của Hứa Gia Vỹ và Hạ Mạn Nguyệt trầm mặc... hai người hãy yên nghỉ... ta sẽ thay hai người chăm sóc nữ nhi của hai người thật tốt... rồi cuối đầu nhìn tiểu hài tử đang quỳ bên cạnh đau lòng...chỉ là một hài tử tuổi lại phải chứng kiến cảnh cha mẹ mình mất như vậy mà lại còn bình tĩnh như vậy thật khiến người ta cảm thấy đau lòng..

Hứa Gia Vỹ tuy trong mắt mọi người là một hài tử đáng thương nhưng không ai biết được trong lòng hài tử đó đang nghĩ gì chỉ thấy nàng trầm mặc, đôi mắt vô hồn nhìn hai ngôi mộ của phụ mẫu mình... hai người yên tâm... Vy nhi nhất định thay hai người trả thù... nàng nhắm mắt không muốn để lộ sát khí trong mắt nàng cho người nàng xem là phụ thân thứ ba này... những người đã đắc tội với ta... ta thề, sẽ không tha cho các người.....

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Thân Phận Mới

* PHỦ THỪA TƯỚNG*

Tường Vy viện

Dưới bóng cây cổ thụ lâu năm có một thiên sứ đang ngồi dưới gốc cây y phục màu xanh lam, thân hình nhỏ nhắn của tiểu hài tử nhưng cả người nàng lại mang một vẻ đẹp thanh khiết làm người thấy thoải mái, tóc đen ba ngàn sợi dài không búi lên mà thả tự do bay nhảy trong gió, khuôn mặt không bầu bĩnh như bao tiểu thư đồng trang lứa mà nhỏ nhắn thon gọn, đôi mắt to tròn long lanh như phủ một lớp sương mù ánh lên một tia u buồn, đôi môi nhỏ nhắn mấp máy như đang nói chuyện cùng ai đó, nàng ngược mắt lên trời nhìn đôi chim oanh đang bay lượn... chúng thật hạnh phúc làm sao... tuy không hạnh phúc nhất thế gian này nhưng ít ra còn hạnh phúc hơn nàng... khoảng vườn rộng thoáng mát xinh đẹp không một bóng người trừ nàng... nàng khép hờ mắt, thờ nhẹ ra... thật yên bình làm sao... không khí trong lành này làm nàng cảm thấy thật thanh thản...

Trong viện của nàng không có lấy một nha hoàn mà chỉ có những nha hoàn làm việc như quét dọn vào sáng sớm rồi rời đi ngay... không phải Thẩm Vĩnh Hằng không muốn nàng có nha hoàn thiếp thân để hầu hạ mà chính là nàng không muốn... nàng không muốn ti bất kì ai nữa ngoài bản thân mình...qua tất cả mọi chuyện lòng tin của nàng về thế giới này đã hoàn toàn sụp đổ... những con người đáng ghê tởm đó nàng không muốn tiếp xúc với bất kì ai...

Một bóng người nha hoàn chạy vào viện nàng tiến lại trước mặt nàng nhẹ nhàng thi lễ một cái... tuy là hành lễ với chủ nhân của mình nhưng trong mắt của nàng ta lại không có một chút tôn kính nào dành cho chủ tử... nàng nhẹ phát tay ý bảo nha hoàn đó đứng dậy... không muốn hành lễ nàng cũng không cần... giọng nàng lạnh nhạt nói...

" Có chuyện gì..."

" Thừa nhĩ tiểu thư... lão gia đã về... ngài cho gọi người tới thư phòng..."

Nha hoàn chậm rãi nói lại vừa chăm chú đánh giá nàng... dung mạo cũng cho là xinh đẹp bất quá lại không có một chút cảm xúc... nàng không hiểu tại sao lão gia lại sủng ái một thứ nữ không rõ lai lịch như vậy.. trong khi các thứ nữ khác thì lão gia lại không quan tâm, vị tam tiểu thư phế vật kia thì khỏi phải nói rồi... không phải lão gia ra lệnh cho tất cả người hầu trong phủ phải cung kính với vị nhị tiểu thư không rõ lai lịch này thì các nàng cũng không cuối mình dưới nàng..

" Hừ..."

Nàng hần giọng cảnh cáo, nha hoàn kia thức thời không muốn chọc giận nàng nên cuối đầu...

" Ta biết rồi... nhưng... nếu còn có lần sau thì tự mình đến quân gia lãnh phạt..."

Nha hoàn run rẩy quỳ gối xuống... ai mà không biết trong phủ coi trọng nhất là các quy tắc của a hoàn với chủ tử chứ... đó là hình phạt nặng nhất trong các hình phạt ở trong phủ Thừa Tướng này.... vị nhị tiểu thư này chỉ mới ba tuổi sao lại thông minh như vậy để có thể nhớ rõ các quy tắc như vậy...

" Ân, nhị tiểu thư..."

Nàng xoay người bước đi không để ý đến nha hoàn đang run rẩy kia... chỉ là phiền phức mà thôi...

-

-

*****8

* KÍNH HƯNG VIỆN*

Đứng trước thư phòng, nàng đưa tay gõ mấy cái lên cửa sau đó mở cửa bước vào... nàng khom người hành lễ với Thẩm Vĩnh Hằng đang ngồi trên ghế...

" Thừa, phụ thân gọi con..."

" Đúng vậy, con ngồi xuống đi..."

Thẩm Vĩnh Hằng nhìn nàng quan tâm nói... nàng cũng chậm rãi tìm một cái ghế gần đó ngồi xuống...

" Trời đã trở lạnh sao lại ăn mặc mỏng manh như vậy, để ta nói người may thêm y phục cho con..."

Thắm Vĩnh Hằng nhìn y phục nàng đang mặc không hài lòng, chỉ có một bộ y phục thường và khoác bên ngoài một chiếc áo khoác mỏng ngoài ra chẳng có gì khác đến cả những thứ như găng tay hay khăn choàng cổ cũng không có... thân hình tiểu hài tử nhỏ nhắn trông thật yếu ớt làm hấn đây cũng cảm thấy đau lòng..

" Không cần đâu, thừa phụ thân... như vậy là đã đủ với Vy nhi rồi..."

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng nói... khác hẳn với thái độ lạnh lùng khi nói chuyện với nha hoàn kia, nàng vui vẻ trò chuyện cùng Thắm Vĩnh Hằng.. thấy tiểu hài tử này thông minh lanh lợi, lại lễ phép như vậy càng làm hấn thêm thương cảm..

" Nếu con cần gì thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp con, với lại con đừng chỉ suốt ngày ở trong Tường Vy viện như vậy, nếu rảnh hãy ra ngoài chơi cùng các tỉ tỉ muội muội... như vậy con sẽ thấy tốt hơn..."

" Vâng, Vy nhi biết rồi ạ..."

Thắm Vĩnh Hằng phát tay ý bảo nàng lui xuống... Nàng đứng dậy khỏi ghế, thân thể nhỏ nhắn có hơi loạng choạng khi chạm đất nhưng rất nhanh đứng vững, nàng khom người hành lễ rồi lui xuống...

-

-

*****g

* TƯỜNG VY VIỆN*

Bàn chân nhỏ nhắn bước đi về phòng, những cơn gió mùa đông se lạnh thổi qua làm tung bay tà áo nàng... thân ảnh nhỏ nhắn đung đưa như có thể ngã bất cứ lúc nào... bóng lưng ấy trông thật cô độc và tĩnh mịch... nàng vào phòng ngồi gần lò sưởi nhưng lại không cảm thấy ấm áp dù chỉ là một chút... vì trời quá lạnh nên một chút lửa như thế này không đủ cho nàng sưởi ấm hay vốn dĩ trong tâm hồn nàng đã lạnh nên thân thể không cảm thấy không một chút nhiệt độ... nàng lại học tù lấy ra một cuốn sách ngồi bên bếp lửa chăm chú đọc... dừng thối mắc tại sao tuy nàng mới chỉ là hài tử mà đã biết đọc sách, ở hiện đại, nàng là một người có chỉ số IQ tuyệt đối vậy nên việc học chữ ở thế giới cô đại này sao có thể làm khó nàng... và lại tuy thân xá này chỉ mới sáu tuổi nhưng linh hồn nàng cũng đã hai mươi hai tuổi rồi, cộng lại cũng đã được hai mươi tám tuổi... cũng không còn nhỏ bé hay ngây thơ gì...

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Định Mệnh Bắt Đầu

* TƯỜNG VY VIỆN*

Nàng đang ngồi trên ghế xem sách, mấy hôm nay trời trở lạnh hơn nên nàng cũng hạn chế ra ngoài... bên cạnh chân bàn, bếp thân nhỏ đang chầm chậm cháy như đang muốn sưởi ấm cho thứ gì đó...

" Cộc... cộc... cộc... Nhị tiểu thư nô tỳ là Xuân nhi... có thể vào không ạ..."

Nàng nâng mắt nhìn về phía cửa... Xuân nhi là nha hoàn bên cạnh đại phu nhân... nàng ta tới tìm nàng có việc gì sao... dù sao cũng nên ít đụng vào các nàng...

" Vào đi..."

Xuân nhi đẩy cửa bước vào, nàng chợt rùng mình, sao phòng của nhị tiểu thư lại lạnh như vậy, nàng ngược mắt nhìn thân hình tiểu hài tử ba tuổi trên tay cầm một cuốn sách chăm chú đọc, trên người không có một chiếc áo choàng nào chỉ có một chiếc áo khoác ngoài mỏng, dưới chân ghế đặt một bếp than nhỏ, nàng cảm thấy trong lòng nhị tiểu thư, người không thấy lạnh sao...

" Có chuyện gì..."

Giọng nói vang lên không một tia nhiệt độ, làm không khí trong phòng bỗng trầm hẳn xuống... Xuân nhi chợt rùng người.. phải mau làm xong việc rồi rời khỏi đây thôi... nếu còn ở lại thêm nàng sợ mình sẽ chết cóng mất...

" Nhị tiểu thư... đây là áo choàng lông mới của người... đại phu nhân căn dặn..."

" Để xuống đó rồi lui ra đi..."

Xuân nhi còn chưa nói xong đã bị nàng lạnh nhạt ngắt lời... Xuân nhi thở hắt ra một hơi... khom người thì lễ....

" Ân, nhị tiểu thư..."

Xuân nhi đặt chiếc áo choàng lên trên bàn tròn rồi đi nhanh ra khỏi phòng... thật lạnh, nàng nên đi sưởi ấm thôi...

Nàng đặt sách lên bàn, nhẹ nhàng đứng dậy khỏi chiếc ghế đi lại chiếc bàn tròn... nàng đứng lên ghế nhìn vào chiếc áo khoác... trong phủ này ngoài phụ thân ra thì đại phu nhân cũng rất quan tâm đến nàng... thường hay cho nàng điểm tâm, cả những cuốn sách nàng hay đọc cũng là của đại phu nhân... nàng có nên tin tưởng không đây... nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ... tuyết đã bắt đầu rơi rồi sao... nàng chợt mỉm cười... rồi lấy áo khoác trên bàn choàng lên người mở cửa bước ra khỏi phòng... thời tiết như thế này rất thích hợp để tản bộ đây...

-

-

* KINH THÀNH ĐẾ ĐÔ- ÂU DƯƠNG QUỐC*

Đường phố rộng lớn, người người qua lại tấp nập, hai bên đường là các gian hàng và cửa các tiểu thương đang buôn bán tấp nập, nhà cửa khang trang được xây dựng theo kiểu đình đài, lầu các dùng để làm thanh lâu, quán trọ...

Mọi người xúm lại các nhóm nhỏ bàn tán với nhau đủ mọi chuyện trên trời dưới đất...

" Người nghe tin gì chưa, tam hoàng tử mất tích rồi..."

" Cái gì, sao lại mất tích được..."

" Ta nghe đâu là tam hoàng tử trên đường xuất cung về nhà ngoại thì không may lạc mất..."

" Thật sao..."

" Haizz... dù sao sống trong cung cũng không được hoàng thượng sủng ái..."

" Đúng vậy... một hoàng tử thất sủng lại là một con mả bệnh thì sao có thể tranh giành ở chốn hoàng cung được..."

" Thật tội nghiệp..."

-

-

* TRÊN MỘT CON PHỐ NHỎ*

Trên một con phố vắng người, một tiểu hài tử bảy tuổi đang cố gắng hết sức bước đi, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu giờ đây tái xanh, khuôn mặt hốc hác, bờ môi nứt nẻ tím tái dường như đã chịu lạnh rất rất lâu rồi, y phục rách rưới đầy vết bẩn giống như một tên ăn mày... nhưng đây lại chính là người đang được mọi người bàn tán là mất tích kia, tam hoàng tử Âu Dương quốc- Âu Dương Kỳ.

Cậu cố gắng bước đi giữa con đường mong có người sẽ quan tâm nhìn đến cậu... nhưng... lại không ai để ý. Đúng là mấy hôm trước cậu có về nhà ngoại của mình để mừng sinh thần của ngoại tổ phụ là Hiền Viên Dật, nhưng cậu không mau biết được đó là âm mưu của mẫu phi mình là Lan quý phi, muốn nhân cơ hội này giết chết cậu... có lẽ mọi người trong phủ Đại tướng quân vẫn không hay biết gì về chuyện này, vì mẫu phi cậu đã nhốt cậu lại trong phòng cậu không thể nói cho ai biết... nhưng may mắn thay cậu đã mở được chốt cửa sổ dù là đã bị khóa chặt và trốn ra ngoài... cậu không dám quay về phủ vì mẫu phi đang ở đó... nên cậu đã chui lỗ chó ra ngoài phủ...

Cậu vô cùng mệt mỏi, cậu đã lang thang ở đây mấy ngày rồi và đồng nghĩa với việc đã mấy ngày nay cậu không ăn uống gì, thân hình hài tử run lên vì giá lạnh cộng thêm kịch độc trong người tái phát khiến cậu vô cùng đau đớn...sống trong vòng tranh đấu giữa chốn hoàng cung, cậu sớm đã trưởng thành hơn so với lứa tuổi, từ nhỏ đã không được ai yêu thương khiến cậu chán ghét cái thế giới này... mặc dù có ngoại tổ phụ Hiền Viên Dật luôn yêu thương cậu nhưng do quy định trong cung nghiêm ngặt nên số lần cậu gặp họ cũng không nhiều... cậu quá mệt mỏi rồi... cậu muốn buông bỏ tất cả... thân hình nhỏ nhắn ngã xuống nền tuyết trắng xóa...

Nàng bước đến nhìn thân hình tiểu hài tử đang nằm trên nền tuyết lạnh giá kia... lòng nàng chợt dâng lên một cổ cảm xúc thương cảm... thật tội nghiệp... lại một đứa trẻ bị ruồng bỏ... nàng cởi chiếc áo khoác mới của mình khoác lên thân ảnh tiểu hài tử, tuy nàng không phải người thiện lương gì... nhưng nhìn đứa trẻ này khiến nàng nhớ lại chính bản thân mình ngày đó cũng không khác hẳn là bao... đã từ bị người khác ruồng bỏ... có thể những người có cùng

cánh ngò sẽ cảm thông được cho nhau.... nàng đưa tay một tay về phía tiểu hài tử, khuôn miệng nhỏ nhắn chậm rãi nói thật nhẹ nhàng tựa như một chiếc lông vũ rơi trên nền tuyết trắng âm u ...

" Đi cùng ta... từ nay, ta sẽ bảo vệ cho ngươi..."

Là ai... là ai đang nói.... giọng nói đó thật dịu dàng, thật ấm áp, ngay lúc này đây nó như một tia hy vọng của thượng đế ban xuống để cứu rỗi cuộc đời cậu.. cậu cố gắng đưa bàn tay nhỏ bé lên nắm lấy tay người đó... khi tay cậu đã chạm được vào tay người đó thì cũng là lúc đôi mắt cậu nhắm lại

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Quyết Định Tin Tưởng

* TƯỜNG VY VIỆN*

" Hộc... Hộc... Hộc..."

Thật là quá sức mà... thân hình tiểu hài tử này sao lại nặng như vậy ... có thể diu hấn về được viện của nàng đúng là cả một quá trình khó khăn a... có lẽ thường ngày nàng lười vận động nên thân thể của nàng mới yếu như vậy... thật là một chết nàng mà... sau khi ổn định nhịp thở nàng đứng dậy bắt đầu tắm rửa cho tiểu hài tử này... nàng phải công nhận tiểu hài tử này trông bộ dạng giống ăn mày như vậy mà khi tắm rửa sạch sẽ lại đáng yêu như vậy... tiếc là trên người có mang kịch độc cộng thêm việc ở ngoài trời lạnh quá lâu mà giờ đang phát sốt, khuôn mặt đỏ bừng... thật tội nghiệp...

Nàng ra khỏi phòng đóng cửa lại.. nàng phải qua phòng Thẩm Gia Ngạn- đại thiếu gia Thẩm Thừa tướng lấy vài bộ quần áo cho tiểu hài tử này, Thẩm Gia Ngạn năm nay cũng chỉ mới năm tuổi nên nàng đoán là y phục cũng không chênh lệch nhau là mấy, tiện thể nàng còn phải lấy chút cháo và thuốc giảm sốt cho tiểu tử này...

không biết là đã qua bao lâu, tiểu hài tử trên giường cuối cùng cũng mở mắt, cả người vô lực, mặt mũi, đầu óc hơi choáng váng, tuy nhiên cơ thể vô cùng thoải mái và ấm áp, đôi mắt phượng đen dài không giấu nổi mặt mũi nhìn khắp căn phòng... đây là đâu... căn phòng rộng rãi, sạch sẽ với những đồ vật đơn giản không cầu kỳ, chậu hoa hải đường đặt ở cửa sổ gió nhẹ thổi qua làm cả căn phòng tràn đầy mùi hương thơm... cậu dừng mắt trên một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của một tiểu nữ oa tầm bằng tuổi cậu nhưng khuôn mặt lại như có vẻ gì đó trưởng thành, đôi mắt to tròn đen láy đang quan sát cậu chăm chú nhưng cậu vẫn nhìn ra trong đôi mắt đó có một tia vui mừng vội vụt qua rồi nhanh chóng biến mất...

Thấy tiểu hài tử trên giường nhìn nàng với ánh mắt đề phòng thì nàng chợt cảm thấy buồn cười... tiểu hài tử năm tuổi còn có thể làm được gì sao... nhưng cũng không thể trách được tiểu hài tử này lại đề phòng nàng như vậy... một tiểu hài tử bị mọi người bỏ rơi sao có thể dễ dàng chấp nhận một người xa lạ như nàng đây.... nàng nở nụ cười nhẹ...

" Không sao, đừng lo lắng, ta không làm hại ngươi đâu... tên ta là ừm... Thẩm Gia Vy... ngươi có thể gọi ta là ti ti..."

Tuy có thể là nàng và tiểu hài tử này bằng tuổi nhau nhưng dù sao nàng cũng đã sống được hai mươi tám rồi, bây giờ sao có thể xưng hô với một tiểu hài tử là muội muội được chứ... thôi chuyện đó tính sau, nàng nâng người tiểu hài tử ngồi dậy... chậm rãi hỏi..

" Còn ngươi thì sao... tên ngươi là gì..."

Thấy tiểu hài tử kia mím môi không nói nàng cũng lắc đầu bất đắc dĩ... nàng bưng chén cháo lên từng muỗng từng muỗng đút cho tiểu hài tử sau đó là uống thuốc... lúc đầu tên tiểu hài tử này còn không chịu mở miệng ăn sợ nàng hạ độc hấn... sau đó nàng phải ăn trước vài muỗng để chứng minh là không có độc tên tiểu hài tử này mới chịu ăn... nhìn hành động cẩn thận của tiểu hài tử này nàng chợt khó hiểu... phải bị người khác hạ độc bao nhiêu lần thì con người ta mới sinh ra bản năng tự vệ như vậy... tuy kiếp trước nàng từng bị người người ghét bỏ nhưng cũng không đến nỗi bị hạ độc vào thức ăn... tiểu hài tử này so với nàng thì có thể nói là đáng thương hơn a... dù sao trong phủ này nàng cũng không có nhiều người quan tâm... có tiểu hài tử này sau nàng sẽ bớt tỉnh mạch hơn... sau khi cho tiểu hài tử ăn và uống thuốc xong nàng đỡ hấn nằm xuống và ra khỏi phòng... ánh mắt của cậu vẫn không rời thân ảnh nàng đến khi khuất bóng sau cánh cửa...

Tại sao lại quan tâm cậu, tại sao lại chăm sóc cho cậu, tại sao đối với cậu lại dịu dàng như vậy... rốt cuộc người đó là người như thế nào mà lại đối xử tốt với cậu như vậy... chẳng phải mọi người đều luôn chán ghét cậu, tránh xa cậu sao, tại sao người này lại dịu dàng với cậu như vậy... là đứa trẻ được sinh ra trong chốn hoàng cung đầy rẫy những âm mưu tính toán, những cạm bẫy cậu cậu không dám tin tưởng một ai, đến cả mẫu phi của cậu còn muốn giết chết cậu, cậu còn có thể tin tưởng được sao... nhưng cậu vẫn nhớ đến hành động dịu dàng của người đó... người đó có thật sự sẽ là người cậu tin tưởng

được sao... nhưng không biết tại sao cậu lại thấy an toàn khi ở đây... ít ra khi sống với những người xa lạ không biết cậu là ai thì sẽ tốt hơn là sống giữa những người biết cậu là ai rồi xa lánh cậu... trong lòng cậu thầm quyết định, một quyết định quan trọng sẽ ảnh hưởng đến những ngày tháng sau này của cậu...

-

-

*** VƯỜN HOA TRONG TƯỜNG VY VIỆN***

Hai thân ảnh nhỏ nhắn một đứng một ngồi bên gốc cây cổ thụ... từng làn gió nhẹ nhàng thổi qua làm tăng thêm cái lạnh giá của mùa đông... nàng ngồi dưới gốc cây chậm rãi đọc sách... cậu lặng lẽ đứng một bên không gây một tiếng động dù chỉ là nhỏ nhất chỉ sợ làm nàng phân tâm... nơi đây thật yên tĩnh, khác với nơi cậu từng ở... người người cười nói, người người tranh giành một chút yên bình cũng không có..... cậu cúi đầu nhìn thân ảnh tiểu nữ oa bên cạnh... có phải vì nàng ở đây mà tất cả đều trở nên tốt đẹp

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chấp Nhận Thay Đổi

*** TƯỜNG VY VIỆN***

Buổi tối mùa đông trời rất lạnh, căn phòng lạnh lẽo thường ngày nay lại được sưởi ấm, bếp than nhỏ được đặt dưới bàn tọa hơi ấm, lâu lâu lại vang lên vài tiếng tí tách nghe thật vui tai... nhưng không khí trong phòng lại có chút căng thẳng... nàng không hiểu sao bệnh tình của tiểu tử này lại đột nhiên trở nặng... rõ ràng là lúc chiều nàng thấy hắn vẫn còn khỏe mạnh sao bây giờ lại... nàng vội vàng bắt mạch cho tiểu hài tử... là độc sao... nàng ngạc nhiên nhìn khuôn mặt tiểu hài tử đang tái nhợt kia... là ai nhẫn tâm hạ độc một tiểu hài tử như vậy... mà loại độc Bạch Quỷ này lại thuộc loại kịch độc vô cùng quý hiếm... một tiểu hài tử như vậy sao có thể mắc được...

Nàng càng nghĩ càng khó tin... tuy nàng chỉ mới đến thế giới cổ đại này chỉ mới năm năm nhưng do được đọc nhiều sách nên kiến thức của nàng đối với thế giới này cũng không quá mới mẻ... nàng nhớ khi nàng hai tuổi, phụ thân nàng đã cho nàng vào thư phòng của ông... tình cờ nàng nhìn thấy một cuốn sách cũ kĩ ghi chép rất nhiều loại độc quý hiếm, trong lúc rảnh rỗi nên nàng lấy ra xem thử... trong đó cũng có ghi chép về loại độc Bạch Quỷ này... nàng không ngờ loại độc thất truyền từ lâu này nay lại xuất hiện... thật không có gì là không thể... người trúng loại độc này nếu không nhanh giải độc thì không thể sống quá mười tuổi... người sử dụng loại độc này đúng là quá ác...

Nàng vỗ vai tiểu hài tử bằng ánh mắt lo lắng, vai hắn run lên bần bật và mồ hôi chảy ra ướt đầm cả áo... hắn mở mắt một cách khó nhọc... hắn lại mơ thấy ác mộng, từ khi hắn có đủ ý thức để nhận thức được thế giới này thì không một lúc nào hắn ngủ mà lại không mơ thấy ác mộng... hắn neho mắt nhìn khuôn mặt tiểu nữ oa đang lo lắng nhìn hắn với ánh mắt phức tạp... khó thở quá...

Nàng nhìn người trên giường đang thở dốc một cách khó nhọc... đây... đây là triệu chứng của bệnh hen suyễn... nàng thất kinh, sao một tiểu hài tử như thế này lại mắc phải cùng một lúc nhiều căn bệnh như vậy... nàng đứng dậy đi nhanh đến bàn trang điểm, nàng ở học tử ra lấy một cái hòm lớn đựng nhiều loại thuốc... nàng lấy ra ma hoàng, quế chi, hạnh nhân và cam thảo cho vào trong một túi thơm rồi đưa cho tiểu hài tử ngủ... quả nhiên có tác dụng... tiểu hài tử bắt đầu thở chậm và đều hơn dần dần chìm vào giấc ngủ... nàng thở hắt ra một hơi... thật may là trong tủ nàng có vài loại thuốc trị bệnh hen suyễn, nếu không thì e tiểu hài tử này đã... haizz, hôm nay thật là một ngày mệt mỏi...

-

-

*** TƯỜNG VY VIỆN***

Nàng kéo hắn ngồi ngay ngắn trên ghế bắt đầu công việc thay đổi khuôn mặt cho hắn... không phải nàng không vừa ý khuôn mặt yêu nghiệt của hắn mà nàng không muốn gây chú ý đối với mọi người trong phủ... vì nàng thấy hắn không có người thân nào... nên đồng ý cho hắn ở lại trong viện của nàng với thân phận là người hầu, nàng cảm thấy nếu cứ để hắn bên cạnh nàng với khuôn mặt như vậy thì quá là gây chú ý nên nàng quyết định thay đổi một chút...

khuôn mặt vẫn giữ nguyên như phần da của hân thì nàng làm cho tối đi một chút, trên khuôn mặt hân nàng chấm chấm vài điểm là khuôn mặt xấu đi một chút...

Phải nói nàng cũng rất đắn đo khi làm việc này a... biến một tiểu hài tử yêu nghiệt thành xấu xí nàng cũng đâu có muốn nhưng không thể nào làm khác được... tiểu hài tử này khi nàng nói muốn làm xấu đi khuôn mặt của hân thì cũng không phản đối nàng, ngược lại còn nhu thuận ngồi yên để nàng tô vẽ trên mặt của hân là đằng khác...

Thật ra hân cũng muốn thay đổi khuôn mặt này đi một chút để mẫu phi của hân không nhận ra mà có cơ hội hạ sát hân... hân sẽ có những ngày tháng yên bình, không bị người ta chán ghét, xa lánh... hân ngược mắt nhìn tiểu nữ oa đang chăm chú trang điểm trên mặt hân ... tuy tiếp xúc với nàng chưa lâu, nhưng hân lại có cảm giác nàng sẽ không làm hại hân, ở bên cạnh nàng hân có thể an toàn... hân đưa tay sờ khuôn mặt của mình... đúng là chỉ làm vài động tác nhỏ trên khuôn mặt thì đừng nói là mẫu phi, đến cả hân mới nhìn qua còn không nhận...

"Xong rồi..."

Nàng hài lòng nhìn tác phẩm của mình... nàng đã dùng các loại nguyên liệu giúp lên màu tự nhiên, nên lúc tẩy đi sẽ không để lại bất cứ dấu vết nào... nàng chợt nhớ còn chưa biết tên của tiểu tử này..

"Phải rồi tên đệ là gì vậy..."

Hân bỗng giật mình... hân cười nhạt trong lòng.... phải nói như thế nào với nàng đây, hân là tam hoàng tử Âu Dương quốc Âu Dương Kỳ... nhưng giờ đây hân không cần thân phận này...

"Âu Kỳ..."

"Được rồi... vậy từ nay ta sẽ gọi ngươi là Âu Kỳ..."

Hân gật đầu đồng ý... dù sao chỉ là một cái tên thôi... đối với hân không có gì quan trọng...

Nàng thu dọn mọi thứ bỏ vào tủ, thuận miệng hỏi...

"Những cuốn sách mà ta cho ngươi đã nghiên cứu kỹ chưa... có gì không hiểu thì cứ hỏi ta... ta sẽ chỉ cho ngươi..."

"Không khó..."

"Ừm..."

Tay hân đưa lên chỉnh sửa lại tóc, đầu hơi cúi nhìn tiểu nữ tử đang thu dọn những thứ trên bàn.... ở đây đã mấy ngày, nàng không giam cầm hân, cũng không bắt hân suốt ngày làm việc đến lúc trời tối... mà cho những lúc vui vẻ, thoải mái, được chơi đùa trong một vườn hoa rộng lớn đầy sương sớm, dưới tán cây rộng lớn đầy tiếng chim, được nói chuyện với mọi người... hân cảm thấy thật yêu thích nơi này... tất cả thật tốt đẹp khiến cho hân cảm thấy cứ như những giấc mộng phù du thoáng qua bất chợt rồi đột ngột biến mất... trong đêm khuya, hân chợt tỉnh giấc, hân sợ khi ngủ thì tất cả sẽ biến mất... nó quá tốt đẹp, quá hạnh phúc khiến hân trầm luân không thôi.....

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thỉnh An Buổi Sáng

TUỜNG VY VIỆN

Giữa đêm, Âu Kỳ thức giấc, đầu đã bắt đầu khiến hân cảm thấy thoải mái... hân chống tay ngồi dậy, tay còn lại đưa lên xoa hai bên thái dương... mọi lần khi nhắm mắt ngủ... hân thường xuyên mơ thấy ác mộng, thung lũng rộng mênh mông mịt mù khói lửa, những ngọn giáo, gươm, chiến giáp, xác chết la liệt khắp nơi, máu nhuộm cả một vùng đỏ thẫm... bên trên bầu trời, một vòng xoáy lửa lớn vô cùng, gào thét dữ tợn... từ trong đó, vô số những vệt sáng chói lọi phóng xuống mặt đất bên dưới... cùng lúc, mặt đất rung động, đất đá oằn mình nứt nẻ như trong cơn hủy diệt, từ những kẽ nứt đen ngòm, lũ lượt những bóng đen vùn vụt bay lên... ánh sáng và bóng tối va chạm nhau giữa không trung, chấn động dữ dội, khí thế như mở trời lập đất... sóng chấn động lan ra tứ phía, thổi tung mọi vật trên đường đi của nó... hân đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống thung lũng, chờ đợi... phút chốc sau đó, luồng ánh sáng mãnh liệt từ bầu trời bỗng chao đảo, lập lờ, y như hoảng hốt, như kiệt cùng sức lực, không thể chống lại những vệt tối hung tàn không ngừng trào lên như biển đội... hân thấy dưới chân mình, mặt đất chuyển động, đất đá, cây cối, núi rừng chợt như cơn thác lũ, đổ ào ạt về vệt nứt đen ngòm kia... hân ngã nhào ra đất, cũng trôi tuột về phía đó... nàng cố bám lấy những cái rễ cây còn cắm chặt trên mặt đất, những ngón tay đau đớn đến tứa máu... chỉ thấy lực lôi kéo vào cái địa ngục đó càng lúc càng mạnh hơn... cho đến khi cả gốc cổ thụ cũng bật tung, lôi theo cả hân bay thẳng vào bóng tối, hân mới giật mình tỉnh

dậy...

Nhưng hôm nay thì không, tâm trạng hần rất tốt, chỉ có hơi mệt mỏi vì ngủ quá nhiều.... hần đưa mắt nhìn quanh căn phòng, thấy ánh đèn ở trên bàn còn sáng.. hần thắc mắc... đã khuya như vậy sao còn để đèn phòng... hần lật chăn bước xuống giường đi lại bàn.. khi đi được vài bước thì hần dừng lại...

Nàng đang ngồi một mình trên ghế cạnh bàn, y phục nàng màu xanh nhạt mỏng manh, tóc thả tự do trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dưới ánh đèn ảm hiện lên ... qua ánh đèn, hần thấy nàng cúi đầu xuống và ngồi yên lặng... nhưng hai mắt nàng mở to, nhìn xuống hai bàn tay đan vào nhau đặt trên đùi... gió luôn qua cửa sổ đẩy khí lạnh vào phòng nhưng nàng không buồn để ý, đúng hơn là nàng không hề quan tâm... hần đứng đó nhìn nàng một lúc lâu, nàng không nhúc nhích... chỉ lặng yên ngồi đó... ngọn đèn vẫn tỏa sáng... hần nhìn thân ảnh nhỏ bé lặng yên, cô độc tĩnh lặng ngồi bên cạnh bàn bằng ánh mắt phức tạp và rất nhiều cảm xúc lẫn lộn, đột nhiên hần có ý nghĩ phải chăng nàng cũng cô độc giống như hần... cuối cùng hần lặng lẽ trở về giường và nhắm mắt... lúc này hần nhìn thấy ánh mắt ấm chiều của nàng như đang suy nghĩ chuyện gì rất quan trọng... nàng có điều gì cần lo lắng sao, tuổi nàng còn nhỏ như vậy tại sao lại có loại ánh mắt đó... hần thật muốn biết điều đó là gì...

-

-

* TUỒNG VY VIỆN*

Trời đã sáng lúc nào, làn gió se lạnh thổi của những ngày đông giá lạnh... tuyết vẫn rơi, cây cỏ vì lạnh mà trở nên tàn lụi... hần đẩy cửa bước ra khỏi phòng thì thấy nàng đã đứng trước sân... giữa trời gió lạnh, cái dáng người nhỏ nhắn mà cô độc của nàng run lên theo từng cơn gió thổi qua... tưởng chừng chỉ cần gió mạnh thêm tí nữa , có lẽ nàng cũng bị cuốn bay như một chiếc lá... ánh mắt nàng trở nên xa xăm nhìn lên bầu trời... điều gì khiến nàng suy nghĩ nhiều như vậy... nàng đứng đó, tóc và váy áo khoác bay phát phơ trong gió, ngỡ như một nữ thần... hần đứng nhìn nàng đến thất thần, bóng lưng cô độc đó cả nàng khiến hần cảm thấy thật khó chịu, thật muốn chạy nhanh đến bên cạnh ôm chặt lấy nàng như sợ nàng sẽ biến mất...

Nàng quay lại nhìn chằm chằm khuôn mặt hần, khuôn mặt không được coi là yêu nghiệt nhưng vẫn rất tuấn tú, đôi mắt phượng nâu sáng ngời như những vì tinh tú trên bầu trời đêm... nàng phải công nhận tên tiểu hài tử này nếu gỡ bỏ lớp hóa trang do nàng tạo ra thì không biết sẽ có bao nhiêu ong bướm vây quanh đây... nàng mỉm cười nói...

" Người dậy rồi sao... đi cùng ta..."

" Đi đâu... ta muốn biết..."

Hần bước xuống bậc tam cấp đến đứng đối diện nàng... nàng chậm rãi xoay người hướng cửa viện đi ra vừa trả lời...

" Đến chính sảnh thỉnh an phụ thân và mẫu thân của ta..."

Thỉnh an sáng sao... hần chợt nhớ ra là mình chưa một lần nào từng đi thỉnh an sáng mẫu phi của mình, phải, cũng đã lâu lắm rồi... hần đưa mắt nhìn lên bầu trời rồi lại nhìn nàng...

" Bây giờ chỉ mới là giờ Dậu... "

" Không cần phải lo... cứ đi cùng ta...người chỉ cần đứng sau lưng ta là được..."

Nàng vẫn bước đi không quay lại nhìn hần, hần cũng không chần chừ bước theo sau lưng nàng...

-

-

* CHÍNH SẢNH*

Hai ghế chủ vị phía trên, Thẩm Vĩnh Hằng ngồi ghế bên phải, ghế còn lại là đại phu nhân Tiêu thị ngồi.. hai bên có hai hàng ghế xếp song song với nhau... quy định trong phủ Thừa tướng rất nghiêm ngặt, ghế ngồi cũng phân theo thứ bậc trong phủ... một hàng gồm các tiểu thư công tử chính thất ngồi... còn một hàng là các phu nhân không phải chính thất và các thứ nữ thứ nam ngồi... bên dãy ghế chính, Thẩm Gia Ngạn đã ngồi từ tốn uống trà từ lúc nào, lâu lâu lại nói vài câu với Thẩm Vĩnh Hằng và mẫu thân của mình.. dãy ghế phụ thì chưa có ai...

Thẩm Gia Ngạn tuy chỉ mới tám tuổi nhưng đã tinh thông ngũ kinh, đã có thể xuất khẩu thành thơ được mọi người xưng là thần đồng, tương lai có thể là một. Đại thần lớn được coi trọng trong triều, Thẩm Vĩnh Hằng rất coi trọng nhi tử này của hần...

Từ ngoài cửa bóng dáng tiểu nữ oa sáu tuổi y phục màu xanh lam, chập chững bước vào, áo choàng theo bước chân của nàng mà lay động, đi theo sau nàng là một bóng nam hài tử khoảng bảy, tám tuổi y phục màu nâu nhạt, khuôn mặt cũng coi là dễ nhìn đang chăm chú quan sát xung quanh... nàng đi đến trước mặt Thẩm Vĩnh Hằng và Tiêu thị hành lễ...

" Vy Nhi thỉnh an phụ thân, mẫu thân..."

Thẩm Vĩnh Hằng gật đầu một cái... Tiêu thị hiền hậu nói...

" Vy Nhi... trời mùa đông rất lạnh... con có thể đến trễ một chút, chúng ta cũng không trách phạt gì con..."

Nàng nhẹ nhàng gật đầu một cái cũng không nói gì, đi về ghế của mình ngồi... nàng ngồi cùng dãy với Thẩm Gia Ngạn nhưng ngồi cách hẳn một ghế... ở trong phủ Thừa Tướng này nàng được coi là một thứ nữ không hơn không kém, nhưng ở phủ Quốc công nàng là đích nữ đại tiểu thư nên Thẩm Vĩnh Hằng an bài cho nàng ngồi ở hàng ghế chính... nhưng những vị tiểu thư thứ khác lại vì việc này mà sinh lòng thù hận với nàng...

Thẩm Vĩnh Hằng nhìn tiểu nam hài phía sau nàng... hẳn thấy người này có hơi quen mắt nhưng lại không nhớ rõ là ai...

" Vy Nhi... tiểu hài từ đó là ai vậy..."

Nàng khẽ quay đầu nhìn hán, hán sao...

" Phụ thân... hán chỉ là..."

" Thỉnh an phụ thân, mẫu thân..."

Nàng còn chưa nói hết câu thì có một giọng nói đã cắt ngang lời nàng...

Mọi người trong phòng đều đưa mắt nhìn đến người vừa nói kia...

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phế Vật Tiểu Thư

* ĐẠI SÁNH*

" Thỉnh an phụ thân, mẫu thân..."

Tam tiểu thư Thẩm Gia Mẫn mới sáu tuổi nên còn bước đi chập chững, thân hình gầy nhỏ nhắn yếu ớt được nha hoàn thân cận Thu Nhi dìu đi vào... mái tóc đen dài được vấn gọn ở đằng sau, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu hơi tái xanh, y phục màu hồng nhạt ẩn hiện sau lớp áo khoác lông dày... nàng mỏng manh yếu đuối như cánh hoa hồng ngoài trời đông lạnh giá kia, cần người nâng niu bảo vệ...

Đại phu nhân vội đứng dậy đi về phía Thẩm Gia Mẫn, dùng bàn tay mình nắm lấy đôi tay của nàng... giọng nói có hơi trách mắng...

" Mẫn nhi... trời lạnh như vậy, thân thể con lại không tốt sao không ở trong phòng nghỉ ngơi... đứa nhỏ này thật là..."

Thẩm Gia Mẫn mỉm cười yếu ớt nói...

" Mẫu thân... không sao đâu ạ... nữ nhi thỉnh an sáng phụ thân, mẫu thân của mình là chuyện thường tình đạo lý... sao có thể vì thân thể con có chút không khỏe mà trễ nãi được..."

Đại phu nhân nhẹ nhàng vuốt tóc nàng vừa đỡ nàng ngồi xuống ghế bên cạnh Thẩm Gia Ngạn...

" Đứa nhỏ này thật làm ta đau lòng... con ngồi xuống cho ấm đi... trời rất lạnh đấy...";

" Vâng, mẫu thân..."

Đại phu nhân Tiêu thị có hai hài tử... là đại công tử Thẩm Gia Ngạn và tam tiểu thư Thẩm Gia Mẫn... Thẩm Gia Mẫn từ nhỏ đã bị mọi người xem là phế vật bởi nàng ta vừa sinh ra là một con ma bệnh... tuy thân phận là đích nữ nhưng nàng ta cũng không được nhiều nha hoàn trong phủ coi trọng, chỉ khi có mặt đại phu nhân hay Thừa tướng thì mọi người mới giữ đúng lễ nghi... Thẩm Gia Mẫn tính tình lại có chút nhút nhát nên cũng xem nhẹ việc này, không bầm báo với quần gia... nên bọn người hầu được nước làm tới... nếu so với Thẩm Gia Vy, thì Thẩm Gia Mẫn bị các thứ nữ trong phủ ghen nhiều hơn...

Từ ngoài cửa, vài bóng người bước vào, đi đầu là Nhị di nương Lạc thị, y phục được phủ lông cáo trắng vô cùng sang trọng... theo sau nàng là Đại tiểu thư Thẩm Gia Linh năm nay tròn bảy tuổi, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, ửng hồng càng thêm xinh xắn... bên cạnh là các nha hoàn thiếp thân Liên Nhi...

chậm rãi bước vào chính sảnh...

"Thỉnh an lão gia, đại phu nhân..."

"Linh nhi thỉnh an phụ thân, mẫu thân..."

Thẩm Vĩnh Hằng nhấp một ngụm trà gạt đầu nói...

"Được rồi... ngồi đi... Xuân nhi... dâng trà cho nhị phu nhân và đại tiểu thư..."

Xuân Nhi đứng bên cạnh đại phu nhân vâng một tiếng rồi chậm rãi đi dâng trà... nhưng trong mắt nàng ta tỏ rõ ý khinh thường... nàng ta chỉ là một nhị di nương và một thứ nữ bé nhỏ, còn nàng tuy chỉ là một nha hoàn nhưng ít ra nàng còn là nha hoàn thiếp thân của đại phu nhân... trong phủ này dù nàng có lớn tiếng một chút thì cũng không ai dám trách móc gì nàng...

Nhị di nương Lạc thị và đại tiểu thư Thẩm Gia Linh ngồi hàng ghế đối diện hàng ghế của Thẩm Gia Ngạn, và Thẩm Gia Mẫn... Nhị di nương là một tiểu thiếp nên không thể ngồi cùng hàng ghế với chính thất, Lạc thị là một nữ nhân thông minh nên dù không thích cũng không dám thể hiện ra mặt...

Nhưng nữ nhi của nàng ta Thẩm Gia Linh lại không được như vậy, nàng ta oán hận tại sao nàng lại là nữ nhi của một tiểu thiếp mà không phải của chính thế... nàng ta ngoài mặt mỉm cười ôn hòa nhưng ánh mắt lại căm phẫn nhìn đến Thẩm Gia Vy... tại sao nàng ta cũng là một thứ nữ mà lại được ngồi hàng ghế chính thất... Thẩm Gia Vy đối với ánh mắt đầy căm phẫn của Thẩm Gia Linh thì coi như không khí... dù sao nàng lúc trước ở hiện đại cũng không được bao nhiêu người vừa mắt, thêm một người cũng không sao... Thẩm Gia Linh ánh mắt càng tăng thêm hận ý nhìn thẳng vào Thẩm Gia Mẫn ở ghế đối diện... tuy nàng ta là nữ nhi của đại phu nhân nhưng vì cái gì một phế vật lại được danh phận là đích nữ Thừa tướng phủ, trong khi nàng thì có gì không bằng nàng ta... nàng không phục... Thẩm Gia Mẫn nhận được ánh mắt đầy hận ý của Thẩm Gia Linh thì vai bỗng chốc run lên khiếp sợ, tận lực cuối thấp đầu không dám ngán lên nhìn người đang ngồi đối diện kia... sao lại nhìn nàng như vậy... nàng có làm gì để nàng ta ghi hận đâu... tuyệt đối không a...

Ngoài cửa, một vài người khác bước vào... đi đầu là Tam di nương Liễu thị, y phục được phủ lông hồ ly đẹp và sang trọng không kém gì y phục của Đại phu nhân và Nhị di nương... người ngoài nhìn vào không biết chắc còn lẫn lộn giữa chủ mẫu trong phủ là ai, Tam phu nhân Liễu thị xuất thân từ một nhà nho giáo, cũng coi là rất hiểu lễ nghĩa lại hiểu chuyện nên rất được Thẩm Vĩnh Hằng coi trọng, trong phủ thì tiếng nói cũng có thể sánh ngang với Nhị di nương... đi theo sau nàng hai hài tử... nữ nhi là Tứ tiểu thư Thẩm Gia Nguyệt, năm tuổi, y phục hồng đào được viền lông thỏ... dung mạo xinh xắn đáng yêu không kém gì các tiểu thư khác... bên cạnh là Nhị thiếu gia Thẩm Gia Ngữ là ca ca sinh đôi của Thẩm Gia Nguyệt, khuôn mặt non nớt bầu bĩnh làm người chỉ muốn nâng vào tay chơi đùa... theo sau là nha hoàn thân cận Ngọc Nhi...

"Thỉnh an lão gia, đại phu nhân..."

"Nguyệt nhi thỉnh an phụ thân, mẫu thân..."

"Ngữ nhi thỉnh an phụ thân, mẫu thân..."

Thẩm Vĩnh Hằng và Tiêu thị gạt đầu...

"Mau ngồi xuống đi..."

Ba người chậm rãi đứng dậy đi về ghế của mình ngồi xuống... ghế của các nàng cũng cùng dãy ghế của nhị phu nhân và đại tiểu thư, đối diện ghế của Thẩm Gia Vy...

Thẩm Gia Vy khẽ nhìn Thẩm Gia Mẫn bên cạnh đang ngồi run rẩy... một tiểu thư phế vật sao... nàng ta gọi cho nàng nhớ đến một cái gì đó, nhưng đột nhiên nàng không tài nào nhớ ra được... đó là cái gì...

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Chương 9: Uyển Linh Viện

* PHỦ THỪA TƯỚNG*

Hai bóng nhỏ một trước một sau đang đi dọc hành lang, những ánh nắng yếu ớt chiếu vào làm trải dài hai bóng nhỏ dưới mặt đất... Thẩm Gia Vy đi phía trước, ánh mắt nàng không được ổn định cho lắm... nàng mãi suy nghĩ về Thẩm Gia Mẫn, biểu hiện của nàng lúc sáng ở đại sảnh, dáng người nhỏ nhắn, run lên bần bật vì lạnh hay vì mới bệnh dậy, tính tình nhu nhược nhút nhát, không tài không đức bị mọi người gọi là phế vật tiểu thư... ở nàng ta cho nàng cảm giác kỳ lạ, nó gọi cho nàng nhớ tới gì đó rất mơ hồ nhưng cảm giác lại rất rõ ràng...

Âu Kỳ cất bước chậm rãi đi theo phía sau nàng, từ lúc thình an đến giờ, hắn thấy nàng có vẻ đang suy nghĩ về cái gì đó... có lẽ nàng đang nghĩ về vị tam tiểu thư kia vì lúc này hắn thấy nàng lâu lâu lại nhìn về phía nàng ta... hắn rất tò mò muốn biết nhưng không dám mở miệng...

"Hình như tam tiểu thư lại lên con sốt nữa thì phải..."

Một nha hoàn vừa cầm chổi quét sân vừa nói với người bên cạnh...

"Đúng là phế vật mà... mới ra ngoài một chút đã bệnh..."

Nha hoàn bên cạnh giọng không giấu nổi vẻ khinh thường...

"Người nên cẩn thận miệng lưỡi của mình đi... người đã quên cung quy phủ Thừa Tướng rất nghiêm ngặt sao... không khéo có ai nghe được thì..."

"Người còn không biết sao... ở phủ chúng ta, không ai mà không biết danh tiếng tiểu thư phế vật cả... tất cả chỉ vì nàng ta quá nhu nhược nên bị mọi người khinh thường thôi..."

"Đúng vậy,... ta thấy thật mất mặt cho phủ Thừa Tướng khi có một tiểu thư phế vật như vậy là đích nữ..."

"Các người cảm miệng hết cho ta..."

Âu Kỳ giọng cảm phần hết lên... hai nha hoàn đang nói cười vui vẻ bị giọng nói vừa phát ra là cho giật mình, vội quay đầu lại thì thấy ánh mắt lạnh như băng và sát khí của Lãnh Hàn dọa sợ, sau một lúc mới bình tĩnh lại được... mắt nhìn chằm chằm vào tiểu hải tử vừa cất giọng... chỉ là một tiểu hải tử mà dám quát mắng các nàng như vậy sao...

"Tiểu đệ đệ... người tưởng mình là ai mà dám mở miệng đe dọa chúng ta..."

"Ta..."

Âu Kỳ chột cứng họng... phải rồi... trong cung, hắn là Tam hoàng tử... còn trong phủ này hắn không là gì cả... thân phận bây giờ của hắn cũng không kém các nàng là bao...

"Hắn không dám nhưng ta dám, các người nghĩ mình là ai mà có thể nói những lời khinh thường tam muội muội... còn dám trách mắng người của ta..."

Thẩm Gia Vy từ sau lưng Âu Kỳ bước ra... giọng lạnh lùng mà đầy nghiêm nghị nhìn hai nha hoàn không biết thân biết phận trước mặt... hai nha hoàn thất kinh... lúc này các nàng chỉ chú ý đến tiểu hải tử này nên không biết nhị tiểu thư cũng có ở đây... vội vàng quỳ xuống...

"Nhị tiểu thư.... chúng nô tỳ lỡ lời... xin nhị tiểu thư bỏ qua cho chúng nô tỳ..."

"Bỏ qua sao... các người nói cũng thật dễ nghe... tự đến quân gia chịu phạt cho ta..."

"Vâng, nhị tiểu thư..."

Hai nha hoàn vội vàng đứng dậy rồi đi... nếu còn ở lại không biết nhị tiểu thư còn phạt nặng hơn... không ngờ tên tiểu tử kia lại là người của nhị tiểu thư sau này phải cẩn thận mới được... Nàng nghiêng đầu hơi nhìn về phía hắn, chậm rãi nói...

"Như người thấy đấy, nếu người cứ mãi nhu nhược, yếu đuối thì sẽ chẳng có ai coi trọng người cả... người phải trở nên thật cường đại để không ai có thể coi thường người... khi đó, lời nói của người trước mặt bọn họ mới trở nên có trọng lượng... có thể bây giờ người còn quá nhỏ để hiểu những lời của ta nói hôm nay, nhưng sau này người sẽ hiểu... được rồi không nói về chuyện này nữa, theo ta tới phòng bếp..."

Nàng bước về phía trước hướng phòng bếp đi tới... nàng hiểu tại sao lúc này hắn lại to tiếng với hai người kia... cảm giác bị người coi thường vô cùng khó chịu, kiếp trước, những chuyện này nàng đã từng trải qua, thậm chí là còn nghiêm trọng hơn nữa, nhưng lúc đó nàng không quan tâm, cái nàng cần là kết quả đạt được chứ không phải quá trình, nàng dùng hết sức mình tranh giành, phải, tranh giành thứ không phải của nàng để rồi thất bại một cách thảm hại... nhưng kiếp này nàng sẽ không lặp lại những sai lầm đó lần nữa, chắc chắn...

Âu Kỳ trầm mặc, không, hẳn hiểu những lời nàng nói, hẳn hiểu tất cả, chỉ là hẳn không muốn thừa nhận mà thôi... nhưng có lẽ hẳn phải thay đổi để có thể thích ứng với sự thật này... nhất định hẳn sẽ trở nên thật cường đại, sẽ làm cho những người đã từng muốn giết hẳn phải sống không bằng chết, cho bọn người đó biết thế nào là đau khổ... hẳn ngẩn đầu nhìn vào tấm lưng nhỏ bé của nàng, một tấm lưng thật cô độc, hẳn cảm thấy như nhìn thấy bản thân mình... có chút đơn bạc cùng cô độc...

Chính vào lúc này, Thẩm Gia Vy không hề biết được rằng... có một con người đã dần thay đổi vì nàng..

-
-

* PHÒNG BẾP*

" Nhị tiểu thư... tiểu thư đến phòng bếp có chuyện gì sai bảo sao..."

Phúc bá bá là người trông coi phòng bếp của phủ Thừa tướng, ông thấy nhị tiểu thư đến thì hơi bất ngờ... vì thường ngày nhị tiểu thư rất ít khi ra khỏi Tường Vy viện, chỉ trừ những lúc được lão gia cho gọi... hôm nay sao lại có hứng đến phòng bếp đây...

Nàng nhàn nhạt đáp...

" Hầm cho ta một bát canh gà..."

" Ân, nhị tiểu thư..."

Ông cũng không hỏi gì thêm mà lập tức đi chuẩn bị... vị tiểu thư này rất được lão gia quan tâm, ông không nên đắc tội với vị tiểu tử tông này...

" Ngươi vào bưng canh gà giúp ta..."

" Ân..."

Âu Kỳ vội theo sau Phúc bá bá bưng canh gà... hẳn phải công nhận rằng tuy chỉ là một phủ bình thường nhưng lại có đầy đủ mọi thứ như vậy, phải nói là không thua kém gì hoàng cung, cao lương mỹ vị đều có đủ cả...

-
-

* UYÊN LINH VIỆN*

Từ khi vào phủ đến nay, nàng rất ít đi đến các viện khác, nàng trước giờ không có thói quen kết giao bằng hữu... nhưng vì hôm nay, Thẩm Gia Mẫn cho nàng một cảm giác kỳ lạ nên nàng muốn biết cảm giác đó là gì... lúc này nha hoàn kia nói Thẩm Gia Mẫn bị bệnh, có lẽ đây là một cơ hội để nàng tiếp xúc với nàng ta...

Nàng và Âu Kỳ trên tay đang bưng theo bát canh gà bước vào Uyên Linh viện... đứng ngoài sân nàng đã nghe được tiếng ho không dứt của Thẩm Gia Mẫn, nàng bước lên bậc ta cấp, đưa tay lên gõ cửa...

" Cộc... cộc... cộc..."

Cửa phòng bật mở, một nha hoàn bước ra... Thu nhi khom người hành lễ với nàng..

" Tham kiến nhị tiểu thư... không biết nhị tiểu thư đến đây là có việc gì..."

Thu nhi đưa ánh mắt dò xét nhìn nàng... vị nhị tiểu thư này đến đây làm gì, tiểu thư nhà nàng không vừa mắt tất cả tiểu thư trong phủ, vị nhị tiểu thư này là đến để gây sự sao... nàng nhất định phải bảo vệ tiểu thư của nàng, không để cho tiểu thư chịu bất kỳ ủy khuất nào...

Thẩm Gia Vy trực tiếp bỏ qua ánh mắt đang dò xét mình kia, thản nhiên nói...

" Ta nghe nói tam muội ốm nên chuẩn bị một chút canh gà mang đến tẩm bổ cho muội ấy..."

" Vậy... mời nhị tiểu thư vào phòng..."

Thu nhi thở hắt ra một hơi... nhìn nhị tiểu thư như vậy có thể không phải đến để gây sự với tiểu thư của nàng.. chỉ cần không quá đáng nàng cũng nên tôn trọng nhị tiểu thư...

Thẩm Gia Vy nhìn hành động cẩn thận của Thu nhi chỉ hơi nhũn mày, đến cả một tiểu a hoàn còn đề phòng nàng phải chăng họ đã rất khổ sở để có thể sống sót đến ngày hôm nay, nàng cũng không nghĩ nữa nhấc chân bước vào phòng... đi lại bên cạnh giường ngồi xuống, nhìn người trên giường, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của tiểu hài tử đỏ ửng lên vì sốt cao, trán đầm mồ hôi... Âu Dương Kỳ bên kia không cần nàng nói, đã giao bát canh gà cho Thu nhi...

" Nhị ti... ti đến... khụ... khụ... khụ..."

Thẩm Gia Mẫn vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Thẩm Gia Vy đang ngồi bên cạnh giường, mặt hiện ra một tia vui mừng... nàng đưa tay đỡ Thẩm Gia Mẫn ngồi dậy...

" Tam muội.... muội không sao chứ..."

" Muội không sao... sã phiền nhị ti lo lắng..."

" Muội đừng nói như vậy... muội là tam muội của ta, ta đương nhiên phải quan tâm muội... "

Nàng nở nụ cười nhẹ với Thẩm Gia Vy... tiểu hài tử này cũng thật quá đáng thương đi... chỉ vì thân thể không tốt mà bị xem là phế vật, bị mọi người trong phủ khinh thường... nàng đưa tay vuốt mái tóc đen dài của Thẩm Gia Mẫn...

" Muội nghỉ ngơi đi... ti phải đi rồi..."

Nói rồi nàng đứng dậy, Thẩm Gia Mẫn vội nắm lấy tay nàng...

" Lần sau... ti sẽ đến thăm muội nữa chứ..."

" Tất nhiên rồi... tam muội... nhưng khi đó ta muốn thấy muội đã có thể xuống giường..."

" Ân, nhị ti..."

Nàng cùng Âu Kỳ ly khai khỏi Uyển Linh viện...

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đến Xưởng Rèn

* TUỒNG VY VIỆN*

Bên ngọn nến nhỏ, Thẩm Gia Vy trên tay cầm y thư chậm rãi đọc, những ngón tay nhỏ bé vuron ra lật từng trang sách... Âu Kỳ đang loay hoay làm gì đó, lâu lâu lại nhìn về phía nàng, sau đó lại tiếp tục việc đang làm... bên ngoài trời, tuyết đã ngừng rơi, những tia nắng yếu ớt chiếu xuống làm giảm đi cái lạnh... Lãnh Hàn đóng cửa lại, đi đến bên cạnh nàng...

" Tiểu Vy ti ti... đệ ra phở một chút được không..."

Nàng ngược mắt lên nhàn nhạt nhìn Lãnh Hàn...

" Đệ đi đâu sao..."

Hắn gật đầu...

" Đệ muốn đến xưởng rèn một chút thôi... được không, ti ti..."

Nàng đưa mắt nhìn ngoài cửa... tuyết đã ngừng rơi rồi sao... nàng nhẹ gật đầu...

" Được rồi.. đệ đi đi... nhưng phải trở về trước giờ cơm chiều... đệ biết lý do mà, phải không..."

" Vâng..."

Hắn mang theo hà bao chạy nhanh ra khỏi phủ Thừa tướng... nàng nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn khuất sau cửa kia, hắn có việc gì gấp lắm sao... nàng đứng dậy, bước ra khỏi viện đi xung quanh phủ... việc tân bộ có thể giúp nàng thông suốt một số điều mà nàng còn đang tư thảo...

-

-

* KINH THÀNH ĐẠI MINH- ÂU DƯƠNG QUỐC*

Âu Kỳ đi giữa dòng người đông đúc... hần nhớ đến ngày hần trốn khỏi phủ Đại Tướng quân ra ngoài, thoát khỏi tay mẩu phi hần, đi lang thang trên đường không ai nhìn xem đến hần, mọi người chỉ xem hần là một tiểu khát không hơn không kém... hần nắm chặt tay, khi hần đủ cường đại sẽ làm cho từng người từng người đã từng khinh thường hần phải sống không bằng chết... đôi chân nhỏ nhẩn bước nhanh đến một xường rên...

Người thợ rèn đưa một thanh thép mỏng vào lửa đỏ, nung một lúc cho mềm ra, sau đó dùng búa đập cho mỏng ra, sau một lúc thanh thép không còn nóng nữa thì lại tiếp tục đưa vào hơ trên lửa nóng.... hần đứng một bên chăm chú quan sát cách những người thợ rèn kiếm... mấy hôm trước nàng từ Kính Hưng viện về có đem cho hần vài cuốn sách võ công nói hần từ từ xem, hần đọc được vài tờ thấy hay nên rất chuyên tâm luyện tập, mới đầu hần tập với một cây gỗ nhỏ... nhưng hần muốn có một thứ gì đó để phòng thân nên muốn mua một thanh chủy thủ, hần không muốn để ai biết chuyện này, kể cả nàng nên mới một mình ra ngoài để tới xường rèn...

-

-

* PHỦ THỪA TƯỚNG*

Thường ngày nàng rất ít khi ra khỏi Tường Vy viện, nên các viện khác trong phủ đối với nàng có chút không rõ, nàng đi xuyên qua các hành lang, các viện, nhìn xem xung quanh... nơi này cũng thật rộng, đình đài lầu các không thiếu... các nha hoàn vừa làm việc lâu lâu lại trò chuyện với nhau, bàn tán đủ mọi chuyện...

Nàng chậm rãi cất bước, những lời bàn tán như có như không lọt vào tai nàng... bọn họ đang bàn tán về tam muội thì phải... chính nàng cũng luôn thắc mắc không thôi, chẳng phải các tiểu thư con nhà quan, quý tộc... tài đức đều hơn người, tuy không phải là đang xưng được tài nữ nhưng cảm kỳ thư họa đều phải tinh thông sao, sinh ra trong một gia đình quyền quý, được chăm sóc tốt, sao có thể là một con ma bệnh... luôn dựa dẫm vào thế lực của phụ mẫu để ra oai, bắt ép tất cả quy phục dưới chân... không phải là hiền lành dịu dàng cũng là kiêu ngạo ngang tàn, sao có thể là một tiểu thư phế vật nhu nhược, nhút nhát... nàng thật không sao hiểu nổi...

" Tam tiểu thư phủ chúng ta đúng là làm mất mặt phủ Thừa tướng... đã không thông minh khéo léo như đại tiểu thư, không dịu dàng, hiền thực như tứ tiểu thư, lại không được lão gia sủng ái như nhị tiểu thư... đích nữ như vậy, còn không bằng thứ nữ..."

" Sinh ra đã là một phế vật sao có thể so sánh với các tiểu thư khác... nếu so với nhị tiểu thư lại lịch không rõ ràng kia thì thật đáng thương..."

" Nếu ta mà là tam tiểu thư thì thà chết đi còn hơn... có sống cũng không tranh giành với các tiểu thư khác được... thà chết rồi sống một cuộc đời khác, làm lại từ đầu có khi còn tốt đẹp hơn là sống như một phế vật bị người khinh thường..."

" Đúng vậy... đúng vậy... một tiểu thư nhu nhược như vậy còn có thể làm được gì sao... ta nghe nói tam tiểu thư còn không dám nói nặng lời với nha hoàn, nói chỉ là sai bảo bọn họ..."

Các nha hoàn này thật là, chuyện gì cũng đem ra bàn luận được... mặc dù trong phủ có quy định nghiêm ngặt nhưng cũng không ngăn được miệng lưỡi của bọn họ...

Nàng trùng hợp vừa đi ngang qua, những lời kia nàng cũng đã nghe không sót một từ... nàng lạnh nhạt nhìn đến bọn họ... chết đi.. rồi bắt đầu một cuộc đời khác tốt đẹp hơn sao... chẳng lẽ... nàng chợt như đến một câu chuyện khi còn đi học ở trường, các nữ sinh rất hay bàn luận cùng nhau... hình như đó là một cuốn tiểu thuyết xuyên không thì phải... nữ chính lúc đầu là một tiểu thư nhút nhát, nhu nhược bị mọi người chán ghét, khinh thường, bị phản bội bởi chính người nàng tin tưởng nhất, phải chết một cách oan ức, thân xác nàng sau khi chết đi được một linh hồn cường nữ khác nhập vào, từ một tiểu thư bị mọi người khinh thường, chán ghét, nàng trở thành một tiểu thư lạnh lùng, độc đoán, tàn nhẫn cũng là một kỳ tài nữ nhân, nàng bắt đầu thay chủ nhân của thân xác này trả thù những người từng khiến cho thân thể này phải đau khổ, những ai tính kế nàng một nàng trả lại gấp trăm lần...

Nàng thất kinh, chạy nhanh đi... vậy... Thẩm Gia Mẫn, có khi nào... không, không, nàng nhất định không thể để chuyện đó xảy ra... trong chuyện, cường nữ xuyên không sẽ trả thù tất cả những người đã làm hại thân thể này... Thẩm Gia Mẫn từng bị các thứ nữ trong phủ khinh thường, chán ghét, bài xích, nhưng nàng đây trước giờ chưa từng làm hại gì nàng ta, nhưng linh hồn khác xuyên qua liệu có biết được chuyện này hay không, liệu có đem nàng xem giống như những kẻ kia mà giết chết, mà tính kế trả thù... không được, nàng còn phải trả thù cho phụ thân, mẫu thân của nàng... sao có thể chết nhanh như vậy... nàng không muốn... nàng không cam tâm... chỉ còn một cách... là khiến cho Thẩm Gia Mẫn bây giờ sống thật hạnh phúc, không chịu bất kỳ sự ức khuất nào... chỉ có như vậy nàng mới có thể bảo vệ được mạng nhỏ này mà có thể thuận lợi trả thù cho phụ thân, mẫu thân...

-

-

-
-
-
-
-
-
-
-
-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tái Ngộ Trên Phố

* KINH THÀNH ĐẾ ĐÔ- ÂU DƯƠNG QUỐC*

Âu Kỳ bước đi chậm rãi giữa dòng người tấp nập trên phố, thân hình nhỏ nhắn bị vùi dập giữa đám người nhưng đôi chân nhỏ nhắn vẫn vững vàng bước đi... khuôn mặt tiểu hài tử non nớt, nhưng trong đôi mắt to tròn trong veo như nước kia lại ánh lên tia kiên định, tình lạnh không một chút dao động, đôi môi mỏng nở một nụ cười, đôi mắt hơi sụp xuống nhìn hạ bao giắt bên hông, rất nhanh ngắt đầu lên tiếp tục bước đi về phía trước...

-
-

-

CÁCH ĐÓ KHÔNG XA

" Đại tướng quân, thỉnh ngài hồi phủ..."

Doãn Thần Âm đi bên cạnh Đại tướng quân Hiên Viên Dật, thân hình thiếu niên mười sáu tuổi do được tập luyện võ công từ nhỏ mà trở nên cường tráng như thiếu niên mười tám tuổi vận y phục cẩm bào màu tử y, khuôn mặt trầm ổn nhưng vẫn có phần non nớt quan tâm nói. Doãn Thần Âm là nhân tài trong các nhân tài, văn võ song toàn trẻ tuổi nhất Âu Dương Quốc, hắn đã đi theo Đại tướng quân lúc mười tuổi, từ đó trở thành thủ hạ dưới trướng ngài tham gia rất nhiều trận chiến, được Hoàng thượng ưu ái phong hàm Tướng quân năm hắn mười lăm tuổi, sau đó hắn vẫn đi theo làm thuộc hạ của Đại tướng quân đến bây giờ...

Hắn đã theo Hiên Viên Dật tìm kiếm trên phố mấy ngày nay để tìm kiếm tung tích của Tam hoàng tử Âu Dương Kỳ, không hiểu vì sao Tam hoàng tử đột nhiên mất tích làm trong phủ loạn cả lên, sự việc như vậy dĩ nhiên là không thể bẩm báo lên hoàng thượng mà phải âm thầm tìm kiếm, mà cho dù có báo thì hoàng thượng cũng không quan tâm đến một hoàng tử thất sủng...

" Thần Âm... người nói xem, Hàn nhi có thể đi đâu..."

Hiên Viên Dật đi trước dẫn đầu, dáng người cao lớn, một thân trường bào màu vàng, quanh thân tỏa ra hàn khí lạnh buốt, ngũ quan tuấn mỹ, mỗi cái nhát tay đều mang theo sự từng trải của một nam tử thâm trầm, đôi mắt thâm trầm sự lo lắng nhìn đảo mắt xung quanh mong nhìn thấy được thân ảnh của Hàn nhi... Hôm đó hắn rất cao hứng khi nghe tin KỖ NHI về tham dự tiệc sinh thần nên khi vừa về đến phủ đã vội vàng đi gặp KỖ nhi, nhưng khi hắn đẩy cửa vào phòng thì đã không thấy bóng dáng, hắn gấp gấp sai người gấp rút tìm kiếm, nhưng đã mấy ngày rồi vẫn không có tin tức gì khiến lòng hắn như lửa đốt không thôi... hắn bất tri bất giác quay đầu lại... bóng dáng KỖ nhi mặc y phục màu xám lướt qua... hắn chấn kinh, vội xoay người chạy tới... Doãn Thần Âm thấy Đại tướng quân đột nhiên chạy đi cũng không chần chừ mà đi theo phía sau...

Âu Dương Kỳ tâm tình đang cao hứng về phủ thì đột nhiên có một cánh tay vươn ra nắm lấy tay hắn, vốn hắn định xoay người tránh đi nhưng do thân thủ không cao, mà hắn chỉ mới tập được vài loại võ công đơn giản nên căn bản cũng không nhanh nhẹn là bao... thân hình hắn chao đảo theo lực kéo của

người kia, có thể thấy chủ nhân của cánh tay này gấp gấp đến mức nào... một lúc sau khi đứng vững, hắn bắt ngờ nhìn chăm chăm người kia...

" Ngoại... ngoại tổ phụ... sao người lại ở đây..."

" Kỳ nhi... ngươi còn biết ta là ngoại tổ phụ của ngươi sao.... có biết ta lo lắng cho ngươi lắm không..."

Giọng Hiên Viên Dật run run nói... Âu Dương Kỳ nhìn sâu vào đôi mắt của Hiên Viên Dật, cảm giác xúc động chợt dâng trào trong người hắn như có một dòng nước ấm chảy qua, ngoài nàng ra, thì ra vẫn còn có người quan tâm đến hắn... Hiên Viên Dật kiểm tra khắp người Âu Dương Kỳ sau khi xác định không bị tổn thương gì mới buông ra, hắn còn chú ý trang phục trên người Hàn nhi rất sạch sẽ như là được thay giặt mỗi ngày, hoàn toàn không giống với người đã từng lưu lạc, hắn thở dài nhẹ nhõm...

" Kỳ nhi... về phủ với ngoại tổ có được không..."

" Cái gì... về phủ sao..."

Âu Dương Kỳ không ngờ được ngoại tổ lại nói hắn về phủ... không được, hắn tuyệt đối không đồng ý, khó khăn lắm hắn mới thoát khỏi mẩu phi của hắn, hắn tuyệt không trở lại đó, hiện giờ chẳng phải hắn đang sống rất tốt với nàng sao, hắn không muốn rời đi chút nào...

" Chẳng lẽ Kỳ nhi không muốn về phủ với nghĩa phụ sao..."

Hiên Viên Dật nhũm mày nhìn Âu Dương Kỳ đang do dự, chẳng lẽ Kỳ nhi không muốn về phủ, chuyện Lan nhi đối xử không tốt với Kỳ nhi không phải hắn không biết, chẳng phải vì việc này mà Kỳ nhi không muốn gặp lại Lan nhi, nếu như vậy thì hắn cũng không ép...

" Kỳ nhi... nếu ngươi không muốn về phủ cũng không sao... chỉ cần ngươi muốn đi đâu, ngoại tổ sẽ cho ngươi đi đó..."

" Không... Kỳ nhi chỉ là..."

Doãn Thần Âm tuy không hiểu nhiều lắm về quan hệ giữa Hiên Viên Dật và Tam hoàng tử như thế nào, như qua cách nói chuyện thân mật và sự quan tâm của Hiên Viên Dật đến Tam hoàng tử trong những ngày vừa qua, hắn cũng đã đoán được tình cảm mà Hiên Viên Dật dành cho Tam hoàng tử như thế nào... hắn chợt nảy ra một ý kiến, hắn chấp tay cung kính nói với Âu Dương Kỳ...

" Tam Hoàng tử nếu ngài không muốn về phủ hay là tham gia vào doanh trại, tuy tuổi của ngài bây giờ không đủ để tham gia vào quân đội nhưng có thể làm quen dần... đây chỉ là ý kiến của thần nếu ngài không muốn..."

" Ngoại tổ phụ, ta sẽ tham gia vào quân doanh... người sẽ đồng ý chứ..."

Lời của Doãn Thần Âm còn chưa dứt thì Âu Dương Kỳ đã dứt khoát trả lời... hắn sợ nếu còn chần chừ thêm giây phút nào nữa hắn sẽ không dám quyết định rời khỏi nàng... hắn nhớ tới lời nói lúc trước của nàng, nàng nói nếu muốn để người khác phải quỳ rạp dưới chân, muốn người khác phải kính sợ thì trước hết hắn phải trở nên thật cường đại, phải hắn muốn trở nên thật cường đại để những người từ vũ nhục, khinh thường hắn phải trả giá, muốn bảo vệ lại cho nàng như lúc đó nàng đã bảo vệ hắn... hắn phải trở nên thật cường đại để có thể làm được những việc đó...

Hiên Viên Dật nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt Âu Dương Kỳ cũng không nỡ từ chối... nếu Kỳ nhi đã quyết định như vậy hắn là có lý do riêng của mình, hắn cũng không muốn ngăn cản quyết định của Kỳ nhi...

" Được rồi ngoại tổ đồng ý với ngươi... rất đúng lúc hiện giờ giặc Ngô đang xâm chiếm biên giới phía Nam Âu Dương Quốc, ngoại tổ dự định hai ngày nữa sẽ khởi binh chinh chiến... lúc đó ngươi sẽ đi theo cùng ta ra chiến trường... bây giờ ngươi hãy theo ta đi chuẩn bị..."

" Không cần đâu thưa ngoại tổ phụ... Vài ngày nữa Kỳ nhi sẽ đến phủ Đại tướng quân cùng người xuất phát..."

Hắn cuối đầu trầm mặc...Tuy hắn đã quyết định vào quân doanh nhưng ít nhất hắn cũng phải nói với nàng một câu tạm biệt, tuy đối với nàng hắn cũng chỉ là một người được nàng đưa về phủ chăm sóc không hơn không kém, nhưng đối với hắn nàng vô cùng quan trọng, là người đầu tiên ngoài nghĩa phụ ra thật lòng quan tâm đến hắn, hắn không muốn rời đi mà không cho nàng một lý do...

Hiên Viên Dật cũng gật đầu đáp ứng... tuy Kỳ nhi không muốn nói lý do nhưng hắn cũng đoán được, Kỳ nhi muốn tạ ơn người đã chăm sóc hắn những ngày qua, nếu có cơ hội hắn cũng muốn đích thân tạ ơn người đã cứu Hàn nhi, nhưng nếu Hàn nhi không muốn nói hắn cũng không ép, hắn tin có một ngày Kỳ nhi sẽ đem danh tính người kia nói cho hắn biết....

-

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Gia Mẫn Ngã Hồ Liên Trì

* UYÊN LINH VIỆN *

"Tiểu thư, người bước chậm thôi, coi chừng bậc tam cấp..."

Thu nhi cẩn thận đỡ Thẩm Gia Mẫn bước ra khỏi phòng, tiểu thư mấy hôm nay bệnh nặng, xuống giường còn không được huống chi là đi dạo, hôm nay thời tiết đẹp vừa hay bệnh tiểu thư cũng đã khỏi, nàng muốn tiểu thư ra ngoài hít thở không khí một chút.

Thẩm Gia Mẫn khuôn mặt đã có chút khôi sắc, không còn giống như mấy ngày trước tái nhợt không một chút khí sắc, nàng bước đi chậm rãi đến ngồi bên cạnh Hồ Liên Trì. Thu nhi nhẹ nhàng nói...

"Tiểu thư, người ngồi ở đây hóng gió một chút, nô tỳ đến phòng bếp lấy chút điểm tâm cho người có được không.."

Thẩm Gia Mẫn đôi mắt nhắm hờ tận hưởng làn gió lạnh đang lướt qua trên mặt mình, căn bản cũng không để ý đến lời của Thu nhi nó, nàng chỉ tỳ tiện gật đầu..

"Được, muội đi nhanh về nhanh"

Thu nhi cười nhẹ, ra khỏi tiểu viện. Khi Thu nhi đi không được bao lâu thì Thẩm Gia Linh cùng a hoàn Hạ nhi bước vào. Thẩm Gia Linh nhìn thân ảnh Thẩm Gia Mẫn ngồi bên cạnh Hồ sen an tĩnh hóng gió, trong lòng chợt dâng lên một cỗ thù hận, vì cái gì nàng ta lại không chết, vì cái gì một phế vật như nàng ta lại được sống những ngày tháng an nhàn, còn nàng lại phải ngày ngày không ngừng cố gắng học tập cầm ki thi họa để có thể bảo vệ vị trí đại tiểu thư phủ Thẩm Thừa tướng, tranh đấu gay gắt cùng Thẩm Gia Vy và Thẩm Gia Nguyệt, mà nàng ta, một tiểu tư phế vật lại như có như không có được vị trí là đích nữ phủ Thẩm thừa tướng, lại được sống an nhàn, thảnh thơi như nàng ta, nàng căm hận, nàng không phục.

Thẩm Gia Linh nghiến răng, thanh âm vài phần ác độc lên tiếng..

"Tam muội hôm nay tâm tình thật hảo, còn có nhã hứng ngồi đây ngắm cảnh..."

Thẩm Gia Mẫn tâm tình thập phần vui vẻ cũng không nghe ra giọng điệu khác lạ nào, giọng nói có chút khàn, vui vẻ ra mặt chào đón..

"Đại tì, tì đến thăm muội sao, mau lại đây ngồi cùng muội, liên trì trong ao nở thập phần đẹp mắt a..."

Thẩm Gia Linh nhìn xuống ý nghĩ ác độc dân trào trong mắt bước lại chỗ Thẩm Gia Mẫn đang ngồi.. Thẩm Gia Mẫn cười thập phần vui vẻ nói chuyện cùng Thẩm Gia Linh..

"Đại tì, tì chờ một chút, Thu nhi đi lấy chút điểm tâm sẽ về ngay..."

Thẩm Gia Linh gật gật đầu, thì ra là vậy, sát ý rong mắt lại chậm rãi dần lên, mẫu thân từ nói, chỉ cần Thẩm Gia Mẫn chết thì đích nữ phủ Thẩm thừa tướng sẽ là nàng, nàng nở nụ cười âm hiểm nói với Thẩm Gia Mẫn...

"Tam muội hoa liên trì kia nở thật đẹp... Tam muội muội có thể hay không hái tặng cho đại tì có được không..."

Vừa nói nàng đưa tay chỉ một bông hoa cách chỗ nàng ngồi không xa...

Thẩm Gia Mẫn cười cười đáp ứng, đại tì muốn một đóa hoa, lẽ nào nàng lại không đáp ứng, không biết chừng khi nàng tặng hoa cho đại tì, tình cảm tì muội giữa nàng và đại tì sẽ trở nên tốt đẹp hơn...

"Hảo, tì chờ muội, muội sẽ đi hái ngay cho tì..."

Thẩm Gia Mẫn đứng lên khỏi ghế, đi lại chỗ đóa hoa, vì hơi xa một chút nên nàng phải ngồi xuống vuton người ra với tay hái, nhưng trời không chiều ý người, nàng chặt vật không sao với tới... Thẩm Gia Linh bước nhanh đến phía sau Thẩm Gia Mẫn, nở nụ cười độc địa... Đứng, chỉ cần nàng ta chết, mọi thứ của nàng ta sẽ thuộc về nàng... Nàng đưa tay đẩy mạnh vào phía sau lưng Thẩm Gia Mẫn. Thẩm Gia Mẫn đang cố gắng hái lấy bông hoa chợt một lực đẩy phía sau làm nàng trượt chân ngã nhào xuống hồ.

Nha hoàn Hạ nhi thấy tiểu thư đẩy tam tiểu thư thì chợt hoảng hồn, vội lôi kéo tay tiểu thư ly khai khỏi Uyên Linh viện.

Thẩm Gia Mẫn vừa mới bệnh dậy thân thể còn không khỏe, chưa kể lại là một tiểu hài tử làm sao có thể chống chịu lại với nước Hồ lạnh giá còn đang trong cuối đông, thân thể không chịu được mà có chút đau rát, nàng đã dựa kêu cứu nhưng càng làm cho nàng uống nước nhiều hơn, thân thể nhỏ nhắn không chịu được run lên bần bật... Chợt bên tai nàng vang lên thanh âm chứa đầy lo lắng, lại có chút hoảng sợ...

"Mẫn nhi... Mẫn nhi... Đừng sợ tí sẽ cứu muội..."

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thẩm Gia Mẫn Được Cứu

* UYÊN LINH VIỆN *

Thẩm Gia Vy bước vào cửa viện, đã mấy ngày rồi nàng không đến thăm tam muội, không biết muội ấy có vì việc này mà oán ánh nàng không. Kể từ lúc nản nghĩ đến chuyện sau này Thẩm Gia Mẫn chịu nhiều uất ức sinh lòng thù hận mà chết sau đó được một linh hồn cường nữ nhập vào giúp nàng trả mối hận thù thì nàng vô cùng sợ hãi, nàng sợ sẽ là mục tiêu trong số đó, suốt ngày bị muội ấy tính kế, vậy thì nàng sẽ không có thời gian để trả thù cho phụ thân mẫu thân của nàng, có khi nàng chưa kịp trả thù cho họ đã chết dưới tay của muội ấy, cứ nghĩ đến chuyện ấy nàng không sao chịu được... Nàng không sợ chết, nhưng nàng phải chết khi đã báo được thù. Nếu không nàng thấy không thể nào cam tâm...

Nàng vừa bước vào đã nghe được thanh âm kêu cứu... Mới sáng sớm như vậy đã xảy ra chuyện gì... Nàng chạy nhanh đến nơi phát ra thanh âm kêu cứu... hình như là ở gần Hồ Liên trì thì phải... Chính giữa hồ, một thân ảnh nhỏ nhắn không ngừng giẫy dụa trong làn nước... Bóng dáng đó hình như là... Tam muội... Sao... Sao có thể... Sao có thể nhanh như vậy đã xảy ra chuyện, làm nàng thật không có thời gian chuẩn bị... Nàng hốt hoảng chạy nhanh đến...

"Mẫn nhi... Mẫn nhi... Muội đừng sợ, nhị tỷ sẽ cứu muội..."

Cùng lúc đó, Thu nhi cũng bước vào trên tay bụng một vài món điểm tâm tinh xảo, theo sau nàng là đại thiếu gia Thẩm Gia Ngạn. Nàng trên đường tỏ vẻ tiểu viện lại gặp đại thiếu gia muốn đến thăm tiểu thư, nàng sai nữ tử chỗi, trong phủ Thẩm thừa tướng không ai không biết vị đại thiếu gia này cực kỳ yêu quý muội muội của mình, coi muội muội như mạng sống, vì vậy dù người trong phủ có đối xử không tốt với Thẩm Gia Mẫn nhưng vẫn phải nể vài phần vị thiếu gia này.

Hai người vừa bước vào trông thấy cảnh tượng thì cũng một phen bị dọa sợ, vội chạy đến bên hồ.... Thẩm Gia Vy đang loay hoay không biết làm cách nào để cứu Thẩm Gia Mẫn, thấy hai người bước vào lòng chợt dân lên một cỗ vui mừng... Vội vàng hướng Thẩm Gia Ngạn nói to...

"Đại ca... Mau lấy giúp muội cây gậy dài bên kia..."

Thẩm Gia Ngạn bị dọa cho hoảng hồn, tâm tình trở nên hoảng loạn căn bản cũng không biết làm gì, nghe nhị muội nói vậy vội vàng làm theo, Thẩm Gia Vy nắm lấy một đầu gậy hướng Thẩm Gia Ngạn và Thu nhi nói nhanh...

"Muội xuống cứu Mẫn nhi... Hai người ở trên nắm lấy một đầu gậy kéo bọn muội lên..."

Thu nhi hoảng hốt không biết làm gì cũng nhanh chóng vâng dạ làm theo... Ba người cùng phối hợp cứu Thẩm Gia Mẫn... Thẩm Gia Vy thân vừa chạm nước đã không chịu được mà run rẩy... Nước thật lạnh... Không được, phải mau cứu muội ấy lên nếu không thì sẽ có chuyện xấu xảy ra... Nàng một tay nắm lấy đầu gậy, một tay đưa ra muốn ôm lấy Thẩm Gia Mẫn nhưng làm cách nào cũng không thể nào với tới... Nàng chợt nghĩ nếu cây gậy dài hơn một chút thì tốt biết bao nhiêu... Thẩm Gia Mẫn giẫy dụa làm nước bắn lên khắp nơi làm nàng không thể nào tiến tới được... Vội vàng trấn tĩnh nàng ấy...

"Mẫn nhi... Đừng giẫy dụa, tỉ tỉ sẽ cứu muội..."

Thẩm Gia Mẫn như nghe được tiếng nàng cũng không giẫy dụa nữa... Thẩm Gia Ngạn trên bờ nói to...

" Vỵ nhi... Muội nhanh lên, tay chúng ta sắp không chịu nổi rồi..."

" Đại ca, Thu nhi hai người cố gắng chịu một chút, muội sắp xong rồi..."

Ngâm nước lạnh lâu làm tay nàng muốn đông cứng rồi, không thể tiếp tục như vậy được.... Nàng chợt nhớ đến sợi dây đeo trên cổ của nàng... Phải rồi, sợi dây đủ dài để Mẫn nhi có thể nắm lấy...

" Mẫn nhi... Mau nắm lấy sợi dây..."

Nàng đưa sợi dây về phía Thẩm Gia Mẫn, tuy Thẩm Gia Mẫn đã dần ngất đi vì ngâm nước lạnh quá lâu nhưng trước khi ý thức kịp mất đi nàng vẫn kịp nắm lấy sợi dây, thấy Thẩm Gia Mẫn đã nắm được sợi dây, nàng kéo mạnh một cái nàng đã có thể ôm được eo Thẩm Gia Mẫn... Trên bờ, Thẩm Gia Ngạn và Thu Nhi thấy Thẩm Gia Vỵ đã cứu được Thẩm Gia Mẫn vội kéo cây gậy đưa hai người lên bờ...

" Thu nhi... Người mau đi tìm đại phu... Nhanh lên... "

Đã cứu được người lên bờ thì cần phải nhanh lên, đây không phải là lúc để vui mừng, tam muội đã uống rất nhiều nước lạnh vào người e rằng sẽ không tốt cho sức khỏe , không khéo sẽ nhiễm phong hàn... Thu nhi mặc dù muốn ở bên tiểu thư của mình nhưng nàng biết bây giờ cứu tiểu thư là quan trọng hơn, nên vội chạy đi mời đại phu...

Thẩm Gia Ngạn cởi áo khoác khoác lên người Thẩm Gia Mẫn, rồi lại nhìn Thẩm Gia Vỵ

" Muội có sao không..."

Thẩm Gia Vỵ thở dốc, lắc đầu nhìn Thẩm Gia Ngạn...

" Đại ca không cần lo cho muội... Mau đưa tam muội vào phòng..."

Thẩm Gia Ngạn vội gật đầu...

" Vậy ta đưa Mẫn nhi về phòng trước, muội cũng đi thay đồ đi, mặc đồ ướt sẽ không tốt"

Nói rồi bế Thẩm Gia Mẫn. Vội vào phòng... Thẩm Gia Vỵ vẫn ngồi dưới đất bên cạnh hồ Liên trì, khuôn mặt nàng trở nên tái nhợt hơn bao giờ hết, chuyện này xảy ra quá nhanh khiến nàng tưởng như một ác mộng... Chỉ một chút nữa thôi nàng đã không cứu được muội ấy cũng như không cứu được tương lai của chính bản thân nàng... Nàng cảm thấy sợ hãi, nếu hôm nay nàng không đến Uyển Linh viện thì Thẩm Gia Mẫn sẽ như thế nào.... Nàng không dám nghĩ đến những chuyện xảy ra sau đó, nó quá khủng khiếp đối với nàng... Nếu đến chậm một dù chỉ một khắc nàng sẽ không kịp cứu vãn tất cả mọi chuyện....

" Vỵ Vỵ tí ti... Người sao vậy... Sao lại biến thành bộ dạng như thế này..."

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thật Hữu Dụng Vào Đúng Lúc

* UYỂN LINH VIỆN*

Âu Dương Kỳ vừa từ ngoài phố về đã thấy Thu nhi vội vàng vàng đi mời đại phu... Hỏi ra thì biết là tam tiểu thư ngã hồ đang hôn mê bất tỉnh, hẳn nghĩ nàng sẽ ở đây nên đến, không ngờ lại thấy nàng ngồi bên bờ Hồ với một thân ướt đẫm nước lạnh... Nàng không biết bây giờ là cuối Đông sao, thời tiết lạnh như vậy sao có thể như vậy ngồi bên hồ, hẳn tháo xuống áo choàng khoác lên người nàng, nhưng nàng không mấy may quan tâm đến chỉ cuối đầu nhắm mắt thờ dốc không ngừng, như vừa làm một việc quá với sức của nàng. Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt bỗng mở ra, đôi mắt trong suốt của nàng nhìn vào thứ đang nắm gọn trong lòng bàn tay, hẳn cũng cuối đầu nhìn theo ánh mắt nàng, trên tay nàng là một sợi dây đeo cổ tuy không quý giá nhưng rất đẹp mắt, từng họa tiết được chạm khắc công phu tỉ mỉ, cũng coi như có chút giá trị, nhưng nàng từ trước giờ đều chưa từng để ý đến những thứ như

thế này, sao bây giờ lại....

Nàng nở nụ cười nhẹ, nhưng ẩn trong đó biết bao hàm ý nhìn chiếc vòng, nàng nắm chặt lấy tay áo của hắn, nói...

"Người biết không. Âu Kỳ...Ta vốn không định đeo nó, nhưng thật may là ta có mang theo, nó thật hữu dụng và đúng lúc... Có phải hay không..."

Nàng đang nói cái gì... Ánh mắt đỏ của nàng là sao... Hắn không hiểu...

"Đã xảy ra chuyện gì khiến nàng như vậy..."

Nàng không trả lời hắn, lắc đầu cười khổ... Chợt nàng nghĩ ra thứ gì đó, đưa mắt nhìn xung quanh... Gần ghế ngồi có thứ gì đó lấp lánh.... Nàng chỉ tay về hướng đó....

"Âu Kỳ... Người lấy thứ đó lại đây cho ta..."

Hắn gật đầu đáp ứng, đến bên chiếc ghế lấy thứ đó cho nàng.. Nàng nhận lấy, là một cây trâm ngọc... Nếu nàng nhớ không nhầm thì đây là chiếc trâm của Thẩm Gia Linh, sao nó lại ở đây.... Chẳng lẽ nàng ta đã từng đến đây.... Cây Trâm này được phủ một lớp tuyết không quá dày chứng tỏ chỉ mới rút cách đây không lâu.... Vậy có khi nào....

"Hộc... Hộc.. Hộc..."

Không được rồi, nàng sợ là chính mình cũng muốn nhiễm phong hàn luôn rồi... Thật chóng mặt....

Tiếng thở dốc của nàng càng lúc càng nặng nề... Hắn đưa tay sờ đầu nàng...thật nóng... Không khéo nàng sẽ phát sốt mất... Hắn phải đưa nàng về phòng ngay bây giờ...

"Đi thôi, ta sẽ đưa nàng về phòng..."

Hắn khụy gối, cõng nàng trên lưng, với tình trạng này sợ rằng nếu để nàng tự nước đi e rằng không thể...tuy người nàng cách hắn cả mấy lớp áo nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được hơi thở nàng nặng nhọc đến mức nào, hơi thở nóng hổi của nàng phả vào trên mặt hắn làm hắn thật khó chịu... Nàng không biết thật hay cố ý không màng đến bản thân mình sao, vậy làm sao hắn có thể yên tâm rời khỏi đây... Đôi chân nhỏ nhắn mà vững vàng của hắn bước đi như chạy nhanh về Tường Vy viện...

Nàng nằm trên lưng hắn, cái cảm giác được nằm trên lưng người khác như thế này khiến nàng cảm thấy thật ấm áp biết bao nhiêu, nàng bất tri bất giác nói...rồi chìm sâu vào giấc ngủ...

"Thật ấm áp..."

Sao... Bước chân hắn đột Nhiên dừng lại... Hắn bất ngờ trước lời nói bất tri bất giác của nàng, nàng nói hắn thật ấm áp sao... Lần đầu tiên có người nói với hắn như vậy khiến hắn đột Nhiên không biết phản ứng như thế nào... Lời nói nàng cùng nụ cười ẩn ý đó của nàng lúc này như có như không hiện lên thật rõ ràng trong tâm trí hắn, rồi khắc sâu vào đó... Tuy chỉ là nụ cười nhẹ thoáng qua như con gió nhẹ lướt qua trên cánh đồng lặng gió làm các cánh hoa tung bay trên không trung để lại một làn hương thật dịu dàng.... Tuy vậy như cảm nhận được người trên lưng đang ngày càng nóng lên, chân không tự chủ mà bước thật nhanh về viện....

-

-

* TƯỜNG VY VIỆN*

Âu Dương Kỳ cõng Thẩm Gia Vy trên lưng bước nhanh vào phòng, cẩn thận đặt nàng trên giường, nàng vẫn thở dốc không ngừng...

"Âu Kỳ... Mở tủ lấy giúp ta một bộ y phục sạch..."

Hắn không nói gì cẩn thận mở tủ lấy một bộ y phục cho nàng, rồi đưa đến bên giường... Thấy hắn chần chừ đứng đó, nàng khó nhọc nói...

"Người để đó đi... Ta có thể tự thay, hạ mình xuống cho ta là được..."

Hắn gật đầu làm theo.... Sau một lúc hắn vén tấm màn lên đem bộ y phục ướt treo trên giá... Đến bên cạnh giường nửa ngồi nửa quỳ cuối xuống nói với nàng...

"Nàng sốt thật cao... Để ta đi mời đại phu cho nàng..."

Gần như ngay lập tức nàng bật người ngồi dậy nắm chặt lấy cổ tay của hắn...

"Không được.... Người không được đi... Khụ.. Khụ... Khụ... Nếu người đi. Khụ.. Phụ thân, người sẽ biết... Khụ.. Khụ...lúc đó... Khụ... Khụ..."

Nàng bắt đầu ho không ngừng... Không, không thể được, một mình Thẩm Gia Mẫn đã đủ làm cả phủ loạn lên rồi, tuyệt đối không thể để mẫu thân và phụ thân biết được, dù sao sức khỏe của nàng trước giờ rất tốt, cảm một chút cũng không ảnh hưởng gì....

Nàng không muốn mời đại phu là sợ Thẩm Vĩnh Hằng lo lắng sao, nàng coi trọng việc đó hơn sức khỏe của bản thân nàng sao, nhưng thấy nàng kiên quyết như vậy cũng không nói gì thêm, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống rồi nói...

"Đề ta đến phòng bếp lấy ít nước nóng cho nàng..."

Thân ảnh Âu Dương Kỳ vừa khuất sau cánh cửa, trong phòng lại truyền ra tiếng họ khan không ngừng...

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thật Hữu Dụng Vào Đúng Lúc

* UYÊN LINH VIỆN *

Âu Dương Kỳ vừa từ ngoài phố về đã thấy Thu nhi vội vàng vàng đi mời đại phu... Hỏi ra thì biết là tam tiểu thư ngã hồ đang hôn mê bất tỉnh, hần nghĩ nàng sẽ ở đây nên đến, không ngờ lại thấy nàng ngồi bên bờ Hồ với một thân ướt đầm nước lạnh... Nàng không biết bây giờ là cuối Đông sao, thời tiết lạnh như vậy sao có thể như vậy ngồi bên hồ, hần tháo xuống áo choàng khoác lên người nàng, nhưng nàng không mấy may quan tâm đến chỉ cuối đầu nhắm mắt thờ dốt không ngừng, như vừa làm một việc quá với sức của nàng. Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt bông mớ ra, đôi mắt trong suốt của nàng nhìn vào thứ đang nắm gọn trong lòng bàn tay, hần cũng cuối đầu nhìn theo ánh mắt nàng, trên tay nàng là một sợi dây đeo cổ tuy không quý giá nhưng rất đẹp mắt, từng họa tiết được chạm khắc công phu tỉ mỉ, cũng coi như có chút giá trị, nhưng nàng từ trước giờ đều chưa từng để ý đến những thứ như thế này, sao bây giờ lại....

Nàng nở nụ cười nhẹ, nhưng ẩn trong đó biết bao hàm ý nhìn chiếc vòng, nàng nắm chặt lấy tay áo của hần, nói...

"Người biết không. Âu Kỳ...Ta vốn không định đeo nó, nhưng thật may là ta có mang theo, nó thật hữu dụng và đúng lúc... Có phải hay không..."

Nàng đang nói cái gì... Ánh mắt đó của nàng là sao... Hần không hiểu...

"Đã xảy ra chuyện gì khiến nàng như vậy..."

Nàng không trả lời hần, lắc đầu cười khổ... Chợt nàng nghĩ ra thứ gì đó, đưa mắt nhìn xung quanh... Gần ghế ngồi có thứ gì đó lấp lánh.... Nàng chỉ tay về hướng đó....

"Âu Kỳ... Người lấy thứ đó lại đây cho ta..."

Hần gật đầu đáp ứng, đến bên chiếc ghế lấy thứ đó cho nàng... Nàng nhận lấy, là một cây trâm ngọc... Nếu nàng nhớ không nhầm thì đây là chiếc trâm của Thẩm Gia Linh, sao nó lại ở đây.... Chẳng lẽ nàng ta đã từng đến đây.... Cây Trâm này được phủ một lớp tuyết không quá dày chứng tỏ chỉ mới rút cách đây không lâu.... Vậy có khi nào....

"Hộc... Hộc.. Hộc..."

Không được rồi, nàng sợ là chính mình cũng muốn nhiễm phong hàn luôn rồi... Thật chóng mặt....

Tiếng thờ dốt của nàng càng lúc càng nặng nề... Hần đưa tay sờ đầu nàng...thật nóng... Không khéo nàng sẽ phát sốt mất... Hần phải đưa nàng về phòng ngay bây giờ...

"Đi thôi, ta sẽ đưa nàng về phòng..."

Hần khụy gối, chống nàng trên lưng, với tình trạng này sợ rằng nếu để nàng tự nước đi e rằng không thể...tuy người nàng cách hần cả mấy lớp áo nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được hơi thở nàng nặng nhọc đến mức nào, hơi thở nóng hổi của nàng phả vào trên mặt hần làm hần thật khó chịu... Nàng không biết thật hay cố ý không màng đến bản thân mình sao, vậy làm sao hần có thể yên tâm rời khỏi đây... Đôi chân nhỏ nhắn mà vững vàng của hần bước đi như chạy nhanh về Tường Vy viện...

Nàng nằm trên lưng hắn, cái cảm giác được nằm trên lưng người khác như thế này khiến nàng cảm thấy thật ấm áp biết bao nhiêu, nàng bất tri bất giác nói...rồi chìm sau vào giấc ngủ...

" Thật ấm áp..."

Sao... Bước chân hắn đột Nhiên dừng lại... Hắn bất ngờ trước lời nói bất tri bất giác của nàng, nàng nói hắn thật ấm áp sao... Lần đầu tiên có người nói với hắn như vậy khiến hắn đột Nhiên không biết phản ứng như thế nào... Lời nói nàng cùng nụ cười ẩn ý đó của nàng lúc này như có như không hiện lên thật rõ ràng trong tâm trí hắn, rồi khắc sâu vào đó... Tuy chỉ là nụ cười nhẹ thoáng qua như con gió nhẹ lướt qua trên cánh đồng lặng gió làm các cánh hoa tung bay trên không trung để lại một làn hương thật dịu dàng... Tuy vậy như cảm nhận được người trên lưng đang ngày càng nóng lên, chân không tự chủ mà bước thật nhanh về viện...

-

-

* TUỒNG VY VIỆN*

Âu Dương Kỳ công Thẩm Gia Vy trên lưng bước nhanh vào phòng, cẩn thận đặt nàng trên giường, nàng vẫn thờ dốt không ngừng...

" Âu Kỳ... Mớ tù lấy giúp ta một bộ y phục sạch..."

Hắn không nói gì cẩn thận mở tủ lấy một bộ y phục cho nàng, rồi đưa đến bên giường... Thấy hắn chần chừ đứng đó, nàng khó nhọc nói...

" Người để đó đi... Ta có thể tự thay, hạ mình xuống cho ta là được..."

Hắn gật đầu làm theo.... Sau một lúc hắn vén tấm nàng lên đem bộ y phục ướt treo trên giá... Đến bên cạnh giường nửa ngồi nửa quỳ cuối xuống nói với nàng...

" Nàng sốt thật cao... Để ta đi mời đại phu cho nàng..."

Gần như ngay lập tức nàng bật người ngồi dậy nắm chặt lấy cổ tay của hắn...

" Không được.... Người không được đi... Khụ.. Khụ... Khụ... Nếu người đi.. Khụ.. Phụ thân, người sẽ biết... Khụ.. Khụ...lúc đó... Khụ.. Khụ..."

Nàng bắt đầu ho không ngừng... Không, không thể được, một mình Thẩm Gia Mẫn đã đủ làm cả phủ loạn lên rồi, tuyệt đối không thể để mẫu thân và phụ thân biết được, dù sao sức khỏe của nàng trước giờ rất tốt, cảm một chút cũng không ảnh hưởng gì....

Nàng không muốn mời đại phu là sợ Thẩm Vĩnh Hằng lo lắng sao, nàng coi trọng việc đó hơn sức khỏe của bản thân nàng sao, nhưng thấy nàng kiên quyết như vậy cũng không nói gì thêm, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống rồi nói...

" Để ta đến phòng bếp lấy ít nước nóng cho nàng..."

Thân ảnh Âu Dương Kỳ vừa khuất sau cánh cửa, trong phòng lại truyền ra tiếng họ khan không ngừng...

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mỗi Người Một Tâm Trạng

* UYÊN LINH VIỆN*

Khác với không khí yên tĩnh thường ngày, Uyên Linh viện đông đúc người, tiếng bước chân ra vào tấp nập, tiếng mọi người trên dưới phủ xôn xao bàn luận không ngừng.... Ngược lại với không khí ồn ào bên ngoài, trong phòng lại một mảnh vắng lặng, Thẩm Vĩnh Hằng, Tiêu thị, Thẩm Gia Ngạn tâm trạng vô cùng lo lắng chăm chú quan sát từng hành động của đại phu cũng như của Thẩm Gia Mẫn đang hôn mê trên giường...

Bên cạnh là nhị di nương Lạc thị tâm trạng không mấy tốt, nàng đã nghe Hạ nhị báo lại việc Linh nhi đẩy phế vật kia xuống hồ Liên Trì, nhưng Linh nhi đúng là hành động thiếu suy nghĩ, sao có thể giữa ban ngày ban mặt đẩy phế vật kia xuống hồ Liên Trì, nếu muốn đẩy nàng ta đáng lẽ phải sai Hạ nhị làm mới phải, để lão gia biết được thì không phải có rắc rối lớn sao, đúng thật là ngu ngốc, nhưng sự việc cũng đã xảy ra, nàng không thể làm khác được, chỉ có thể mong sao phế vật kia không bao giờ tỉnh lại, nếu không thì đừng trách nàng độc ác....

Thẩm Gia Linh tâm trạng nom nớp lo sợ đứng sau lưng mẫu thân, khăn tay đã bị nàng vò nát đến không thể nhìn ra hình tượng gì nhưng cũng không làm cho tâm trạng nàng bình ổn hơn, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay không ngừng tuôn ra, lúc đó ác tâm đột nhiên nổi dậy, nàng đã không thể kiềm chế được mà đẩy ngã nàng ta, nhưng nàng nhìn đến tình trạng của Thẩm Gia Mẫn nằm trên giường không chết thì cũng chỉ còn nữa cái mạng, không sao, không sao... nàng phải thật bình tĩnh, dù sao lúc đó cũng chỉ có nàng, Hạ nhị và Thẩm Gia Mẫn ở đó... giờ đây Thẩm Gia Mẫn vẫn còn đang hôn mê không thể khai ra người đẩy nàng ta chính là nàng, Hạ nhị thì nhất định không thể hé răng nửa lời... nàng không cần lo lắng đến thân hồn nát thân tính như vậy, nàng còn có mẫu thân, mẫu thân sẽ bảo vệ cho nàng..

Tam di nương Liễu thị một bộ dáng xem kịch vui... phế vật ngã hồ thật sự làm nàng vô cùng cao hứng, nếu có thể chết đi càng tốt, nữ nhi của nàng sẽ bớt đi một đối thủ. Mùa đông nước hồ lạnh thấu xương, nàng ta đã uống nhiều nước hồ vào bụng như vậy đảm bảo sẽ sớm đi gặp diêm vương... Thẩm Gia Nguyệt vẻ mặt vui vẻ khi người gặp họa, mẫu thân nàng nói, chỉ cần tam ti chết, vị trí đích nữ rất có thể sẽ là của nàng, thế thì vị thế của nàng trong phủ sẽ được nâng lên chỉ nghĩ đến người người trong phủ đều kính phục nàng cũng làm cho nàng cao hứng không thôi. Thẩm Gia Ngữ tuy là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Thẩm Gia Mẫn như không giống Thẩm Gia Nguyệt đang cầu mong Thẩm Gia Mẫn chết thì hẳn lại vô cùng lo lắng, hẳn thường ngày theo mẫu thân đọc sách, không ít thì nhiều cũng hiểu được đạo lý tình thân là như thế nào, tuy thường ngày không qua lại với Thẩm Gia Mẫn bởi dưỡng tính cảm gì nhưng hẳn cũng quý trọng nàng như các ti ti, ca ca khác trong phủ, cũng không xem việc nàng bị mọi người xem là phế vật mà kì thị nàng..

Trong phòng mỗi người mỗi tâm trạng khác nhau nhưng đều hướng đến Thẩm Gia Mẫn đang hôn mê bất tỉnh trên giường...

Đại phu trên giường sau khi đã chữa trị cho Thẩm Gia Mẫn xong thì đứng lên, nói với Thẩm Vĩnh Hằng..

" Thừa tướng... ngài không cần lo lắng, bệnh tình của tam tiểu thư đã qua cơn nguy kịch không còn ảnh hưởng đến tính mạng, cũng may được cứu kịp thời, nếu chậm trễ thêm một chút nữa e là cũng khó bảo toàn tính mạng..."

Đại phu nhân Tiêu thị thở phào nhẹ nhõm, nếu Mẫn nhi xảy ra chuyện gì nàng không thể sống nổi, thường ngày thân thể Mẫn nhi đã không được tốt, trời lạnh nàng và lão gia cũng miễn cho Mẫn nhi việc thính an sớm để Mẫn nhi có thể hảo hảo mà nghỉ ngơi, thân thể Mẫn nhi vừa tốt lên được một chút lại ngã hồ như thế này thì làm sao có thể chịu được, đứa nhỏ này thật làm nàng vô cùng thương tâm a....

Thẩm Vĩnh Hằng nghe đại phu nói xong khuôn mặt cũng dần ra một chút, sức khỏe Mẫn nhi không tốt không phải hẳn không biết, hẳn chỉ sợ lần này không qua được, đại phu nói như vậy thực khiến hắn an tâm không ít. Thu nhi khóc lóc kể hết sự tình cho hắn, nhưng sao lại có chuyện phi lí đến như vậy, một người thân thể không tốt sao có thể tự nhiên ngã hồ Liên Trì một cách vô thanh vô thức như vậy, hẳn nhất định phải tra rõ việc này, không thể để Mẫn nhi của hắn chịu bất kì oan khuất nào...

Thẩm Gia Ngạn như trút được gánh nặng trong lòng, cũng may hắn đến kịp cùng Vy Vy muội muội cứu Mẫn nhi, nếu không Mẫn nhi cũng không thể an ổn ổn mà nằm đây...Đại phu lại nói thêm..

" Tuy tính mạng đã được bảo toàn nhưng cũng không thể lơ là, tam tiểu thư uống nhiều nước lạnh trong hồ, đêm nay có thể sẽ sốt rất cao, có để lại di chứng sau này hay không lão phu không thể nói trước được, nhưng nếu có thể vượt qua được đêm nay thì mọi chuyện không còn vấn đề gì..."

Liễu thị lo lắng nhìn Thẩm Gia Mẫn trên giường, có thể để lại di chứng đến thế nào cơ chứ, Mẫn nhi của nàng đã quá đáng thương rồi... nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người làm mẫu thân như nàng sao có thể chịu nổi cơ chứ, nàng nhìn Thẩm Vĩnh Hằng kiên định nói...

" Lão gia... đêm nay thiếp muốn ở lại đây chăm sóc Mẫn nhi, mong người đồng ý..."

Thẩm Vĩnh Hằng đưa tay ôm lấy bờ vai đang khẽ run lên của Liễu thị..

" Nàng nói cái gì vậy... nữ nhi chúng ta thành ra như vậy, ta cũng như nàng vô cùng đau xót, sao nàng có thể hỏi ta muốn hay không muốn, nàng là mẫu thân của Mẫn nhi đương nhiên có thể... ta cũng sẽ ở lại đây với nàng..."

Thẩm Gia Ngạn cũng nhanh miệng nói..

" Phụ thân, Ngạn nhi cũng muốn ở lại đây chăm sóc muội muội..."

Thẩm Vĩnh Hằng vốn định từ chối, nhưng nhìn đến ánh mắt kiên định cùng lo lắng của Ngạn nhi thì cũng không đành lòng từ chối nên gật đầu đồng ý... thấy những người kia cũng một bộ dáng muốn ở lại, nên hắn liền nói..

" Mẫn nhi giờ đã không có việc gì, mọi người cũng mệt mỏi nên về phòng nghỉ ngơi sớm một chút, không cần quá lo lắng mà ở lại đây..."

Lạc thị vốn muốn ở lại đây để dễ dàng quan sát bệnh tình của Thẩm Gia Mẫn nhưng nghe lão gia nói vậy cũng không cam tâm mà gật đầu... những người còn lại cũng không ai nói gì thêm, kéo nhau mau chóng ly khai khỏi Uyển Linh viện....

-

Chương 16: Lời Hứa Bảo Hộ

* UYÊN LINH VIỆN*

Đã vào nửa đêm, Uyên Linh viện một mảng căng thẳng không ngừng, Thẩm Gia Mẫn sốt cao không giảm, lại có triệu chứng mê sảng khiến Thẩm Vĩnh Hằng vô cùng lo lắng. ... Tiêu thị lo lắng cho Thẩm Gia Mẫn nên luôn túc trực bên giường bệnh của nàng không lúc nào rời, Thẩm Gia Ngạn cũng không khác hơn là bao, khuôn mặt tiểu hài tử đã sớm lộ ra vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng cùng cùng mẫu thân chăm sóc muội muội. Tiêu thị thấy vậy khuyên nhủ hần nên về phòng nghỉ ngơi nhưng hần nhất quyết cũng không muốn rời đi...

Muội muội thành ra như vậy cũng một phần là lỗi của hần, nếu lúc đó hần đến sớm hơn một chút, nàng có phải hay không sẽ không nằm liệt giường sốt cao như vậy... lại nói, khi thấy thân thể muội muội chìm trong dòng nước lạnh băng của hồ liên trì, hần chỉ biết ngây ngốc đứng ở đó không biết phải làm gì, nếu không phải nhờ có Vy Vy muội muội, hần có thể đã mất đi người Mẫn nhi, hần đã từng hứa với mẫu thân sẽ bảo hộ muội muội thật tốt, vậy mà khi muội muội đang đứng giữa ranh giới của sinh tử hần đã không thể thực hiện được lời hứa đó, giờ đây muội muội hần đã được cứu, hần không thể như vậy trơ mắt nhìn muội muội của hần chết, muội muội này của hần nhỏ bé yếu ớt mỏng manh như vậy, vậy mà lâu nay hần không hề hay biết, có phải hay không hần quá vô tâm với muội muội, để cho đến cả một a hoàn nhỏ bé cũng có thể khi dễ nàng, đôi mắt Thẩm Gia Ngạn chứa bao nhiêu cảm xúc hỗn tạp nhìn muội muội thân thể nhỏ bé yếu ớt vì nhiễm phong hàn mà càng đáng thương hơn, hần tự nhủ với lòng sau này sẽ bảo hộ nàng thật tốt, tuyệt không để bất kì ai có cơ hội làm tổn thương đến muội muội của hần thêm lần nào nữa... nhưng... hần còn cơ hội không. Tay Thẩm Gia Ngạn nắm chặt đến nổi đầy gân xanh nhưng chính hần cũng không hay biết...

Tiêu thị nhìn Thẩm Gia Ngạn tự trách như vậy cảm thấy thật đau lòng, nàng đã nhiều lần nói đó không phải lỗi của Ngạn nhi, nhưng Ngạn nhi lại không nghĩ như vậy, tận mắt chứng kiến muội muội của mình đứng giữa sự sống và cái chết như vậy lại không đau lòng được sao, huống hồ hai đứa lại là hai hài tử do chính nàng sinh ra, sao có thể thấy chúng đau chịu đau khổ như vậy, thật làm cho nàng không thể nào yên lòng được...

* TƯỜNG VY VIỆN*

Không khí trong Tường Vy viện cũng không kém hơn Uyên Linh Viện bao nhiêu, Thẩm Gia Vy tuy có sức khỏe tốt nhưng vì ngâm nước lạnh trong hồ liên trì nên cũng bị nhiễm phong hàn, Âu Dương Kỳ cả đêm không ngủ, luôn đứng bên cạnh giường tay khăn giúp nàng giảm cơn sốt, cũng may thường ngày nàng thân thể tốt cơn sốt cũng không quá nghiêm trọng, nhưng hần thật không hiểu, nếu nàng không muốn cho mọi người trong phủ biết nàng bị bệnh thì hần có thể giúp nàng ra ngoài tìm một đại phu khác nhưng nàng dù trước khi ngã đi cũng luôn miệng dặn hần không được mời đại phu, đến cuối cùng là vì sao nàng không muốn mời đại phu, tại sao... hần thật sự muốn hỏi nàng, nhưng khi nhìn đến tình trạng nàng như vậy hần lại quyết định giữ im lặng, hần hy vọng đến một ngày nàng sẽ nói cho hần biết...

Nhưng không biết hần có chờ được đến ngày đó hay không, hần phải đến quán doanh với Hiền Viên Dật, nhưng tình trạng nàng như vậy khiến hần thật không yên tâm để nàng ở lại một mình như vậy, qua một thời gian ở đây hần không thấy nàng có bất cứ một a hoàn hay bà tử gì, vậy khi hần đi thì ai sẽ chăm sóc cho nàng đây... hần đã quyết định đến quán doanh luyện tập để trở nên cường đại nhưng bây giờ hần lại phân vân như vậy... không được... nàng đã từng nói, chỉ có trở nên cường đại hần mới có thể làm những điều mà hần muốn... hần muốn bảo hộ nàng, không muốn để bất cứ ai có thể làm tổn thương nàng, bảo hộ nàng giống như lúc đó... nàng đã bảo hộ hần...

Hần bước thật nhẹ đến bên cạnh giường ngồi xuống, cánh tay nhỏ bé đưa lên đặt trên trán của nàng, thật nóng... hần đột nhiên nở nụ cười, một nụ cười rất nhẹ nhưng đầy hàm ý, hần cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán nàng, khuôn mặt tiểu hài tử đỏ lên, nàng như cảm nhận được gì đó khẽ cựa mình, hần như một con mèo vụng trộm bị bắt quả tang đứng bật dậy lùi lại vài bước, khi thấy nàng không cử động nữa mới thở phào nhẹ nhõm... trong lúc vô tri vô thức hần đã làm ra hành động mà hần không thể nào hiểu nổi, hần chỉ biết rằng hần muốn một cái gì đó như ấn kí, như một lời hứa hần sẽ bảo hộ nàng, bảo hộ nàng bằng cả sinh mệnh của hần....

Chương 17: Đến Tột Cùng Là Vì Cái Gì?

UYÊN LINH VIỆN

Vì việc ngã hồ Liên Trì của Thẩm Gia Mẫn kinh động đến mọi người trên dưới tương phủ, nên hôm sau Thẩm Vĩnh Hằng miễn cho mọi người thỉnh an buổi sáng.

Rạng sáng, con sốt của Thẩm Gia Mẫn đã hạ, mọi người ai nấy cũng vui mừng, chỉ trừ những người nào đó ngoài mặt thì tỏ ra rất vui mừng nhưng móng tay đã bấm chặt đến mức lòng bàn tay muốn ứa ra máu. Tiêu thị đỡ Thẩm Gia Mẫn ngồi dậy, nhìn khuôn mặt trắng bệch của nữ nhi là lòng nàng lại đau như cắt, đứa nhỏ này của nàng đã chịu quá nhiều ủy khuất rồi.

“Mẫn nhi, xin lỗi con, là mẫu thân không tốt không đến thăm con thường xuyên, con đừng lo, sau này mẫu thân sẽ bù đắp cho con, có được không!”

Thẩm Gia Mẫn tựa người vào thành giường, ngửa mặt nhìn Tiêu thị, tay nàng vươn ra nắm lấy bàn tay đang run lên của mẫu thân, giọng nói vì con sốt đêm qua mà trở nên khàn hẳn đi.

“Mẫu thân, Mẫn nhi không sao, phải là Mẫn nhi không tốt đã làm người lo lắng, sau này Mẫn nhi sẽ chú ý hơn.”

Tiêu thị đau lòng ôm thân thể nhỏ bé của nữ nhi vào lòng.

“Đứa nhỏ này, sau này phải hảo hảo bồi dưỡng thân thể thật tốt mới được.”

Thẩm Gia Mẫn cười nhẹ gật đầu.

“Àn, mẫu thân, Mẫn nhi đã biết.”

Thu nhi đứng bên cạnh giường nhìn thấy phu nhân và tiểu thư hòa hợp cảm thấy thật cao hứng, phu nhân đau lòng cho tam tiểu thư nàng cũng tự trách bản thân mình. Sức khỏe tiểu thư thường ngày như thế nào nàng là người hiểu rõ nhất, đã không khỏe mạnh như những tiểu thư khác, giờ lại ngã hồ ngâm nước lạnh như vậy thật là một đao muốn lấy mạng người, may là tiểu thư các nhân thiên tướng mới có thể gặp dữ hóa lành.

Thẩm Gia Ngạn và Xuân nhi từ ngoài cửa bước vào, trên tay Xuân nhi bưng một khay cháo còn tỏa khói nghi ngút. Thẩm Gia Ngạn nhìn thấy Mẫn nhi đã tỉnh dậy cao hứng hừng hực bước đến.

“Mẫu thân, muội muội tỉnh.”

Tiêu thị đưa tay lau vội giọt nước mắt đã lăn dài bên má từ lúc nào, cười hiền nhìn Thẩm Gia Ngạn.

“Muội muội con tỉnh rồi, mau đến. Mẫn nhi, con không biết đâu, khi con ngã bệnh ca ca của con còn lo lắng hơn cả ta.”

“Mẫu thân nói thật không phải, lo lắng cho muội muội trước nay không ai có thể bì được với mẫu thân, sao có thể nói là con lo lắng cho muội muội hơn cả người được, muội muội, người nói có phải hay không.”

Thẩm Gia Mẫn suy yếu tự vào lòng mẫu thân, chứng kiến một màn này cũng không khỏi bật cười.

“Phải không a...”

Thẩm Gia Ngạn tức tối lườm muội muội, nhưng trong ánh mắt lại chứa vẻ cưng chiều, sùng nịnh

“Mẫn nhi.”

Đến nước này Tiêu thị cũng không muốn giỡn nữa, lên tiếng:

“Xuân nhi, mau bưng cháo đến đây.”

“Àn, phu nhân.”

Tiêu thị đưa tay lấy chén cháo nóng trên khay rồi căn dặn Xuân nhi chuẩn bị thuốc cho Thẩm Gia Mẫn dùng khi ăn xong. Thu nhi lấy một chiếc ghế gần đó cho Thẩm Gia Ngạn, ba người mỗi người một câu chẳng mấy chốc không khí trong phòng có phần vui vẻ hơn, Thu nhi và Xuân nhi bên cạnh lâu lâu mỗi người lại bồi vào một câu nói chuyện rôm rả. Từ ngoài cửa, hai bóng người nhỏ nhản bước vào, thì lễ:

“Vy nhi thỉnh an mẫu thân”

Âu Dương Kỳ theo sau lưng nàng cũng cúi người hành lễ theo.

Tiêu thị ngẩn đầu phát tay tỏ ý miễn lễ cho hai tiểu hài tử trước mặt, mỉm cười nói:

“Vy nhi, phụ thân con không phải đã nói sáng nay không cần đến thỉnh an sao, con còn nhọc công dậy sớm như vậy làm gì, Thu nhi, mau kê một cái ghế

lại đây cho nhị tiểu thư.”

“ Ân, phu nhân.”

Thu nhi bước nhanh đến bàn kê một cái ghế gần đó để Thẩm Gia Vy ngồi. Từ lúc nàng tận mắt thấy nhị tiểu thư không màng đến bản thân mình cứu tiểu thư của nàng ngã hồ Liên Trì thì trong lòng nàng đã rất cảm kích vị nhị tiểu thư này, thái độ cũng khác hẳn trước kia không một chút đề phòng còn một mực cung kính giống như chủ tử của mình.

Thẩm Gia Vy đứng dậy hướng ghế Thu nhi mới kê mà ngồi xuống ngay ngắn, Thẩm Gia Ngan như nhớ đến gì đó, nói:

“ Vy Vy, Mẫn nhi ngã hồ lần này ta thật sự đa tạ muội, Mẫn nhi bình bình an an được như hôm nay cũng là nhờ có muội”

Thẩm Gia Vy thấy Thẩm Gia Ngan đột nhiên nhắc đến việc này không khỏi có chút bất ngờ, không ngờ là huynh ấy còn nhớ, việc này nàng đã sớm không còn để tâm nữa, nàng gật đầu nhẹ nhẹ, nói:

“ Ca ca không cần khách khí, chúng ta là người một nhà, giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên.”

“ Là Vy nhi cứu Mẫn nhi sao, Ngan nhi, sao bây giờ con mới nói cho mẫu thân biết.”

Tiêu thị vô cùng ngạc nhiên nhìn chằm chằm Thẩm Gia Ngan như đang chờ sự một câu trả lời hợp lý.

Thẩm Gia Ngan không ngờ bị mẫu thân chấp vấn như vậy có chút không được tự nhiên, ngại ngần nói:

“ Mẫu thân, lúc đó cứu tính mạng Mẫn nhi là quan trọng, con cũng không tiện nói ra.”

“ Ngan nhi, con cũng thật là, chuyện quan trọng như vậy con phải sớm nói với mẫu thân mới phải.”

Thẩm Gia Ngan gật gật đầu nói:

“ Ân, mẫu thân, Ngan nhi sẽ chú ý.”

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, Thẩm Gia Vy sâu kín kéo lấy tay Âu Dương Kỳ đang đứng bên cạnh,, cẩn thận viết vào lòng bàn tay hắn một chữ “ nước”. Âu Dương Kỳ hiểu ý gật nhẹ đầu, lùi lại vài bước đến bên bàn trà rót một chén trà, rồi đưa đến cho nàng. Thẩm Gia Vy nhận lấy, từng ngụm nhỏ uống hết chén trà rồi trao ly trà lại cho hắn để lại chỗ cũ.

Thẩm Gia Mẫn nằm trong lòng Tiêu thị nghe hết cuộc đối thoại vừa rồi không khỏi cảm động, không ngờ người cứu nàng lại là nhị tì, lúc ở trong hồ nàng chỉ mơ hồ nghe thấy có tiếng người gọi nàng, nàng chỉ là trong lúc vô thanh vô thức hướng người đó cầu cứu cũng không nhớ rõ người đó là ai, nàng đưa tay chống lên giường miễn cưỡng đề bản thân ngồi dậy, Tiêu thị thấy vậy cũng đưa tay đỡ nàng. Nàng hướng Thẩm Gia Vy một ánh mắt cảm kích nói:

“ Nhị tì, này giờ muội vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm ơn với tì, đa tạ tì đã cứu muội”

Thẩm Gia Vy nhìn thật sâu vào đôi mắt hơi ửng đỏ kia của Thẩm Gia Mẫn, nàng muốn tìm một tia khác thường ẩn sâu trong đôi mắt đó. Thẩm Gia Mẫn vẫn một bộ dạng yếu đuối như thường ngày, khuôn mặt vì bệnh mà trở nên tái nhợt, giọng nói thậm chí có chút khàn khàn ngoài ra không có gì khác, bàn tay nàng giấu trong ống tay áo sâu kín bám mạnh vào đùi, rất đau, nhưng trong lòng nàng lúc này lại vô cùng vui mừng, thật tốt, thật tốt, Thẩm Gia Mẫn vẫn không có mệnh hệ nào, đúng là ông trời vẫn không tuyệt đường nàng. Nàng cuối đầu cười tự giễu một cái, nói:

“ Nếu muốn đa tạ ta thì hảo hảo mà bồi dưỡng thân thể thật tốt là được rồi.”

Rồi nàng đứng dậy khỏi ghế, vượt thẳng lại xiêm y, hướng Tiêu thị cúi người hành lễ:

“ Mẫu thân, Vy nhi không làm phiền muội muội nghỉ ngơi nữa, nữ nhi cáo lui.”

Tiêu thị gật đầu một cái cũng không nói gì thêm, phân phó Xuân nhi tiễn nàng. Thẩm Gia Vy dẫn theo Âu Dương Kỳ lập tức ly khai khỏi Uyển Linh viện.

Trên hành lang, hai bóng nhỏ bước song song với nhau về Tường Vy viện. Âu Dương Kỳ đỡ lấy Thẩm Gia Vy đang bước từng bước nặng nề, một tay nàng còn chống cả lên tường, miễn cưỡng bước từng bước về phía trước. Đôi mày nhỏ nhắn của Âu Dương Kỳ nhăn lại lộ rõ một đường thẳng giữa trán, dừng cước bộ, nhin không được hỏi Thẩm Gia Vy:

“ Nàng vì sao muốn đi thăm Thẩm Gia Mẫn, không phải ta đã nói với nàng đại phu đã nói không nguy hiểm đến tính mạng của nàng ta rồi hay sao?”

Nàng ngẩn đầu nhìn khuôn mặt đang khó chịu của Âu Dương Kỳ, mỉm cười lắc đầu.

“ Ta cũng không phải là thật sự muốn đi!”

Đôi mày của Âu Dương Kỳ càng nhăn lại lợi hại hơn.

“ Vậy nàng vì cái gì cố chấp như vậy muốn đi?”

Nàng cúi thấp đầu, không biết là qua bao lâu rồi nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nghiêng mặt nhìn sâu vào mắt hắn, thủy chung từ đầu đến cuối treo một nụ cười buồn trên môi.

“ Vì cái gì ư? Người biết không Âu Kỳ, con tim cảm nhận được điều mà con mắt không thể thấy, ta chỉ đơn thuần nghĩ rằng, cái gì xuất phát từ trái tim sẽ đi đến trái tim. Ta làm tất cả những chuyện này cũng chỉ là muốn mọi ấy hiểu được tâm ý của ta.”

Âu Dương Kỳ khó hiểu mở to mắt nhìn nàng chăm chú, ánh mắt đượm buồn cùng nụ cười đó là sao, nhủ mảy hỏi:

“ Nàng muốn nói đến cái gì?”

Nàng không đáp, chỉ mỉm cười nhẹ một cái sau đó cất bước tiếp tục đi. Ngay lúc này đây hắn chợt nhận ra, mặc dù hằng ngày hắn và nàng kề cận nhau không rời, thậm chí hắn và nàng cũng rất ít khi nói chuyện với nhau dường như tâm ý của hai người luôn tương thông với nhau, chỉ một cử chỉ nhỏ nhất của nàng hắn liền biết nàng muốn gì, nhưng thật ra hắn lại chưa bao giờ hiểu được con người nàng, suy nghĩ của nàng. Rõ ràng là một tiểu nữ oa, lẽ ra phải đơn thuần vô lo vô nghĩ nhưng tại sao nhưng suy nghĩ cùng lời nói của nàng lại khó hiểu đến như vậy. Hắn thật sự không thể hiểu nổi đến tột cùng là có gì không phù hợp, nàng đứng đây, ngay trước mặt hắn cười cười nói nói, nhưng hắn lại cảm thấy hắn và nàng như cách xa nhau cả ngàn dặm, lời nàng nói ra với biểu cảm trên khuôn mặt cùng tuổi tác của nàng một mực đối lập nhau một chút cũng không phù hợp, nhưng tại sao lại hòa hợp với nhau một cách kì lạ như vậy, thậm chí đến một kẻ hồ cũng không có.

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lão Nhân Gia Bí Ẩn

Kinh thành ĐỀ ĐÔ- Âu Dương quốc

Trên phố, tấp nập người qua lại, kẻ bán người buôn vui dập cả hai thân ảnh nhỏ nhắn đang cất bước giữa dòng người, đi phía trước là một nữ hài từ tám năm tuổi, y phục nữ oa không sắc sỡ cũng chẳng sang trọng, mà chỉ là một màu xanh đơn sắc, áo choàng ngoài cùng màu với y phục, búi tóc trên đầu được buộc lên gọn gàng bằng dây lụa cùng màu, làm lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hơi gầy có vẻ trầm tĩnh. Đi theo phía sau nữ oa là một nam hài tám bảy, tám tuổi, y phục màu lam khoác trên người khiến nam hài có vẻ thành thực trưởng thành hơn so với lứa tuổi. Hai người cứ chậm rãi cất bước về phía trước, Âu Dương Kỳ thấy phía trước là xưởng rèn mới chợt nhớ ra, hắn cần phải mài sắc lại chủy thủ liền bước nhanh đến bên cạnh nàng, thấp giọng nói:

“ Ta đến xưởng rèn một chút, nàng ở đây đợi ta có được không?”

Thẩm Gia Vy dừng cước bộ, nghiêng đầu qua nhìn Âu Kỳ, đôi mắt nàng trong trẻo mà tĩnh lặng như nước, nàng tùy ý gạt đầu một cái tỏ ý hắn có thể đi, Âu Dương Kỳ thấy nàng gạt đầu mới sâu kín thở hắt ra một hơi, nếu nàng hỏi hắn đến xưởng rèn để làm gì hắn cũng không thể nói cho nàng biết được, nhưng thật tốt vì nàng đã không tò mò, hắn chạy nhanh về phía trước, len lỏi vào dòng người đông đúc.

Thẩm Gia Vy đứng đó nhìn theo hắn đến khi khuất bóng, nàng chợt nghĩ có phải nam hài từ đều hoạt bát hay không nhưng Âu Kỳ thì lại rất trầm tĩnh, số lần hắn hỏi ý nàng để đi đâu đó thật sự là phải đếm trên đầu ngón tay, đa số thời gian hắn đều bồi bên cạnh nàng. Nàng nhìn quanh thấy gần đó có vài thùng gỗ bỏ không liền bước đến ngồi xuống. Nàng vốn định dẫn hắn đến Y quán để may vài bộ y phục mới vì mùa xuân sắp đến. Trong phủ sẽ mời thợ may đến nhưng là chỉ may cho chủ tử, người hầu trong phủ cũng không bao nhiêu người được thưởng y phục vào mùa xuân, làm sao đến lượt hắn cơ chứ, và lại tiền hàng tháng quản gia đưa cho trước giờ đều không dùng tới, bây giờ lấy ra dùng cũng chẳng đáng bao nhiêu, đợi hắn quay lại chắc cũng không quá trễ.

-

Âu Dương Kỳ bước vào xưởng rèn, tại hà bao bên hông lấy ra một thanh chủy thủ nhỏ nhanh nhẹn mà giao cho một thợ rèn, hắn không muốn nàng đợi quá lâu. Người thợ rèn nhận lấy thanh chủy thủ rồi bắt đầu công việc của mình.

Cách đó không xa, một ông lão đã dõi theo hắn từ lúc hắn mới bước vào, lão nhân gia neho đôi mắt già nua lại nhưng như tư thảo ra việc gì đó lại dẫn ra, dung nhan lão nhân đột nhiên phản phát ra một loại tâm tình thích thú, lão nhân hướng Âu Dương Kỳ hỏi như khiêu khích:

“ Tiểu hài tử này không biết có thể cùng ta chơi một ván cờ không?”

Âu Dương Kỳ biết người lão nhân gia kia muốn nói đến chính là hắn, hắn suy nghĩ một lúc cũng không có cự tuyệt liền nhanh chóng đáp lời:

“ Ân, tiểu bối xin được thỉnh giáo!”

Âu Dương Kỳ bước đến ngồi xuống đối diện với lão nhân, đôi mắt đen láy không một chút lo lắng quan sát bàn cờ vậy, tuy hắn là hoàng tử thất sủng nhưng không có nghĩa là hắn không biết những thứ này, hằng ngày hắn đến Thượng thư phòng cũng không phải để ngắm cảnh đi, trong lúc rảnh rỗi ở Thừa tướng phủ hắn có đọc qua vài quyển binh pháp giờ lấy ra vận dụng cũng không tồi, trung bản chiến sao, hắn đưa tay lấy một quân cờ chậm rãi hạ xuống. Chỉ là một nước cờ nhưng cũng đủ làm cho ánh mắt lão nhân gia thêm phần khoái chí, quả không sai, tiểu hài tử này đúng là không phải dạng tầm thường, có thể hạ một nước cờ này chứng tỏ hắn quả là nhân có thiên phú, con mắt này của lão đúng là không nhìn lầm người. Lão nhân gia đưa tay vuốt vuốt bộ râu dài gập đầu tán thưởng, tay kia nhanh chóng cầm lấy một quân cờ tìm vị trí mà đặt xuống.

-

Không biết là đã qua bao lâu, đã đánh biết bao nhiêu ván cờ, chỉ biết hai người một lão nhân một tiểu hài tử không ai nhường ai, đến lúc đề ý thì đã là giờ mùi tam khắc. Lão nhân gia sáng khoái vuốt chòm râu bạc của mình, mỉm cười gập đầu liên tục, trong thâm tâm đã tán thưởng hắn không biết bao nhiêu là lần, đứa trẻ này cũng thật quá xuất chúng rồi, nếu được bồi dưỡng kỹ lưỡng sau này chắc chắn sẽ trở thành kỳ tài độc nhất vô nhị trong thiên hạ, lão nhân cao hứng nói:

“ Tiểu tử ngươi đúng là rất không tệ đi, trong thiên hạ này số người có thể đánh nhiều ván cờ với ta như vậy trước giờ quả thực không đến mấy người.”

“ Khiến ngài chê cười rồi!”

Âu Dương Kỳ trên mặt cũng không biểu cảm gì quá đặc biệt, ở Thượng thư phòng có không ít nhân tài, mỗi ngày hắn đấu cùng bọn họ cũng tích góp được không ít kinh nghiệm, lần này đúng là phải đa tạ bọn họ một phen rồi, hắn đưa mắt nhìn đến chỗ ngồi của người thợ hắn nhờ rèn giúp lại thanh chủy thủ giờ đã không thấy bóng dáng, như nghĩ đến chuyện gì hắn liền giật mình, khuôn mặt thoáng chốc có chút biến sắc, nàng, nàng đang đợi hắn trở lại, đáng chết, sao hắn có thể quên là nàng đang ở giữa phố đợi hắn chứ, hắn vội vàng đứng dậy, khom người hành lễ với lão nhân gia tạm biệt, bước đến lão bản nhận lại thanh chủy thủ, hắn không thể nàng đợi lâu thêm nữa. Thấy hắn chuẩn bị rồi đi, khuôn mặt lão nhân thoáng chút thất vọng, chắc, còn muốn cùng hắn đánh thêm mấy ván nữa, lão nhân lấy một miếng ngọc bội từ trong tay áo hướng đến Âu Dương Kỳ mà nói:

“ Hôm nay ta và tiểu tử ngươi có duyên gặp mặt, đây hắn là do duyên số đi, vật này ta tặng cho ngươi, hãy coi như đây là một chút lòng thành của ta đối với ngươi, sau này có duyên tương ngộ, ta nhất định sẽ giúp đỡ ngươi.”

“ Đa tạ”

Âu Dương Kỳ vội đưa tay nhận lấy, nếu là bình thường thì hắn sẽ nhất quyết không nhận, nhưng bây giờ thì khác, nàng đang đợi hắn, hắn thật muốn nhanh chóng đến gặp nàng, sự cương quyết từ trong mắt lão nhân này cho hắn biết nếu hắn không nhận, lão nhân này sẽ đeo bám hắn không thôi. Trong cung hắn cũng đã từng nhiều lần nhìn thấy, khi nhân đôi nhân có sự quý mến sẽ tự nhiên mà tặng cho nhân một vật gì đó, lần này chắc cũng vậy thôi. Không đợi lão nhân gia nói gì thêm hắn đã xoay người chạy nhanh đi.

Lão nhân thở dài lắc đầu, tiểu hài tử này làm gì mà rồi đi vội như vậy, lão còn chưa có nói xong đâu, nếu có cơ hội hạnh ngộ, lão thật muốn nhận tiểu tử đó làm đệ tử, nhưng thôi, thời gian còn rất dài a~

-

Âu Dương Kỳ chạy nhanh đến, nhưng, thật lạ, xung quanh vẫn tấp nập người qua lại không thôi nhưng nàng không có ở đây, là do hắn quá chuyên tâm đánh cờ đến quên cả thời gian làm nàng đợi quá lâu sao, nàng giận hắn nên đã bỏ về phủ trước rồi sao. Hắn lắc đầu, không đúng, theo hắn biết nàng có sự kiên nhẫn rất tốt, chẳng phải lần trước Thẩm Vĩnh Hằng bảo nàng chờ ngài ấy trong thư phòng. Ngài ấy cũng chẳng bảo nàng phải chờ tới khi nào thể là nàng liền ngồi suốt bảy canh giờ liền sao, cả ăn trưa nàng cũng không chịu ăn, cứ nhất quyết ngồi đó chờ ngài ấy trở lại sao, huống chi hắn chỉ mới đi có vài canh giờ, chẳng lẽ, nàng đã xảy ra chuyện gì sao, hắn nắm chặt tay, cả thân thể đều run lên, đáng chết, tại sao hắn lại sơ suất đến như vậy, nàng cũng chỉ là một tiểu nữ oa năm tuổi, sao hắn có thể bỏ nàng lại trên phố một mình được chứ, nếu có chuyện gì xảy ra với nàng, hắn thật không thể tha thứ cho bản thân mình.

Đứng đợi ở đây cũng không phải là cách, hắn nên về phủ một chuyến xem sao, nếu không có nàng ở đó thì hắn đi tìm cũng không vội. Nói rồi hắn quay lưng đi chuẩn bị cất bước chợt đứng bất động như tượng, giữa dòng người đông đúc qua lại vô tình tạo thành một khoảng trống khiến hắn có thể dễ dàng nhìn xuyên qua, là nàng, đúng thật là nàng, thân hình tiểu nữ oa nhỏ nhắn ngồi ngay ngắn trên một thùng gỗ, đầu nàng tận lực cúi thấp nhìn xuống mũi chân, đột nhiên trong lòng ngực hắn nhói lên, nàng cô độc ngồi đó đợi hắn thế mà hắn lại làm gì thế này. Nàng ngồi yên vị tại nơi đó và không khí nào nhiệt xung quanh triệt để đối lập nhau, nàng tĩnh lặng ngồi đó tựa như cùng thế giới xung quanh không một chút quan hệ, không một chút quan tâm, hoàn toàn tách biệt.

Tư thế cô độc đó của nàng làm hắn nhớ đến trước kia, khi hắn còn ở trong hoàn cung, mẫu phi lúc nào cũng ở bên phụ hoàng, một chút thời gian đến thăm hắn cũng không có. Ngày nào hắn cũng ngồi trước cửa điện, ánh mắt kiên định thủy chung nhìn vào khoảng không tối tăm phía trước, khao khát mà hy vọng nhìn thấy thân ảnh mẫu phi giữa bóng đêm u tối đến nhường nào, cung nhân xung quanh cũng không có ai bước đến hỏi han quan tâm đến hắn, chỉ lạnh lùng bước đi bỏ mặc hắn ngầy ngốc ngồi đó. Hắn đưa mắt nhìn thân thể nhỏ nhắn của nàng ngồi ngay ngắn tĩnh lặng trên thùng gỗ, tận lực mà đem mình như biến thành người vô hình, phải chăng lúc này tâm tình nàng cũng giống như hắn khi đó, đơn độc lẻ loi, suy nghĩ này khiến hắn càng giận chính bản thân mình, tự trách tại sao hắn không trở về sớm hơn. Hắn xuyên qua dòng người tấp nập, chậm rãi lặng lẽ mà bước đến bên nàng, như lúc đó,

khí hân gần như ngất đi giữa mưa tuyết lạnh lẽo chính nàng cũng đã lặng lẽ mà bước đến bên hân, nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo cô độc của hân, dạy cho hân biết thế nào yêu thương che chở, biết thế nào là bao dung.

“ Nàng tại sao lại ngồi ngây ngốc tại chỗ này?”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, thì ra là hân, nàng đợi hân lâu như vậy cũng không thấy hân quay lại, còn tưởng hân đã về phủ trước rồi, thật tốt vì hân đã quay lại. Nàng mỉm cười:

“ Ta đợi ngươi, thấy ngươi thật lâu không quay lại, ta còn tưởng ngươi đã bỏ ta mà về phủ trước rồi.”

Không ngờ được rằng nàng sẽ trả lời như vậy, khiến hân một phen chấn động, bàn tay nhỏ nhắn hữu lực giấu trong tay áo kín đáo mà nắm chặt lại thành quyền, tâm không tự chủ được mà run lên bắn bật, nếu lúc đó hân đánh với lão nhân kia thêm vài ván cờ nữa có phải hay không nàng sẽ ngồi ở đây chờ hân đến tới, từ lúc nào mà nàng lại xem trọng hân đến như vậy, hân đáng sao?

“ Ta thật lâu không quay lại tại sao nàng còn ở đây chờ ta, nàng có thể trở về phủ trước, ta có thể tự tìm nàng.”

Trước câu hỏi này của hân nàng vẫn thủy chung mỉm cười :

“ Ta chỉ đơn thuần nghĩ rằng nếu ta về phủ trước lúc ngươi quay lại, không nhìn thấy ta thì sẽ như thế nào, hân ngươi sẽ rất lo lắng không nhận được mà đi tìm ta, vậy nên ta mới kiên định ngồi ở đây mà chờ ngươi, chờ ngươi quay lại, và thật tốt vì ngươi đã quay lại có phải không.”

Nụ cười cùng giọng nói của nàng rõ ràng trong trẻo như nước, thanh âm lại vô cùng tốt như vậy, vậy mà tại sao hân lại cảm thấy phi thường chói mắt, nàng đến cỡ nào tốt đẹp như thế vậy mà hân đã làm gì tốt cho nàng? Hân biết trong mắt nàng, hân là một tiểu khát được nàng cứu trên phố, rồi đem hân về làm người hầu bên cạnh nàng, nhưng sao từ trong miệng nàng nói ra, lại biến thành nàng là nhân bị người bỏ rơi cần người bảo hộ, còn hân lại thành nhân dung nạp nàng, curu mạng nàng, từ lúc nào hân mới biết được rằng hân trong lòng nàng tốt đẹp đến như vậy, hân phải làm sao mới xứng đáng được nàng quan tâm đến như vậy đây.

Nàng nhìn hân chậm chạp mà không lên tiếng, là do quá mệt mỏi khi phải đi cùng nàng sao, nàng cười cười nói:

“ Cũng muộn rồi, phải hồi phủ thôi, mọi người không thấy chúng ta hân là sẽ lo lắng.”

Nàng vốn là muốn dẫn hân đến y phường để may y phục nhưng giờ đã muộn rồi, đành để lúc khác vậy, cũng không còn cách nào khác. Thấy nàng muốn hồi phủ hân cũng không có phản đối gì, nàng ở đây đợi hân từ sáng đến giờ khấn định cũng chưa có ăn gì đi, về phủ hân phải nói nhà bếp làm vài món điểm tâm cho nàng mới được.

“ Ân”

Giữa dòng người đông đúc nào nhiệt, hai thân ảnh nhỏ nhắn sánh vai cùng nhau trở về phủ.

-

-

^-^Đổi lời tác giả:

Chào buổi tối các tình yêu của ta!!!

Ta xin gửi lời xin lỗi các nàng vì không thể up chương thường xuyên như trước kia, mong các nàng hiểu và thông cảm cho ta. Mong các nàng đừng vì sự chậm trễ up chương của ta mà bỏ truyện nhé, ta sẽ cố gắng up chương ngay khi có thể để phục vụ các nàng. Cảm ơn các nàng đã luôn ủng hộ truyện của ta!!!!

Chúc các nàng có một buổi tối cuối tuần tốt lành nha!!!

(Đọc Cô Khuyết Vũ)^-^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ô Mai

Phủ Thừa tướng

Hai thân ảnh nhỏ nhắn một trước một sau bước vào phủ, khi đi ngang qua Hồng Quang viện (nơi ở của Tứ tiểu thư Thẩm Gia Nguyệt và Nhị thiếu gia Thẩm Gia Ngữ) Thẩm Gia Vy thuận tiện vào chơi với bọn họ, vì vốn giữa nàng và bọn họ không phải là quá thân thiết, nhưng có thể coi là hòa thuận, và lại chẳng phải có câu “ Gia hòa vạn sự hưng” sao, lúc rảnh rỗi trò chuyện cũng xem như bồi dưỡng tình cảm.

Vừa mới bước chân vào cửa tiểu viện, bên trong đã truyền ra những tiếng cười nói phấn khích, như đã biết trước việc gì xảy ra bên trong, nàng cười nhạt cùng Âu Kỳ bước vào. Bước lên bậc tam cấp, Âu Dương Kỳ nhanh chân mở cửa phòng cho nàng bước vào. Đúng như nàng dự đoán, Thẩm Gia Ngữ vừa có một món đồ chơi mới, có lẽ là quà từ biểu ca của hân tặng, lúc sáng trước khi ra khỏi phủ, nàng đã nghe các nha hoàn bàn tán với nhau hôm nay sẽ có người từ nhà ngoại của Liễu thị đến, quả nhiên không sai biệt lắm.

Ngọc Nhi- nha hoàn thân cận của Thẩm Gia Nguyệt vừa thấy nàng bước vào đã nhanh chóng hành lễ:

“ Nhị tiểu thư, người đến.”

Thẩm Gia Linh, Thẩm Gia Nguyệt và Thẩm Gia Ngữ trong phòng đang ngồi xung quanh bàn tròn thấy nàng cũng cười vui vẻ, Liên Nhi- nha hoàn thân cận của Thẩm Gia Linh cũng nhanh chóng hành lễ. Thẩm Gia Ngữ được Ngọc Nhi đỡ xuống ghế, bước chập chững về phía nàng, trên tay còn cầm theo món đồ chơi mới cao hứng mỉm cười, bộ dáng thập phần vui vẻ nói:

“ Vy Vy, tỷ mau đến, nhìn xem, trông nhỏ biểu ca vừa mới tặng cho đệ đấy, tỷ xem có đẹp không a~”

Giọng nói trẻ con non nớt thêm vài phần vui vẻ thập phần dễ nghe lại thêm trên người khoác chiếc áo lông vũ cùng đáng yêu, so với món đồ chơi mới nàng thấy tiểu đệ đệ này thập phần đáng yêu hơn. Thẩm Gia Vy cũng bước đến, tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Thẩm Gia Ngữ như sợ hân ngã, cười cười nói:

“ Tiểu Ngữ, cái trông nhỏ này của đệ thật đẹp mắt a~”

Thẩm Gia Ngữ được Thẩm Gia Vy khen có đồ chơi đẹp vui vẻ không khác gì khen hân, cười tít cả mắt, kéo nàng đến bàn tròn ngồi. Thẩm Gia Vy khi đã an vị trên ghế hướng Âu Dương Kỳ đang đứng phía sau nàng, nói:

“ Âu Kỳ.”

Như biết nàng muốn nói gì, Âu Dương Kỳ nhanh chóng đặt một vật được gói tỉ mỉ bằng giấy lên bàn. Thẩm Gia Linh ngồi gần nàng nhìn thấy tò mò hỏi:

“ Vy Vy, đây là cái gì vậy?”

Thẩm Gia Vy cười cười, cũng không có trả lời, đôi tay nhỏ nhắn khéo léo mở bọc giấy ra, thứ bên trong nhìn sơ qua rất giống mút quả, hình tròn nhỏ bằng đầu ngón tay, màu đen. Thẩm Gia Ngữ lúc nào còn hào hứng lắc lư chiếc trông nhỏ không ngừng, bây giờ đôi mắt to tròn trong suốt chỉ tập trung vào thứ đồ ăn lạ mắt trên bàn, chớp chớp đôi mắt nhìn Thẩm Gia Vy, giọng nói non nớt cất tiếng hỏi:

“ Đệ có thể ăn không?”

Thẩm Gia Vy nhìn khuôn mặt tham ăn của Thẩm Gia Ngữ thì không nhịn được, cười sùng sình nói:

“ Ân, có thể!”

Thẩm Gia Vy vừa dứt câu, không chỉ Thẩm Gia Ngữ vươn tay lấy một viên mút quả mà Thẩm Gia Linh và Thẩm Gia Nguyệt cũng không chần chừ muốn nếm thử. Thẩm Gia Vy ngân đầu nhìn xung quanh, Ngọc Nhi và Liên Nhi đều cùng một bộ dáng vô cùng tò mò, nhưng sau lại rụt rè cúi đầu xuống, Thẩm Gia Vy cũng chỉ cười nhẹ, quy củ trong phủ đúng là không thể xem thường.

“ Các người cũng đến nếm thử xem”

Sau một hồi suy nghĩ, bọn họ đúng là không thể thắng được ham muốn tò mò của bản thân mà bước đến gần tự lấy cho mình một viên ăn thử. Thẩm Gia Ngữ vừa bỏ một viên vào miệng, mặt nhỏ đã lập tức nhăn lại, nhưng kiên quyết không chịu bỏ ra. Những người còn lại cũng một bộ dáng tương tự như vậy, cuối cùng Thẩm Gia Nguyệt nhịn không được mà hỏi Thẩm Gia Vy:

“ Vy Vy tỷ, đây rốt cuộc là gì mà lại có vị chua như vậy, muội chưa bao giờ thấy mút nào giống như vậy?”

Thẩm Gia Vy từ đầu tới cuối thùy chung nở nụ cười, chậm rãi giải thích:

“ Đây không phải mút, mà là ô mai, còn gọi là xí muội. Có vị chua, tính ấm, thể thống hoặc giáng, giúp thuận khí chỉ khái, hóa đàm.”

Thẩm Gia Linh đưa tay lấy thêm một viên ô mai nữa ăn ngon lành, lại hỏi Thẩm Gia Vy:

“ Ô mai? Tỷ chưa nghe nói bao giờ.”

Thẩm Gia Vy cười cười, lại giải thích thêm:

“ Tỷ chưa nghe nói cũng phải thôi, đầu vốn là một loại thuốc Đông y. Ô mai được dùng làm thuốc giảm ho, chống khô họng, viêm họng, khản tiếng. Kết

hợp với nhiều vị thuốc khác có thể chữa các chứng ho lâu năm, viêm phế quản.v.v..”

Thẩm Gia Linh gật gù đầu như đã hiểu:

“ Hóa ra là một vị thuốc, chúng ta không có bệnh liệu có làm sao không? Mà Vy Vy, muối học được những thứ này ở đâu thế?”

Thẩm Gia Vy cười cười, đáp:

“ Không có bệnh ăn cũng không sao, lần trước ở phòng bếp nghe được Phúc bá bá nói, tò mò nên mua thử thôi. Thật ra ô mai cũng không khó làm lắm, vì ô mai vốn được làm từ quả mơ, lấy quả mơ vàng phơi trong mát cho đến héo, rồi đem cừ chung cừ sỏi. Sau khi hoàn tất, thịt quả mơ sẵn lại có màu đen, hoặc có các hạt muối trắng kết tinh trên bề mặt thì sẽ gọi là bạch mai.”

Thẩm Gia Ngừ ăn thêm vài viên, hào hứng nói:

“ Ô mai, bạch mai, haha... tên rất hay, đều ăn ngon a~ ”

Thẩm Gia Vy cưng chiều xoa đầu Thẩm Gia Ngừ:

“ Hảo, ăn ngon thì ăn nhiều thêm vài viên nữa đi, nhưng đừng ăn nhiều quá kẻo chút nữa ăn cơm tối lại không được.”

Thẩm Gia Ngừ vui vẻ nói:

“ Ân”

Một khắc sau, mọi người trong Thừa Tướng phủ cùng tụ họp tại phòng ăn để dùng bữa tối, sau đó ai về viện nấy. Trước khi về Tường Vy viện, Thẩm Gia Vy đến Kính Hưng viện để thỉnh an Thẩm Vĩnh Hằng rồi mới trở lại tiểu viện của mình. Như thường lệ, Thẩm Gia Vy ngồi trên nhuyễn塌 đọc sách, Âu Dương Kỳ ở tù đồ của hắn làm gì đó nàng cũng không quá để tâm. Thật lâu sau hắn mới quay trở lại bởi phía bên cạnh nàng, giọng ngập ngừng nói:

“ Vy Vy, ta thật thất mãc người cùng bọn họ rõ ràng không thân thiết, vì cái gì cùng bọn họ tại một chỗ cười cười nói nói, nếu bản thân cảm thấy không thoải mái cũng không nên miễn cưỡng làm gì.”

Âu Dương Kỳ đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi, nếu người ngoài nghe được chắc chắn không hiểu nhưng với nàng thì khác, nàng biết hắn nói “ bọn họ ” là ám chỉ ai, nhưng nàng lại không vội trả lời, đặt cuốn sách đang đọc dở lên bàn, bản thân bước đến cửa ra vào, lưng tựa vào một bên thành cửa, đôi mắt đen láy nhìn khoảng không u tối phía trước, một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, tà váy nàng cũng theo đó mà tạo nên từng đợt sóng nhẹ nhàng. Âu Dương Kỳ cũng chậm chậm mà bước theo sau, đôi mắt nhìn nàng chăm chú. Thẩm Gia Vy đột nhiên hơi nghiêng đầu lại nhìn Âu Dương Kỳ đang đi đến phía sau, đôi đồng tử đen sâu không thấy đáy vô bi vô hi, lạnh nhạt mà nhìn thấu hết thấy tâm hắn đang nghĩ gì, rộng lớn bao dung hết thấy, cũng giống như cơn gió nhẹ nhàng kia, cũng chậm rãi lướt nhanh qua người hắn rồi yên lặng nhìn chăm chú cảnh vật bị bóng tối bao phủ phía trước, giọng nói trong trẻo như nước nhưng có vài phần trẻ con nhẹ nhàng cất lên:

“ Đòi người ngăn ngại thoáng cái như chớp mắt, tất thấy còn đang lằng phí điều gì? Thời gian trôi đi vô luận làm thế nào cũng không thể lấy lại được, ta chỉ cảm thấy nên tận dụng triệt để thời gian, đừng để vụt mất rồi mới nhận ra nó trân quý đến nhường nào, lúc nào nên sầu khổ hãy khóc, lúc nào nên vui vẻ hãy cười thật sảng khoái. Đứng sai không quan trọng, quan trọng làm cho tâm tình tốt lên được hay không, chỉ bằng cứ mỉm cười mà bao dung hết thấy, sống một cuộc sống bình hòa, tâm hồn thanh thản, chẳng phải sẽ tốt đẹp hơn sao?”

Âu Dương Kỳ tròn mắt kinh ngạc nhìn nàng, đây không phải lần đầu tiên hắn nghe từ miệng nàng thốt ra những câu nói kỳ lạ, tràn ngập ưu tư, nghe qua thập phần nhẹ nhàng nhưng chứa trong đó biết bao nhiêu ẩn ý nào mấy ai hiểu thấu, sao với hắn đây, hắn càng cảm thấy tâm tư của nàng sâu hơn cả hắn, đôi mắt hắn lóe ra một tia sáng kì dị chỉ hắn mới hiểu, hít sâu một ngụm khí, thu hết can đảm bước đến gần nàng hơn, nói:

“ Ngày mai, ta sẽ rời đi, cùng với... người thân của ta.”

Thẩm Gia Vy gần như ngay lập tức quay đầu lại nhìn hắn, nhìn sâu vào đôi mắt hổ phách mong mỏi muốn nhìn thấy gì đó, nhưng khi chưa tìm được đáp án lại mau chóng trở lại trạng thái ban đầu, nàng cười nhẹ, nói:

“ Người thân của ngươi? Vậy sao, ta đã biết, sáng mai có thể ta sẽ không tiễn ngươi được, lên đường bảo trọng.”

Tuy trong lòng có chút thất vọng, nhưng đây không phải là điều hắn muốn hay sao, trong đầu đã nghĩ không biết bao nhiêu cách có thể thuyết phục nàng không ra tiễn hắn, giờ đây đã đạt được nhưng sao trong lòng hắn một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, mà tràn ngập áy náy cùng nuối tiếc. Ha, nuối tiếc sao? Hắn đang chờ mong điều gì đây. Cúi đầu cười nhạt, cuối cùng cũng không như hắn nghĩ, thật lâu sau hắn mới ngẩng đầu, như đã hạ quyết tâm, hắn bước đến bậc cửa, lặng lẽ đứng bên cạnh nàng, cùng nàng nhìn vào khoảng không âm u phía trước, liệu tương lai có giống như vậy không, hắn cười cợt nhả, mong rằng sẽ không.

Dưới đất, vạn vật ẩn tình dậy sóng, bóng đêm mang một sức mạnh vô hình đầy huyền bí bước lên ngôi vương, cùng với vị thần thân cận là sự cô độc thống trị toàn cõi, ánh sáng đang yếu thế nhưng vẫn kiên cường không lùi bước, trên bầu trời đêm, tinh quan lóe sáng không ngại như âm thầm cổ vũ hãy mạnh mẽ lên, ánh trăng dần bị che khuất bởi những đám mây là bảy tột trung thành của vị vua bóng tối, triệt để đem những thứ mang tên ánh sáng tiêu diệt. Vạn vật dưới bầu trời kia liệu rằng chúng có thể tự mình vực dậy, như những tán cây bên bờ biển trong bão tuyết ngày cuối đông, đẹp để thế gian rồi sẽ tồn tại đến bao giờ.

Vạn vật ngủ say trong bóng tối cuối cùng cũng tỉnh dậy, mặt trời tỏa hào quang rực rỡ vĩnh hằng, thay bóng tối thống trị cõi nhân gia, tựa như bóng đêm âm u kia qua một đêm đã triệt để bại trận, khác xa với sự tươi vui của ngày mới, ở nơi nào đó, hôm nay đã định là một ngày không tốt đẹp.

Cửa sau Phủ Thừa Tướng, thân ảnh nhỏ nhắn của tiểu hài tử y phục tối màu di chuyển nhẹ nhàng, cả đến tiếng bước chân cũng cẩn thận che giấu đi, đôi tay nhỏ bé vươn ra cẩn thận mở cửa ra, linh hoạt bước thật nhanh ra ngoài sau đó đóng lại như ban đầu, hành động hoàn hảo không một động tác thừa, sau đó dứt khoát quay lưng bước đi thật nhanh. Âu Dương Kỳ bước đi một mạch cho đến khi qua mấy ngã rẽ mới dừng lại, chống một tay vào tường gặp người xuống, chỉ có hắn mới hiểu rõ nhất bản thân hắn muốn gì, hắn không phải vì một mà dừng lại, mà vì hắn chỉ đang cố gắng kiềm chế một thứ gì đó đang dần xâm chiếm con người hắn. Thật lâu sau hắn mới ngẩng đầu đứng thẳng người lại, tiếp tục cất bước đến điểm hẹn hội ngộ cùng Hiên Viên Dật và Doãn Thần Âm. Giờ thìn tam khắc, một chiếc xe ngựa rời khỏi kinh thành một cách thuận lợi, hoàn hảo biến mất không lưu lại tung tích.

Âu Dương Kỳ vén lên màn cửa sổ, đôi mắt nâu to tròn nhìn chăm chú lên bầu trời cao. Cảm ơn những đau khổ đã qua đi, để ta được gặp nàng và biết cảm giác được chăm sóc, bao dung che chở là như thế nào, và để nhận ra rằng với ta nàng quan trọng đến nhường nào.

Váy cưới của người như lửa đỏ nói cuối trời.

Ánh tà dương lúc đó khắc sâu vào tâm ta như dấu chu sa.

Nói rằng đôi mắt người mờ ra như hoa lạc tựa vũ hạ.

Hỏi ai có thể cho ta một lần quay đầu lại, đi ngược luân hồi tưởng nhớ chuyện xưa.

Người vì ta mà hát khúc Thương tà.

Để ta lại được gặp người.

Ở đây năm cũ đã đi qua.

Ta cười, cùng người hứa hẹn chuyện nhân duyên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nữ Nhân Đồ Kị

Tường Vy viện

Thẩm Gia Vy yên tĩnh ngồi trên nhuyễn thấp, tà váy màu lam của nàng rũ xuống ghé, đôi chân nhỏ nhắn không thể chạm xuống sàn thả tự do đung đưa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không biểu tình cảm xúc gì, đầu nàng hơi cúi xuống nhìn ngọc bội được nắm chặt trong lòng bàn tay, ngọc bội màu trắng ngà, chạm khắc những đường nét tinh tế đẹp đẽ. Suy nghĩ hồi lâu nàng đứng dậy, bước đến bên bàn trang điểm, bên học tủ mở ra cẩn thận lấy một sợi dây, sau đó được buộc cẩn thận vào ngọc bội rồi đeo lên cổ. Nàng đưa tay sờ mặt miếng ngọc bội, chất ngọc mát lạnh không hiểu sao khiến lòng nàng thanh tịnh, cười nhạt một cái, nàng đem ngọc bội bỏ vào trong áo, đôi mắt đen sâu thẳm như phủ một lớp sương mờ hướng lên bầu trời cao ngoài cửa sổ.

Cõi nhân gian này, từ cổ chí kim, tình ái hai chữ ấy có khổ sở bị thống đến cỡ nào thì đám giai nhân tài tử kia vẫn như loài thiêu thân lao mình vào lửa bỏng, đau khổ mà chẳng buông nửa lời oán than. Bởi thế chuyện hạnh phúc nhất đời cũng chỉ có một.

Nhưng bất luận là thế nào đi chăng nữa, nàng tuyệt không muốn có quan hệ gì với hai chữ ấy, nhân sinh kiếp trước của nàng chỉ vì hai chữ ấy mà bỏ phí,

nàng không muốn phạm một sai lầm đến hai lần, không muốn lại đi theo vết xe đổ kia nữa, huống chi kiếp này, nàng còn có thù hận phải trả.

Yêu một người nam nhân vĩnh viễn không muốn chúc phúc cho mình, thật sự quá phí tinh lực. Dẫu biết rằng trong tình yêu say đắm ấy, nàng chắc chắn là người thua nhưng sao nàng vẫn u mê không tỉnh ngộ.

Nàng ghét bản thân mình của kiếp trước, cơ trí đến mức nào lại thảm bại đến đáng thương, một chút năng lực chống đỡ lý trí cũng không có. Đây có phải tạo hóa trêu nàng hay không, kiếp trước đã định là không có được người mình thích, vậy, liệu rằng đời này sẽ khác không?

Có câu “ cái gì xuất phát từ trái tim sẽ đi đến trái tim” vậy có đáng để mạo hiểm một lần hay không?

Giờ ty tam khắc

Thấy sắc trời đã trưa, Thẩm Gia Vy ngừng đọc sách, không hiểu sao nàng không tài nào bình tâm được, trong lòng có một cảm giác khó chịu đến khó tả, làm nàng thấy không yên tâm. Linh tính của nàng trước đây chưa từng sai bao giờ, liệu có khi nào.... Nàng lắc đầu cười nhạt, đưa tay đỡ trán, làm sao có thể, tốt nhất nàng nên ra ngoài đi dạo sẽ tốt hơn.

Chính viện

Từng xa nàng đã nghe được những âm thanh ồn ào vọng ra, kì lạ, vào giờ này thường mọi người đều ở tại viện của mình hoặc là ra ngoài phố, thì sao lại náo nhiệt như vậy chứ? Nàng bước nhanh vào.

Khi vừa bước vào nàng đã bị cảnh tượng bên trong dọa đến thất kinh. Chính giữa là Thẩm Gia Mẫn và Thu Nhi đang quỳ dưới đất, bên cạnh một gia đình đang dùng gia phát đánh vào bàn tay của Thẩm Gia Mẫn, Thu Nhi thì vừa khóc lóc vừa kêu gào muốn đứng lên ngăn cản bảo vệ Thẩm Gia Mẫn thì bị hai nha hoàn giữ lại. Trên ghế chủ vị Nhị di nương Lạc thị một bộ dạng vô cùng nghiêm khắc, ánh mắt nhìn đến Thẩm Gia Mẫn vô cùng hung ác. Hàng ghế bên tả Thẩm Gia Linh đang yên vị ngồi, ánh mắt nàng thoạt nhìn vô vô hi, nhưng nàng có thể nhận ra đôi mắt đó co bao nhiêu cao hứng khi người gặp nạn là Thẩm Gia Mẫn. Ngoài ra còn có Tam phu nhân Liễu thị đang ngồi ung dung trên ghế như mọi việc xảy ra trước mắt một chút cũng không liên quan đến nàng. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, bước chân của nàng trở nên nhanh hơn bước vào chính sảnh.

Nàng đứng thẳng người, vuốt lại tà váy, để tâm tình bình ổn, trong phủ xem trọng nhất chính là lễ nghi phép tắc, nàng không thể thất lễ được, sau đó chậm rãi bước lên vài bước hành lễ:

“ Tham kiến Nhị di nương, Tam di nương.”

Lạc thị đang chăm chú nhìn đến Thẩm Gia Mẫn, cũng không có để ý đến nàng, nhanh chóng phát tay, Liễu thị thì gật đầu với nàng xem như đáp lễ. Sau khi được sự cho phép, nàng đứng thẳng người lại, chậm rãi nói:

“ Nhị di nương, không biết Tam muội đã phạm phải tội gì mà người lại phạt muội ấy nặng như vậy?”

Nghe nàng hỏi, Lạc thị phát tay bảo ngừng, Thẩm Gia Mẫn hai tay như mất đi cảm giác thả lỏng xuống, đôi vai nhỏ bé run bần bật lên không ngừng, Thu Nhi cũng vừa lúc được hai nha hoàn buồn ra nhanh chóng ôm lấy thân hình nhỏ bé của Thẩm Gia Mẫn khóc lóc không ngừng, Lạc thị ngược mắt lên nhìn Thẩm Gia Vy:

“ Vy Nhi, con không biết Mẫn nhi đã phạm phải tội lớn đến thế nào đâu, tự tiện xuất phủ khi chưa được sự cho phép, lại xúc phạm đến đích nữ phủ Trần Thái úy là Trần Giao, giữa thanh thiên bạch nhật cùng nàng ta nháo loạn, làm ra chuyện mất mặt như vậy, theo con nói thì nên phạt như thế nào đây. Hừm?”

Thẩm Gia Mẫn và Thu Nhi quỳ dưới sàn, nghe Lạc thị nói mặt đã sớm tái nhợt đến cực hạn, không dám mở miệng nói câu nào.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, vì sao Thẩm Gia Mẫn lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy, chưa kể khi xuất phủ lại gây ra phiền toái như vậy chẳng khác nào tự đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió, Nhị di nương vốn đã không xem nàng (TGM) là cái gai trong mắt từ lâu, sao lại dễ dàng để người nắm thóp như vậy.

Hơn nữa, Thẩm Vĩnh Hằng và Tiêu thị hôm nay còn không có ở phủ, Thẩm Gia Ngạn cũng đã đến Thượng thư phòng học tập bây giờ muốn cầu người giúp e là không có. Cầu người không bằng cầu mình, nàng phải tự thân vận động vậy.

Thẩm Gia Vy đột nhiên quỳ xuống bên cạnh Thẩm Gia Mẫn, hướng Lạc thị đang ngồi trước mặt nói:

“ Nhị di nương, là con quản giáo muội muội không nghiêm, để muội ấy ra ngoài chạy loạn còn gây nhiều phiền phức như vậy, con thay muội ấy tạ lỗi với người, thân thể muội ấy mới khỏi bệnh, chịu phạt sợ là bệnh cũ tái phát, để phụ thân và mẫu thân còn bận rất nhiều việc, để bọn họ biết thì sẽ vô cùng lo lắng, người thấy có phải hay không?”

Nghe Thẩm Gia Vy nói, Lạc thị gật mình. Đúng vậy, nha đầu này dù sao cũng là mới khỏi bệnh sao nàng lại có thể bất cẩn như vậy, không khéo bệnh nha đầu này nặng thêm, không phải là nàng sẽ tự chuốc vạ vào thân sao, dù sao thời gian còn dài, cơ hội sau này không thiếu, nàng muốn dằn vò Thẩm Gia Mẫn chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng bây giờ nàng đã đắm lao thì phải theo lao, nói:

“ Vy Nhi, Mẫn Nhi gây ra tội lớn ta cứ như vậy bỏ qua sao, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ta cũng không thể nhắm mắt làm ngơ. Huống chi việc này còn có liên quan đến danh tiếng của phủ Thừa tướng chúng ta và quan hệ giữa phủ Trần Thái úy. Vậy theo con ta nên xử lý việc này thế nào đây?”

Thẩm Gia Vy cuối đầu cười nhạt, nàng biết Lạc thị hỏi như vậy cũng là cùng đường đuối lý, nếu còn chuyện bé xé to đòi bên đều đều bất lợi, Thẩm Gia Mẫn, muội lại nợ ta thêm một lần rồi.

“ Nhị di nương, thân thể muội muội không khỏe, chịu phạt e rằng không tốt, con tình nguyện chịu phạt thay muội muội.”

“ Vy Nhi, người phạm lỗi không phải là con, con vì sao phải...”

Liễu thị đối nàng không thù không oán, xuất thân từ nho gia đọc không ít sách, đối nhân xử thế cũng có chút đạo lý, không vu oan cho ai, vì tính tình ngay thẳng lại thấu hiểu lòng người vì vậy mới được Thẩm Vĩnh Hằng coi trọng, trong phủ tiếng nói cũng có chút ảnh hưởng, không ai dám để ngoài tai lời nàng. Nhưng, loại nữ nhân tâm cơ sâu như vậy lại càng khó đối phó gấp trăm ngàn lần.

“ Được, nếu con đã nói như vậy thì chịu phạt thay cho Mẫn nhi đi, đến từ đường chép một trăm lần gia quy và kinh phạt, phạt đánh mười trượng, người đâu đưa Nhị tiểu thư ra ngoài chịu phạt.”

“ Ân”

Hai gia đình đứng ở ngoài cửa, nghe Lạc thị phân phó lập tức bước vào đưa Thẩm Gia Vy đi.

“ Còn Mẫn Nhi, tuy Vy Nhi đã chịu phạt giúp con nhưng cũng không thể tránh khỏi trách nhiệm, ta cấm túc con một tuần, Thu Nhi trừ một nửa tháng tiền lương.”

“ Tạ Nhị di nương ta tội.”

“ Người đâu, đưa Tam tiểu thư về viện”

“ Ân”

Lạc thị và Liễu thị cũng đứng lên ai về viện nấy, trong lòng đều là không cam tâm, cơ hội tốt như vậy vậy mà vẫn không thể triệt để loại bỏ được cái gai trong mắt, Thẩm Gia Mẫn, mạng người cũng thật lớn, lần này xem như người may mắn, nếu có lần sau, tuyệt đối sẽ dày vò người đến chết đi sống lại.

Giờ tuất- Từ đường

Thẩm Gia Vy quỳ trước Từ đường, trước mặt nàng còn đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn bày ngay ngắn một ngọn đèn sáp nhỏ, giấy, bút và rất nhiều quyển sách, nàng chậm rãi chép từng chữ một, đôi tay nhỏ bé có chút run run làm nét chữ xiên xiên vẹo vẹo.

Thẩm Gia Vy đang chép kinh đột nhiên hạ bút xuống, đứng dậy đi đến cửa Từ đường, vai nàng tựa vào một bên cửa, miễn cưỡng chống đỡ thân thể có chút đau đớn, cũng may hai gia đình kia có chút lương tâm, thấy nàng còn nhỏ mà nương tay nếu không thân thể tiểu nữ oa này sao có thể chịu được mười trượng cơ chứ.

Lần này Lạc Thị là hợp tình hợp lý mà ra tay trừ khử Thẩm Gia Mẫn, nếu nàng không kịp thời xuất hiện e là mười trượng này đối với Thẩm Gia Mẫn là một cực hình.

Lòng đỏ kỳ không che giấu nổi lên như một con đắc thắng độc chiếm và sự kiêu kỳ nông cạn cuối cùng sẽ là tự mình hại mình, bọn họ đến bao giờ mới có thể hiểu được đạo lý này đây?

Nàng ngẩn đầu nhìn lên trời. Vì sao bầu trời lại giống với đêm hôm qua như vậy, hàng ngàn tinh tú lóe sáng không ngại, đêm bầu trời tối đen thăm thẳm mà triệt để chiếu sáng không chừa lại một ngõ ngách nào, tinh quang rực rỡ như vậy, đẹp đẽ như vậy nào có biết chẳng dưới mặt đất giờ đây đang chìm ngập trong bóng tối vô hình.

Sáng hôm sau- Kính Hưng viện

Giữa phòng, hai thân ảnh một lớn một nhỏ ngồi đối diện nhau. Nam nhân thân hình cao lớn, khuôn mặt từng trải toát lên khí chất khiến người người nể phục, kính trọng, khi tập trung lại càng tăng thêm vẻ uy nghiêm khiến người không tự giác mà căng thẳng.

Trên ghế đối diện, tiểu nữ oa nhỏ bé mà ngồi ngay ngắn trên ghế, thân thể từ lúc nào đã ngồi ngay ngắn nghiêm trang, một chút lười biếng uể oải cũng không dám thể hiện, đôi chân nhỏ bé không chạm được xuống đất đông đưa nhưng đã bị nàng dùng lực kiềm chế.

Thẩm Gia Vy chậm rãi cuối đầu, hai bàn tay giấu ở trong tay áo đã không tự chủ được mà nắm chặt lại, trong lòng bàn tay mồ hôi không biết từ lúc nào đã ướt đầm lòng bàn tay. Phụ thân là muốn nói với nàng chuyện gì đây? Mới sáng sớm đã gọi nàng qua đây không lý nào lại thông thả ngồi đây dạy một tiểu nữ oa trí tuệ còn chưa hoàn thiện chơi cờ, là vì chuyện ngày hôm qua sao? Không lý nào, với tính cách của Nhị di nương chắc chắn sẽ rằng đe người hầu trong phủ không được tiết lộ chuyện hôm qua cho phụ thân, vậy rồi cuộc là chuyện gì đây?

Đôi mắt tròn đen láy nhìn chăm chú bàn cờ vậy trước mặt, đôi mày nhỏ nhắn có chút nhíu lại, không kiềm được tính tò mò hỏi:

“ Phụ thân, đây không phải là bàn cờ vậy sao? Người cho con xem làm gì, dù sao con cũng không biết chơi nên không thể bồi người được rồi.”

Thắm Vĩnh Hằng bên kia một chút cũng không có nhìn đến khuôn mặt có chút phản kháng của nàng, giọng nói theo thói quen như ra lệnh buộc đối phương phải tuân theo, không chừa ra một chút cơ hội để phản bác:

“ Không sao, phụ thân sẽ dạy con!”

Thân gửi các độc giả của ta!

Năm cũ đã bước vào những giây phút cuối cùng, nhường chỗ cho một năm mới- một khởi đầu mới, ta chúc các nàng một năm mới tràn đầy tiếng cười, hạnh phúc và bình an, có một đêm giao thừa hạnh phúc trọn vẹn bên gia đình và bạn bè.

Độc Cô Khuynh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tam Thiếu Gia Thắm Gia Ninh

Thắm Gia Vy bước ra khỏi Kính Hưng Viện, ánh mặt trời chói chang phủ khắp thân thể nhỏ bé của nàng, đưa tay lên che mắt, sao lại rực rỡ đến như vậy.

Nàng bước chậm rãi xuống bậc tam cấp về Tường Vy viện, sâu kín thở dài ra một hơi. Thật may vì chuyện gì cũng không có phát sinh, nếu lúc này không phải phụ thân có việc gấp cần giải quyết thì nàng đã chẳng về viện sớm như vậy.

Không hiểu sao dạo này khi đối diện với Thắm Vĩnh Hằng nàng lại hay có cảm giác chột dạ. Thôi bỏ đi, có thể cô gắng được ngày nào thì hay ngày ấy vậy.

Nàng ngẩn đầu nhìn phía trước, sao nha hoàn lại bận rộn thu dọn đồ đạc gì vậy? Đây không phải là Uyển Linh viện sao? Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì đây.

Nàng bước nhanh đến gọi một nha hoàn lại hỏi vì sao phải thu dọn đồ đạc như vậy. Nha hoàn hành lễ, đáp:

“ Thừa Nhị tiểu thư, là tối hôm qua bệnh tình của Tam tiểu thư vừa khỏi không hiểu vì lý do gì đột nhiên tái phát còn trở nặng hơn, phu nhân vì lo lắng cho Tam tiểu thư nên đã hỏi ý lão gia đưa tiểu thư về quê ngoại của phu nhân ở Hoạt Chấn để dưỡng bệnh thời gian dài, lão gia đã đồng ý nên chúng nô tỳ mới đến thu dọn hành lý giúp Tam tiểu thư.”

Đi dưỡng bệnh lâu dài ở Hoạt Chấn sao. Nơi đó cách kinh thành rất xa, nếu Thắm Gia Mẫn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nàng làm sao có thể bảo vệ đây.

Hằng hà sa số những cung đường sẽ đưa vận mệnh vào đúng quỹ đạo của nó, bất quá rồi cũng quay lại chính xác số phận của cái chết bất khả kháng.

Đây là ý trời muốn để Thắm Gia Mẫn rời đi sao, là đã an bài trước rồi sao... nàng đưa tay ôm đầu, đã định sẵn là không thể thay đổi sao, dù nàng có nỗ lực như thế nào đi chăng nữa cũng là vô phương thay đổi.

Nàng đứng thẳng người lại, đầu ngẩng cao hướng đến ánh hào quang rực rỡ trên không trung mà cười khổ, rồi bước đi ly khai khỏi Uyển Linh viện.

Trước cửa phủ Thừa Tướng

Thắm Gia Mẫn được Thu Nhi đỡ hành lễ tạm biệt Thắm Vĩnh Hằng, Tiêu thị và những người khác.

Tiêu thị đau lòng ôm lấy thân thể gầy yếu của Thắm Gia Mẫn, nhìn nữ nhi mình sinh ra yêu ớt như vậy người làm mẫu thân này sao có thể không tự trách mình được chứ.

“ Nữ nhi ngoan, tình dưỡng bệnh thật tốt, mẫu thân sẽ thường xuyên về thăm con, có được không.”

Thắm Gia Mẫn yếu ớt nằm trong lòng Tiêu thị, gật nhẹ đầu, nhỏ giọng đáp.

“ Ân mẫu thân, Mẫn Nhi chờ người.”

Thẩm Gia Ngạn bước đến vuốt ve đầu của Thẩm Gia Mẫn.

“ Mẫn Nhi, muội phải nghe lời cữu cữu đó, đừng ngại thuốc đắng mà không uống, lúc nào rảnh rồi ca ca cũng sẽ đến thăm muội.”

Thẩm Gia Mẫn cười yếu ớt.

“ Ân ca ca.”

Thẩm Gia Vy bước đến bên cạnh Thẩm Gia Mẫn, tháo xuống túi hương đặt vào long bàn tay của Thẩm Gia Mẫn.

“ Túi hương này có tác dụng an thần rất tốt, ban đêm sẽ giúp muội dễ ngủ hơn. “

Thẩm Gia Mẫn nhận lấy túi hương, mỉm cười nhìn Thẩm Gia Vy.

“ Đa tạ Nhị tỷ, muội sẽ giữ gìn thật cẩn thận.”

Thẩm Gia Vy đưa cho Thu Nhi một bao giấy được bọc cẩn thận, nói.

“ Đây là ô mai, lần trước các người còn chưa được nếm thử lần này đem theo một chút đi đường ăn có thể giải khát.”

Thu Nhi nhận lấy, cảm kích nhìn Thẩm Gia Vy.

“ Ân, đa tạ Nhị tiểu thư.”

Thu Nhi nắm ôm chặt gói ô mai vào lòng, ánh mắt trong suốt mà nhìn đến Thẩm Gia Vy.

Trong một nơi mọi người đều tìm đủ mọi cách tính kế hãm hại lẫn nhau này, Nhị tiểu thư là người luôn luôn bảo hộ nàng cùng Tam tiểu thư. Từ tận sâu trong lòng nàng luôn cảm kích vị Nhị tiểu thư này.

Tiểu là nàng đã là nha hoàn thân cận của Tam tiểu thư nên không thể báo đáp được gì nhiều cho Nhị tiểu thư. Chỉ mong sau này có cơ hội nàng nhất định sẽ trả ơn cho Nhị tiểu thư.

Đám người Nhị di nương cũng không nói được gì nhiều chỉ nói qua loa vài câu cho có lệ.

Tiêu thị giúp Thu Nhi đỡ Thẩm Gia Mẫn lên xe ngựa, kích động nhìn theo bóng dáng xe ngựa khuất xa.

Mẫn Nhi, thứ lỗi cho mẫu thân không thể bên cạnh con. Con hãy cố gắng đợi mẫu thân một thời gian, sẽ rất nhanh thôi, mẫu thân sẽ theo cùng con.

Ánh mắt Tiêu thị như có như không lướt qua đám người Nhị di nương, Tam di nương đang đứng phía sau. Bàn tay xiết chặt đến nỗi móng tay bấm vào lòng bàn tay đến ứa máu.

Đừng tưởng ta không biết những việc xấu các người đã làm sau lưng ta. Làm tổn thương hài tử của ta, ta nhất định không cho các người một kết cục tốt đẹp.

Xuân Nhi đỡ Tiêu thị về viện, mọi người ai nấy cũng tản ra về viện của mình. Trong lòng mỗi người đều có một tính toán riêng cho mình, đợt sóng ngầm vẫn không vì một chuyện nhỏ mà lặng yên.

Cho đến khi không còn ai, Thẩm Gia Vy vẫn một mình lẳng lặng đứng trên bậc tam cấp, thân ảnh nhỏ bé của tiểu nữ oa đứng trước cửa phủ rộng lớn.

Mặc cho con gió cuối đông thổi qua mang theo sự lạnh giá vang sào sạt trong lá cây nàng vẫn lãnh đạm đứng đó. Nét mặt nàng thân nhiên, đôi đồng tử đen sâu thăm được phủ một lớp sương mờ mờ ảo ảo nhìn thẳng lên bầu trời cao trong xanh, không biết nàng đang nghĩ cái gì, chỉ biết, nàng đã đứng ở nơi đó thật lâu.

-

-

KINH THÀNH ĐẾ ĐÔ ÂU DƯƠNG QUỐC_ Năm Minh Hoàng thứ tư

Phủ Thừa tướng_ Bích Lam viện

Giờ Dậu, trong phòng truyền ra những tiếng la hét đầu đón của Nhị di nương Lạc thị, bà đỡ Lý đã ngoài bốn mươi quỳ bên cạnh tận lực khuyên nàng cố gắng thêm chút nữa, các nha hoàn trong phòng đi ra đi vào bận rộn thay chậu nước và khăn mới.

Trước cửa phòng, Thẩm Vĩnh Hằng đi qua đi lại lo lắng, có phải sinh khó hay không mà sao lại lâu ra như vậy.

Đại phu nhân Tiêu thị yên tĩnh đứng một bên, ánh mắt không một tia gọn sóng nhìn vào bên trong phòng. Đại thiếu gia Thẩm Gia Ngạn đã đến Thượng thư phòng học tập vẫn chưa về.

Tam phu nhân Liễu thị đứng gần đó, khuôn mặt cúi xuống nhìn không ra được biểu cảm trên khuôn mặt.

Thẩm Gia Linh năm nay đã chín tuổi đứng sát cửa phòng, bàn tay lo lắng nắm chặt lấy tay Thẩm Gia Vy đang đứng bên cạnh.

Thẩm Gia Vy cũng đã tám tuổi, tâm tình không hiểu sao tâm tình vô cùng bất an. Đối với việc Lạc thị sinh hài tử cảm thấy không tốt, ánh mắt trong suốt của nàng phủ một lớp sương mờ ảo như có như không lướt qua người Tiêu thị và Liễu thị rồi nhanh chóng trở lại trên người Thẩm Gia Linh tận lực trấn an.

Thẩm Gia Ngữ và Thẩm Gia Nguyệt vừa tròn bảy tuổi vô tâm vô phách đứng bên cạnh Liễu thị, một chút cũng không quan tâm lo lắng, chỉ đơn thuần nghĩ rằng chuẩn bị có thêm một đệ đệ.

Cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, Thẩm Vĩnh Hằng nhanh chóng bước vào, theo sau là mọi người. Bà đỡ Lý bế theo hài tử mới sinh đang khóc oa oa không ngừng, lên tiếng chúc mừng:

“Chúc mừng Thẩm thừa tướng, là một tiểu nam hài, sau này phủ có thêm một Tam thiếu gia rồi.”

Tiêu thị nhanh chóng bước lên bế hài tử trên tay bà đỡ, đặt bên cạnh người Lạc thị.

Lạc thị khuôn mặt trắng bệch, cả người dường như không còn chút khí lực nào, đôi mắt hé mở nhìn ngắm đứa con mới sinh của mình. Miệng nhấp máy nói.

“Hài tử của ta...”

Thẩm Vĩnh Hằng cầm lấy tay Lạc thị.

“Nàng vất vả rồi.”

Thẩm Gia Linh quỳ bên cạnh Lạc thị, bàn tay phấn hồng lau đi những giọt mồ hôi trên trán mẫu thân mình, giọng yếu ớt nói.

“Nương.”

Thẩm Gia Ngữ và Thẩm Gia Nguyệt cao hứng đứng bên cạnh người Thẩm Gia Vy, cùng có chung ý nghĩ tiểu đệ đệ mới sinh thật không đẹp mắt a~

Lạc thị bước lên một bước đứng bên cạnh Tiêu thị, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi Thẩm Vĩnh Hằng.

“Lão gia, ngài nên đặt tên cho tiểu nam hài mới sinh.”

Vì quá lo lắng nên Thẩm Vĩnh Hằng cũng quên mất việc này, ông suy tư một chút rồi bế lên tiểu hài tử đang yên ổn nằm bên cạnh Lạc thị.

“Gọi là Ninh Nhi đi, Thẩm Gia Ninh.”

Lạc thị nhìn Thẩm Vĩnh Hằng yêu quý ôm lấy Thẩm Gia Ninh mỉm cười yếu ớt, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bà đỡ Lý nhận tiền mừng từ Xuân Nhi rồi nói với Thẩm Vĩnh Hằng.

“Thẩm thừa tướng, Nhi đi nương sau khi sinh thì xuất hiện rong huyết, nhưng không nhiều lắm, chỉ hai ba canh giờ là hết, tôi sẽ nói với thầy lang kê một ít thuốc để đi nương bồi bổ, nếu không có việc gì thì ta in cáo biệt trước.”

Thẩm Vĩnh Hằng gật đầu tỏ ý đã rõ rồi phân phó người tiễn bà đỡ Lý ra về.

Mọi người lưu lại hàn huyên một lát rồi cũng ly khai ai về viện nấy. Thẩm Vĩnh Hằng muốn ở lại với Lạc thị nhưng có công vụ đột xuất nên đã lập tức rời đi.

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bí Mật Của Ba Người Và Quá Khứ

Giờ sừu

Bích Lam viện

Từ ngoài cửa Bích Lam viện, Thẩm Gia Vy nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, đi xuyên qua bình phong bước đến bên cạnh giường ngồi xuống chiếc ghế Hạ Nhi đã đặt sẵn.

Lạc thị trên giường lim dim mở mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Thẩm Gia Vy, mỉm cười vô lực nói.

“ Ngươi đã tới.”

Thẩm Gia Vy không đáp chỉ gật gật nhẹ đầu.

“ Ngươi có biết tại sao ta lại nói Hạ Nhi gọi ngươi đến đây muộn như vậy không.”

Lạc thị khuôn mặt vẫn trắng bệch không có chút sắc huyết, đôi mắt mở to nhìn Thẩm Gia Vy nhướng mày hỏi. Thẩm Gia Vy chậm chạp rũ mí mắt không nói, trong đầu nàng đã có sẵn đáp án.

Buổi chiều, khi Lạc thị sinh hạ Thẩm Gia Ninh, bà đỡ Lý có nói nàng(LT) xuất hiện rong huyết khoảng hai ba canh giờ sẽ khỏi, nhưng, nó lại kéo dài đến tận bây giờ. Trong đầu nàng rõ ràng hơn ai hết, nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng chắc chắn sẽ chết, chỉ là không sớm thì muộn mà thôi.

Thẩm Gia Vy nhìn Tam đệ Thẩm Gia Ninh đang được Hạ nhi bế đứng bên cạnh giường.

Một đứa trẻ thật tội nghiệp.

Nàng biết, phải, từ khi bà đỡ Lý nói Lạc thị xuất hiện rong huyết thì nàng đã chắc chắn sự bất an nàng cảm thấy là đúng. Chắc chắn là Đại phu nhân Tiêu thị hay Tam di nương Liễu thị đã giở trò. Nói về lý do... hẳn là rất nhiều đi.

Lạc thị nhìn Thẩm Gia Vy hồi lâu vẫn không lên tiếng, thờ dài một hơi, nói.

“ Ta sẽ kể cho ngươi nghe một bí mật, nhưng ta mong sau khi ngươi nghe ta kể xong sẽ đồng ý với ta một chuyện.”

Lạc thị ánh mắt đã không còn là kiêu ngạo như thường ngày, thay vào đó là sự khẩn thiết như cầu xin.

Thẩm Gia Vy ngồi trên ghế như cũng không nói lời nào, tiếp tục gật đầu.

Lạc thị hít sâu một hơi dài, sau đó giọng thật chậm rãi nói từng câu từng chữ thật rõ ràng.

“ Ngươi có biết vì sao một người kiêu ngạo như ta lại nhẫn nhục đi làm thiếp của Thẩm Vĩnh Hằng hay không. Ta không phải không muốn làm chính thê chính là vì ta quá ngu muội.

Lúc trước phụ thân ta là Lạc Nghiêm vốn là một viên ngoại giàu có khắp kinh thành không ai không biết, không ai không kính phục. Lạc gia ta và Thẩm gia khi đó có mối quan hệ bằng hữu rất tốt.

Từ khi mẫu thân mang thai ta hai nhà đã hứa hẹn hôn ước khi ta lớn lên thì hai nhà sẽ kết thành thông gia. Ta đã khi còn nhỏ đã được định là chính thê của Thẩm Vĩnh Hằng.

Tưởng rằng hôn ước đã được định sẵn đó sẽ cứ như vậy thuận lợi diễn ra, không ngờ Thẩm Vĩnh Hằng một lần đến phủ Lại bộ thượng thư Tiêu Doãn dự tiệc sinh thần say rượu mà lên giường với Tiêu thị- nữ nhi của Tiêu Doãn.

Sau đó khiến nàng ta mang thai Thẩm Gia Ngan, Tiêu Doãn vì thế mà ép Thẩm Vĩnh Hằng lấy nữ nhi mình làm chính thê. Vốn là một người trọng tình trọng nghĩa nên Thẩm Vĩnh Hằng đã không do dự mà đồng ý.

Chính vì thế mà Tiêu thị ngang nhiên bước lên vị trí chính thê vốn là của ta. Sau này khi ta gả cho Thẩm Vĩnh Hằng, tuy không cam lòng nhưng lại không thể bội ước đi lời hứa năm xưa .

Ta chỉ đành chịu lấy nhục nhã, nhận hết biết bao lời ra tiếng vào của thiên hạ làm nhị thiếp của Thẩm Vĩnh Hằng.

Ta có biết bao nhiêu ủy khuất không thể nói, nhẫn nhịn qua ngày tháng để tiếp tục sống. Ta hối hận khi xưa đã không nghe lời mẫu thân gả sớm cho Thẩm Vĩnh Hằng thì đã không để người khác có cơ hội cướp lấy vị trí chính thê, các con của ta cũng không trở thành thứ nam thứ nữ như bây giờ....”

Lạc thị đang nói đột nhiên dừng lại, thở huyết không ngừng, Hạ Nhi bế Thẩm Gia Ninh đứng bên cạnh giường lo lắng đến bên người Lạc thị.

“Phu nhân, người không sao chứ.”

Lạc thị nhận lấy khăn tay từ Hạ Nhi lau đi vết máu trên khóe môi, cười nhạt, đáp.

“Ta không sao.”

Sau đó nhìn Thẩm Gia Vy khuôn mặt dường như không thể tin được câu chuyện nàng vừa kể, ánh mắt mở to một chút cũng không chớp nhìn chăm chăm nàng, tiếp tục nói.

“Mãi đến mấy năm sau khi ta sinh hạ Linh Nhi mới biết được một chuyện này. Thật ra năm đó, Tiêu thị là bị Triệu Vĩnh Quý- một công tử có tiếng phong lưu, trong một lần tình cờ gặp gỡ đã bị sắc đẹp của nàng ta mê hoặc sau đó tìm mọi cách cướp đi tâm thân xử nữ của nàng ta còn khiến nàng ta một lần đã mang thai.

Phụ thân nàng ta sau đó biết được đã nổi giận lôi đình, từ đó cấm cửa nàng ta không cho ra ngoài lại đi phong tỏa mọi tin tức khiến tin này không một ai biết.

Nhưng giấy không thể gói được lửa, Tiêu Doãn sợ bụng Tiêu thị để lâu sẽ lộ ra, bèn đánh chủ ý lên đầu Thẩm Vĩnh Hằng khi đó được ông ta nâng đỡ mới bước chân vào quan trường, chuốc hấn say sau đó dần dựng lên một mảng kịch hoàn hảo.

Thẩm Vĩnh Hằng khi đó vì đã say rượu nên không biết chuyện gì đã xảy ra, nghe bọn họ nói chính mình đã cướp đi sự trong sạch của Tiêu thị nên một mực tin theo.

Tiêu thị có thai như vậy đã không thể gả ra, tuy rằng đối Thẩm Vĩnh Hằng không có tình cảm nhưng là đối với thanh danh bản thân coi trọng hơn, chỉ đành im lặng chôn chặt chuyện này trong lòng.

Khi ta biết chuyện này, muốn lập tức nói cho Thẩm Vĩnh Hằng biết nhưng lúc đó hấn lại vừa được thăng cấp lên quan nhị phẩm, vì không muốn hấn phiền lòng nên ta đã định đợi khi qua chuyện này sẽ nói.

Thật không ngờ ông trời lại đứng về phía ả ta, cho ả ta mang thai Thẩm Gia Mẫn ngay lúc đó. Thẩm Gia Ngạn không phải con ruột của ông ấy, ông ấy có thể nổi giận nhưng Thẩm Gia Mẫn lại khác.

Chính vì sự xuất hiện của Thẩm Gia Mẫn mà ta không thể nói ra bí mật này, vì thế mà ta hận nàng ta hơn bất kì ai. Nếu ngay lúc đó nàng ta không suất hiện thì ta đã có thể đoạt lại những thứ thuộc về mình.”

Lạc thị nhắm mắt để che giấu đi sát khí nồng đậm trong con ngươi.

Thẩm Gia Vy cố hết sức tiêu hóa những gì Lạc thị vừa nói. Nói vậy chính là ngay từ đầu vị trí chính thể từ đầu vốn là thuộc về Lạc thị, còn Thẩm Gia Ngạn không phải con ruột của Thẩm Vĩnh Hằng.

Một gia đình quan tướng như bình thường nhưng trong đó lại ẩn giấu đầu bí mật kinh thiên động địa như vậy, làm sao nàng có thể trong phút chốc chấp nhận đây.

Thẩm Gia Vy nhìn đến Lạc thị, nhưng những điều này nàng ta sao lại nói với nàng, nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu nữ oa tám tuổi không hơn.

Như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Lạc thị chậm rãi mở mắt, dùng hết sức lực còn lại để nói, vì nàng ta biết, mình không còn nhiều thời gian nữa rồi.

“Ta nói nhiều như vậy cho ngươi vì ta biết ngươi sẽ không đem chuyện này nói ra ngoài.

Ta không nói với Tiêu thị vì đơn giản ta không vừa mắt nàng ta.

Ta không nói với Liễu thị vì ta biết đối với tranh đấu ngầm trong phủ nàng ta là người tâm cơ thâm sâu hơn hết. Nàng ta nhìn bề ngoài vô ưu vô lo, an phận thủ thường nhưng ta vẫn có thể cảm nhận rõ ràng nàng ta có tham vọng mãnh liệt nhất.

Ta đem hết thầy bí mật, những tâm tư thầm kín của ta nói với ngươi chỉ mong ngươi sau khi ta chết có thể thay ta bảo hộ Linh Nhi và cả hài tử mới sinh của ta Ninh nhi an toàn, sống vui vẻ, hạnh phúc qua một kiếp này vậy là đủ rồi.

Tất cả coi như ta nợ ngươi, kiếp sau ta có hóa làm trâu làm ngựa cũng sẽ trả cho ngươi, chỉ xin ngươi đồng ý thỉnh cầu của kẻ sắp chết như ta.”

Lạc thị giọng nói thều thào thỉnh cầu Thẩm Gia Vy. Nàng với Thẩm Gia Vy không thù không oán, và lại trong những năm ở phủ này quan sát nàng ta, nàng cảm thấy nàng ta là một đứa trẻ rất tốt, biết đối nhân xử thế.

Tuy rằng Thẩm Gia Linh lớn hơn Thẩm Gia Vy nhưng suy nghĩ không chu toàn bằng nàng, tính tình lại ương ngạnh khó bảo, sau này có Thẩm Gia Vy ở bên sẽ rèn luyện được không ít.

Đối với Ninh Nhi có một tỷ tỷ tốt như Thẩm Gia Vy âu cũng là một cái phúc.

Lạc thị sau khi nói xong lại thổ huyết không ngừng, Hạ Nhi lo lắng không thôi cẩn thận lấy khăn cho nàng. Lạc thị mặc kệ, vươn người tới nắm lấy bàn

tay nhỏ bé của Thẩm Gia Vy, khẩn thiết nói.

“ Đồng ý với ta, xin người hãy đồng ý với ta...”

“ Được, ta đồng ý, ta sẽ thay người di nương bảo hộ Thẩm Gia Linh và Thẩm Gia Ninh thật tốt.”

Thẩm Gia Vy nhìn Lạc thị, trong mắt đều là khẩn thiết cầu xin nàng, nàng ta là thật tâm lo lắng cho hai nhi tử của mình. Một mẫu thân dù bề ngoài có ác độc như thế nào đi chăng nữa thì duy nhất đối với hài tử do mình sinh ra đều là vô hạn yêu thương cùng bao dung.

Lạc thị sau khi nhận được câu trả lời mong muốn mới kiệt sức buồn tay Thẩm Gia Vy ra.

Hạ Nhi cẩn thận đỡ Lạc thị nằm xuống, sau đó tiễn Thẩm Gia Vy rời đi.

-

Thẩm Gia Vy ly khai khỏi Bích Lam viện nhưng tâm tình nàng vẫn không thể nào bình tâm được. Bí mật khủng khiếp này đã bị thời gian triệt để che lấp đi, nhưng liệu có thể hoàn hảo mà bảo vệ mãi mãi được hay không?

Nàng mỉm cười cợt nhả, “ hoàn hảo” là từ chỉ dành cho thượng đế.

Trên thế gian này không tồn tại bí mật vĩnh hằng, sẽ có ngày được đưa ra dưới ánh sáng mặt trời, chỉ là... sớm hay muộn mà thôi.

Chốn hồng trần này thật đáng sợ, lắm mưu kế lẫn tính toán, hủy hoại con người cả thể xác lẫn tinh thần, phủ lên đó lớp bụi dày che đi sự thuần khiết của thuở ban đầu, thế gian này liệu rằng có mấy ai đủ tinh táo để có thể chống đỡ nó đây.

Nàng ngẩn đầu nhìn bầu trời đem u tối được chiếu sách bởi tinh quan. Dù thế gian này có như thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn vĩnh hằng như vậy, thật đáng để nhân ghen tị mà.

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cuộc Thi Đệ Nhất Tài Nữ

KINH THÀNH ĐẾ ĐÔ ÂU DƯƠNG QUỐC_ Năm Minh hoàng thứ mười hai

Thất Tinh Các

Đây là một lầu lầu có tiếng trong kinh thành, sơn hào hải vị không thiếu, còn nổi tiếng với loại rượu Nhị oa đầu. Không những thế đây còn là nơi tổ chức cuộc thi Tài nữ một năm mới có một lần của Âu Dương quốc.

Vì sao nơi này lại được chọn làm nơi tổ chức cuộc thi Tài nữ?

Tương truyền rằng đồn dưới thời Thái hoàng thái tông, trưởng công chúa Minh Nguyệt khi ấy dung nhan kiều diễm khuynh nước khuynh thành, ánh mắt nàng sáng ngời như tinh tú trên bầu trời đêm, nụ cười nàng ấm áp như ánh nắng ban mai, cảm kì thi họa không gì không tinh thông ngàn người có một lại được Thái hoàng thái tông vô vùng yêu mến, đặt biệt phong nàng danh hiệu Tài nữ.

Sai khi Thái hoàng thái tông qua đời, Minh Nguyệt công chúa đau buồn vô hạn, xin rời hoàng cung ra ngoài tìm một nơi sống tự lập. Vì luyến tiếc danh hiệu Tài nữ mà Thái hoàng thái tông ban cho, nàng đã tổ chức một cuộc thi, cho phép tất cả nữ tử từ tuổi cập kê hay lớn hơn chưa lập gia đình đều được tham gia.

Thể lệ cuộc thi là cầm, kì, thi, họa ai biết gì thì thi nấy không bắt buộc. Người tài hoa nhất sẽ được nàng trao tặng lại danh hiệu Tài nữ cùng vàng bạc châu báu quý giá.

Tuy Minh Nguyệt công chúa đã mất nhưng những người hầu thân cận của người đã dùng nơi này lập thành Thất Tinh Cát, cuộc thi Tài Nữ vẫn không dừng lại mà ngày càng phát triển thu hút nữ tử từ phương thiên hạ về đây tranh tài, hoàng thất cũng rất ủng hộ cuộc thi này, nữ tử sau khi nhận danh hiệu Tài nữ sẽ được xem như một quận chúa mà ban thưởng.

Nếu tài sắc vẹn toàn còn có thể một bước lên làm phượng hoàng, thân phận vô cùng tôn quý nên các tiểu thư, nữ tử trong dân gian hằng ngày đều luyện tập chỉ vì đợi ngày đi ứng thi.

Và hôm nay chính là ngày Thất Tinh Cát tổ chức cuộc thi này.

Từ sáng sớm, các phòng của Thất Tinh Cát đã được các vương tôn công tử đặt hết, các bàn bên ngoài cũng đầy người là người.

Cuộc thi này ba năm mới tổ chức một lần không lý gì lại bỏ lỡ, chưa kể còn quy tụ toàn nam thanh nữ tú, không khéo lại gặp được nhân duyên tốt.

-

Giờ Ngọ đã điểm, một nam nhân trung niên bước lên giữa đài, mặc áo gấm thêu lá trúc vô cùng tinh tế vừa nhìn đã biết được là một nhân vật lợi hại, nam nhân cúi người chào mọi người, thông báo thể lệ cuộc thi rồi nhanh chóng bước xuống kháng đài.

Bên trong, từng người từng người nhanh chóng ra biểu diễn, phần thi vô cùng phong phú đa dạng, muôn màu muôn vẻ thật khiến người một phen mở rộng tầm mắt, thật không uống phí khi đến đây.

Trong một căn phòng nhỏ, các thí sinh muốn tham gia cuộc thi đều tụ họp tại đây, người chuẩn bị y phục, người trang điểm... náo nhiệt vô cùng.

Trong góc phòng, nữ nhân mang khăn lụa che đi một nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra dung nhan nàng hẳn là rất yêu kiều dịu dàng, nàng vận bạch y càng làm tăng khí chất thuần khiết, thanh cao. Ánh mắt nàng to tròn trong suốt, bình thản không một chút gợn sóng yên tĩnh như mặt nước mùa thu.

Bên cạnh nàng, có hai nữ nhân khác. Một nữ nhân mặc y phục vàng nhạt ôm trên tay cây đàn tỳ bà, khuôn mặt thanh tú của nàng được che bởi khăn lụa. Về mặt nàng thập phần thỏa mãn thưởng thức món điểm tâm trên bàn.

Nữ nhân còn lại vận y phục ngọc bích đậm mạp mà cao quý. Bên cạnh nàng đặt cổ cầm, nhân nhả thưởng trà.

Một tiểu nhị nhanh chóng xuất hiện trước cửa phòng, lớn giọng nói:

“Người thi tiếp theo là Tử tiểu thư Thẩm Gia Nguyệt phủ Thẩm Thừa tướng.”

Thẩm Gia linh không nhanh không chậm đứng dậy, hướng ánh mắt đến tỷ tỷ phía sau mình mỉm cười dịu dàng:

“Muội trông cậy vào hai tỷ đây.”

Thẩm Gia Linh và Thẩm Gia Vy cùng nhau bước đến một trái một phải đứng bên cạnh Thẩm Gia Nguyệt. Thẩm Gia Linh nắm lấy tay Thẩm Gia Nguyệt.

“Danh dự cả phủ Thừa tướng chúng ta đều phải nhờ cả vào tứ muội rồi.”

Thẩm Gia Vy dịu dàng vuốt lấy mái tóc dài đen nhánh mượt mà của Thẩm Gia Nguyệt, giọng bình thản nói:

“Tứ muội không cần quan trọng thắng hay thua, cố gắng hết sức mình là được.”

Thẩm Gia Nguyệt cảm động nhìn Thẩm Gia Vy, kích động nói:

“Cảm ơn, nhị tỷ.”

Ba người nhìn nhau cười, sau đó lần lượt bước lên kháng đài.

Thẩm Gia Linh tay ôm tỳ bà cùng Thẩm Gia Vy ôm cổ cầm ngồi xuống hai chiếc ghế đã được chuẩn bị sẵn.

Thẩm Gia Nguyệt nhìn xuống dưới kháng đài, ánh mắt trong trẻo của nàng nhìn một lượt xung quanh, sau đó kích động nhìn ở một bàn. Là nương của nàng Liễu thị, bên cạnh còn có phụ thân Thẩm Vinh Hằng, mẫu thân Tiêu thị, đại ca Thẩm Gia Ngạn, nhị ca Thẩm Gia Ngữ và tam đệ Thẩm Gia Ninh. Mọi người trong phủ cũng đều tới để ủng hộ các nàng.

Nàng không thể làm mọi người thất vọng được.

Thẩm Gia Nguyệt hít sâu một hơi bình tâm, sau đó chậm rãi bước lên đứng giữa kháng đài, đôi tay trắng nõn của nàng đưa lên không trung tạo tư thế chuẩn bị biểu diễn vũ khúc.

Thẩm Gia Linh và Thẩm Gia Vy nhìn nhau, gật đầu một cái sau đó cùng nhau hòa tấu.

Tiếng cổ cầm thanh thúy như tiếng nước chảy róc rách trong khe suối, quyện với tiếng đàn tỳ bà tươi vui như tiếng chim hót dưới ánh nắng ban mai vừa

nhẹ nhàng đầm thấm trữ tình. Nữ nhân bạch y giữa đài động vũ, tay áo nàng theo từng nhịp mà uốn lượn tạo nên những đường nét vô cùng sống động. Lục lập đeo trên tóc cũng theo từng điệu vũ của nàng mà phát ra những âm thanh đĩnh đang như tiếng chuông ngân nga.

Tất cả hòa quyện vào nhau tạo nên thanh âm vô cùng kì diệu. Ngay lúc này, nữ bạch y bỗng cất tiếng hát trong trẻo của mình:

“ Từ phương xa vọng tới bài dân ca,

Gọi đêm tối, chú chim canh bay nhảy trong gió.

Hồng hạc,

Cất nhẹ tiếng kêu,

Nhảy nhịp nhàng đầu cành làm lay động những cánh hoa đào đung đưa.

Rơi xuống thảm cỏ xanh.

Linh hồn của hoa bay lên bầu trời xanh ngọc,

Muốn được chơi đùa cùng áng mây.

Trăng khuyết còn lơ lửng tầng không,

Thả trôi trên dải ngân hà tạo nên đợt sóng lớn.

Bài ca dao này không ai biết lời,

Tựa như lời mời gọi tình yêu của người cá.

Ở biển sâu,

Đón con gió.

Thả tâm hồn theo tiếng hát.

Bầu trời tràn đầy ấm áp,

Làm bừng tỉnh giấc mộng của sao băng.

Bỏ công anh cầu nguyện với ánh sáng lung linh,

Chỉ mong có thể bay cao hơn.”

Nữ tử bạch y bước đi uyển chuyển, vũ điệu thập thần linh động thu hút ánh mắt mọi người. Bỗng từ đâu một đàn bướm xuất hiện bay xung quanh bạch y, còn tỏa ra mùi hương thơm mát dịu nhẹ của các loài hoa. Giọng hát mềm mại êm tai, lời hát lại bình yên thanh thản kết hợp với hòa âm giữa cổ cầm và tỳ bà thật tạo cho con người ta cảm giác như đang lạc giữa cõi thần tiên, nghe các thiên sứ ca hát nhảy múa, thật làm say đắm lòng người.

Nữ tử bạch y vẫn không ngừng động vũ, giọng hát nhẹ nhàng trong trẻo tiếp tục cất lên lời ca:

“ Cầu vòng thay chiếc váy lụa lầy,

Đợi chờ nụ cười sau cơn mưa sớm mai.

Đêm tối đã dạy cho chúng biết bao dung, thương yêu, che chở vạn vật.

Câu chuyện trong lúc ngủ say đã hóa thành cơn mộng.

Con mộng lại biến thành giấc mộng ngọc lưu ly.

Bài ca dao trong mộng này,

Dạo chơi đến chân trời góc bể.”

(Mộng trung ca dao- OST Ngôi sao thời trang)

Nữ tử bạch y xoay tròn nhanh chóng, sau đó điểm nhẹ mũi chân mượn lực tung người lên không trung, tà áo nàng theo gió mà bồng bềnh nhịp nhàng, bướm bướm ngũ sắc bay xung quanh nàng thật làm cho nhân liên tưởng đến đây chính là tiên nữ hạ phàm.

Nhạc dứt, nữ nhân từ từ hạ chân xuống mặt đất.

Từ phía vẫn như đang chìm trong giấc mộng xinh đẹp không muốn tỉnh lại. đột nhiên một tiếng người vang lên đánh thức mọi người.

“ Hay, hay lắm ”

Mọi người chợt tỉnh, vội vỗ tay vang dội, đồng thanh khen ngợi không dứt.

Ba người cùng nhau bước lên xếp thành một hàng cúi chào mọi người rồi mới bước xuống kháng đài.

Sau các nàng còn có rất nhiều nữ tử khác nữa thi. Sau khi tất cả đều thi xong, lão bản phát cho mỗi người một tờ giấy, ai muốn bầu cho ai trực tiếp ghi vào tờ giấy sau đó sẽ được thu lại đi kiểm phiếu, ai có nhiều phiếu nhất sẽ trở thành Đề nhất tài nữ của Âu Dương quốc.

Ba người các nàng sau khi thi xong liền trở xuống ngồi cùng bàn với mọi người trong phủ, cười nói vui vẻ thưởng thức các bài thi.

Thẩm Gia Nguyệt nét cười trên khuôn mặt điểm lệ càng sâu lộ ra hai má lúm đồng tiền. Bài hát này là Vy Vy đưa cho nàng hát, quả thực rất hay, lời ca nhẹ nhàng tha thiết thật làm nhân cảm thấy một mảng yên bình.

Cùng tiếng đàn tỳ bà và cổ cầm kết hợp đúng là tạo nên một thứ âm thanh thuần túy nhẹ nhàng.

Lão bản bước lên đứng giữa khán đài, tay cầm theo một tờ giấy gấp lại cẩn thận, cao giọng nói.

“ Chắc mọi người cũng rất tò mò muốn biết danh hiệu Đề nhất tài nữ năm nay sẽ thuộc về ai có phải hay không? Không để mọi người đợi lâu ta xin công bố kết quả kiểm phiếu ngay bây giờ.”

Vừa nói, lão bản liền mở tờ giấy ra, mỉm cười hài lòng, sau đó nói:

“ Danh hiệu Đề nhất tài nữ của Âu Dương quốc năm nay sẽ thuộc về. Tử tiểu thư phủ Thẩm Thừa tướng Thẩm Gia Nguyệt.”

Như không tin vào tai mình, Thẩm Gia Nguyệt ngây ngốc ngồi bất động, đến khi Liễu thị vui mừng xúc động ôm chầm lấy nàng, nàng mới hồi phục tinh thần.

Thẩm Gia Linh vui vẻ nắm tay đẩy Thẩm Gia Nguyệt lên kháng đài nhận danh hiệu. Thẩm Gia Vy mỉm cười thỏa mãn, muội ấy thật sự rất giỏi, nếu ở hiện đại thì chắc chắn sẽ trở thành nữ minh tinh tuổi teen nổi tiếng.

Cả phủ Thẩm Thừa tướng hôm nay được dịp mở tiệc tung bừng, người ra người vào tấp nập phi thường náo nhiệt. Hoàng thượng còn đặc biệt ban thưởng cho quý phủ vàng bạc châu báu, gấm vóc tơ lụa nhiều không kể xiết.

Thẩm Vĩnh Hằng hài lòng gật đầu, nữ nhi của ông đúng là tài mạo song toàn, lần này không chỉ có ông mà cả phủ Thừa tướng này đều được nở mày nở mặt với bằng hữu.

-

-

-

-

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ! Ta Giúp Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.